

ПОВЕРНЕННЯ У

ПРИТУАОК

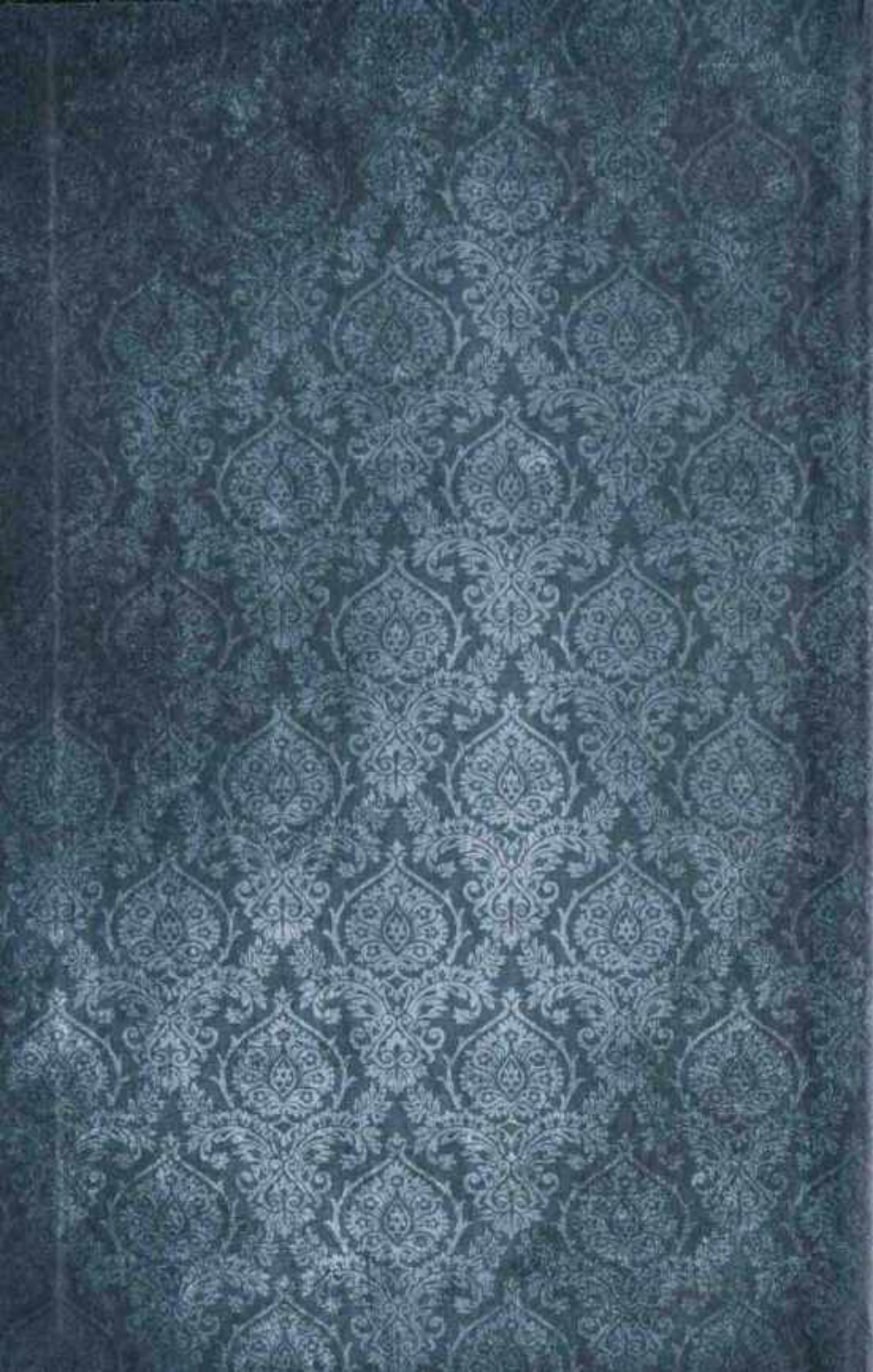
МЕДЕЛІН РУ

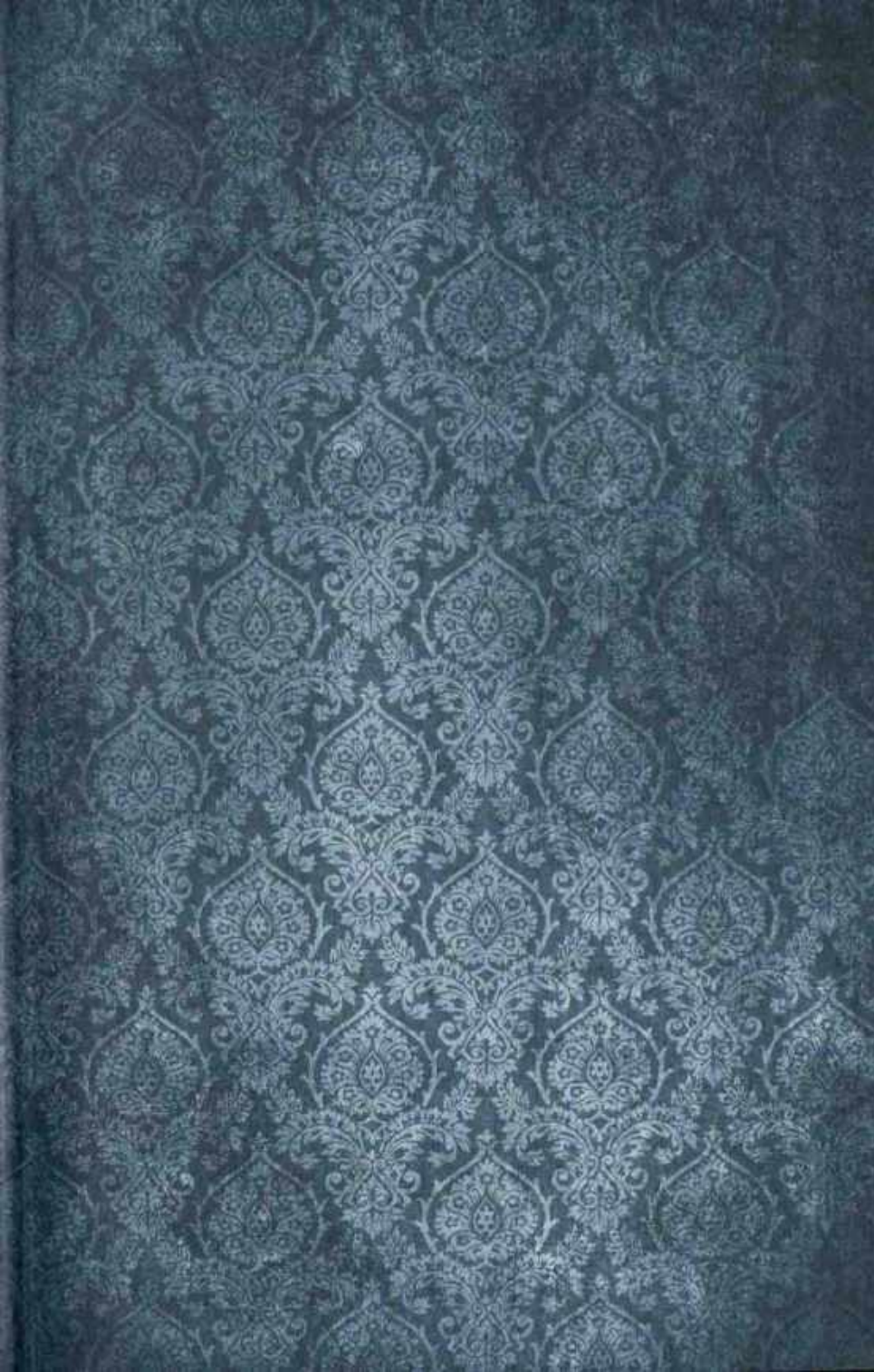

ПОВЕРНЕННЯ У
ПРИТУАОК

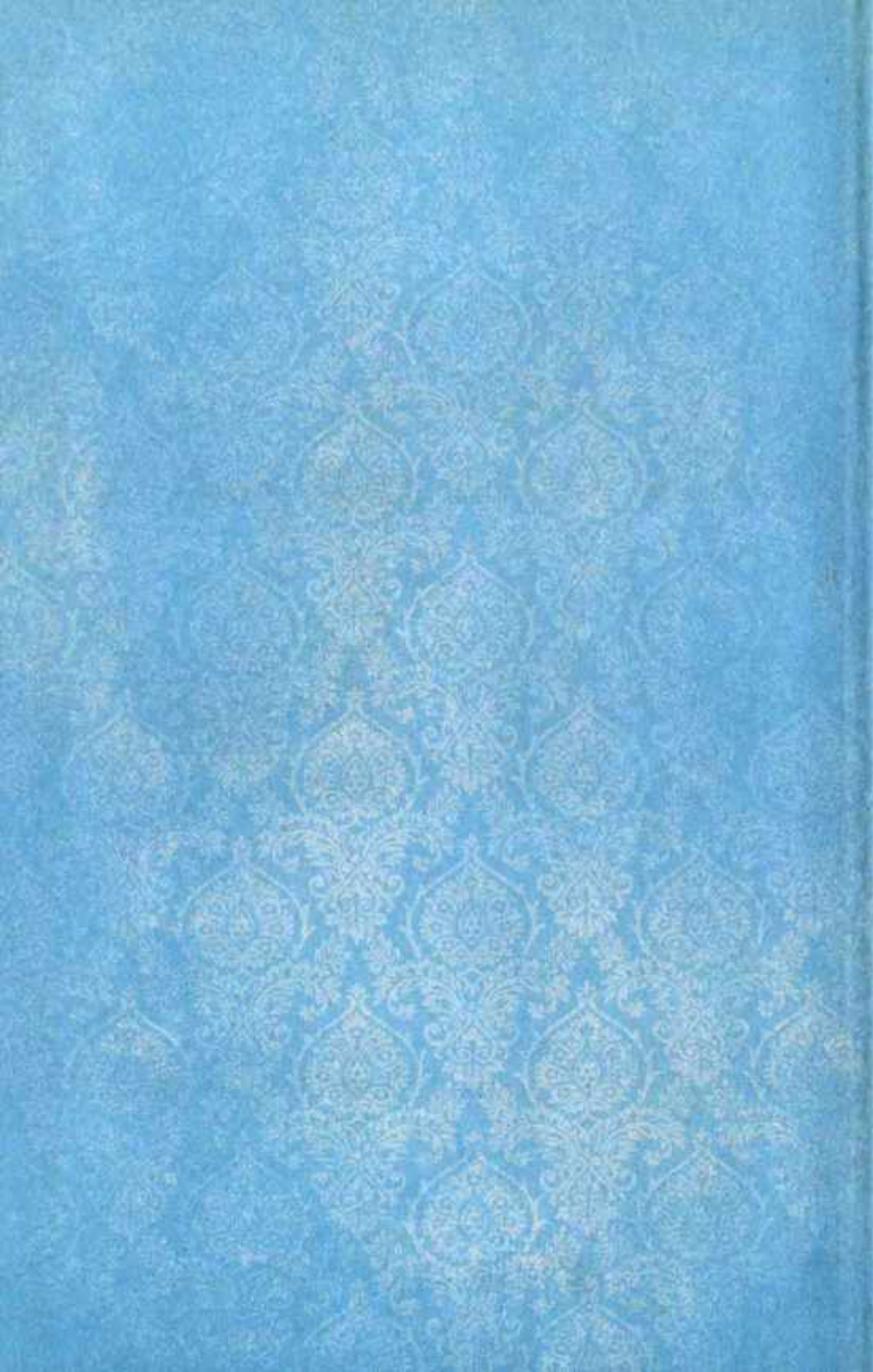
МЕДЕЛІН РУ
ЗАБУТІ ТАЄМНИЦІ РВУТЬСЯ НАЗОВНІ

ЛЮБКА
ДОБРА

ПОВЕРНЕННЯ У

ПРИТУЛОК

МЕДЕЛІН РУ

РОМАН

ХАРКІВ 2016

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
P82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Опубліковано за сприяння HarperCollins Children's Books,
підрозділу HarperCollins Publishers

Перекладено за виданням:
Roux M. Sanctum : A Novel / Madeleine Roux. — New York :
HarperCollins Publishers, 2014. — 352 р.

Переклад з англійської *Наталії Гоїн*

Дизайнер обкладинки *Сергій Ткачов*

ISBN 978-617-12-1454-5 (укр.)
ISBN 978-0-06-222099-8 (англ.)

- © HarperCollins Publishers, 2014
- © HarperCollins Publishers, об-
кладинка, 2015
- © Netigo Ltd, видання україн-
ською мовою, 2016
- © Книжковий Клуб «Клуб Сі-
мейного Дозвілля», переклад
та художнє оформлення, 2016

Присвячую моїй сім'ї, яка ніколи
не втомлюється дивувати мене своєю
вірою, підтримкою і любов'ю.
Якщо на планеті і є кращі за моїх
рідних, то я ніколи їх не зустрічала.

Реальність, яку заперечують,
повертається, щоб терзати.

Філіп К. Дік

ПРОЛОГ

То був карнавал світла, звуків і запахів, похилених, смугастих, як льодяники, наметів і сміху, що гарматними пострілами гримів по звивистих вуличках. На кожному кроці траплялись якісь цікавинки. На підвищенні чоловік вивергав полум'я. У повітрі повис важкий солодкавий запах тістечок і попкорну, він draжнив нюх, а тоді ставав геть нудотним. А в останньому наметі був чоловік із довгою бородою — він не обіцяв багатств або чудес і навіть не пропонував зазирнути в майбутнє. Ні. Чоловік в останньому наметі обіцяв те, чого маленький хлопчик прагнув понад усе на світі.

Контроль.

РОЗДІЛ
№ 1

«Друзі, ви мені не повірите, — надрукував Ден і, глянувши на монітор, похитав головою. — Спеціаліст із керування пам'яттю? Невже такий і справді існує? Хай там як, просто перегляньте відео і скажіть, що ви про це думаєте!»

Курсор кружляв навколо останнього речення — воно видавало його розпач. Начхати. Ден справді вже почав втрачати надію. Три останніх повідомлення залишились без відповіді, і він уже почав сумніватися, чи Еббі з Джорданом взагалі їх читають.

Він натиснув «Відправити».

Тоді відсунувся від столу і покрутив шиєю, прислухаючись до хрускоту в хребті. Закрив ноутбук — може, занадто різко, — підвівся і запахав його до наплічника поміж книжок і паперів. Щойно він усе поскладав, як продзвенів дзвоник, і він вийшов з бібліотеки в коридор.

Учні рухалися довгою колоною. Ден помітив кількох однокласників з курсу математичних обчислень, і вони помахали йому, коли він підійшов до їхніх шафок. Міссі, невеличка брюнетка із розсипом веснянок на носі, прикрасила двері своєї шафки всіма наліпками і листівками з «Доктора Хто», які їй тільки вдалося знайти.

Високий довготелесий хлопець на ім'я Тарік витягав книжки із сусідньої шафки, а біля нього стояв найнижчий хлопець серед усіх дванадцятикласників, Беккет.

— Привіт, Дене, — привіталася Міссі. — Нам бракувало тебе у їдальні. Куди ти подівся?

— А, та я ходив до бібліотеки, — відповів Ден. — Мав закінчити дещо з літератури.

— Боже, вам доводиться так багато готуватися до тих уроків, — сказав Беккет. — Я радий, що в мене тільки англійська.

— Отож, Дене, коли ти підійшов, ми якраз говорили про «Макбета». Плануєш іти?

— Я чув, що постановка просто чудова, — додав Тарік, з брязкотом зачиняючи свою шафку.

— Я навіть не знав, що у нас будуть ставити «Макбета», — зізнався Ден. — Це що, якийсь драмгурток?

— Так, і там буде Енні Сі. От тобі й вагома причина, щоб піти. — Беккет лукаво посміхнувся до хлопців, Ден мимовільно посміхнувся у відповідь, і всі четверо рушили коридором. Ден не міг пригадати, які наступні уроки були у його однокласників, проте, хоча насправді у бібліотеці він нічого не вчив, зараз він підіймався на другий поверх на заняття з літератури. Не те щоб це був його улюблений предмет, та Еббі прочитала більшість програмних книжок і зазвичай розповідала йому короткий зміст, полегшуючи його роботу.

— Я кажу, що треба йти, — сказав Тарік. Він носив на три розміри більшого светра й обтислі штани. Через це він був схожий на кумедні статуєтки з великою головою і маленьким тілом. — Дене, ходи з нами. Може, мені вдасться дістати нам безкоштовні квитки, я знайомий із головним техніком.

— Не знаю, я ніколи особливо не цікавився «Макбетом». Мабуть, це трохи занадто для таких людей з ОКР¹, як я, — випалив Ден, енергійно витираючи невидиму пляму на рукаві.

Міссі й Тарік втупились у нього здивованими поглядами.

— Ну, знаєте? — ніяково посміхнувся він. — Згинь, проклята плямо!

— А, це з п'єси? — запитав Тарік.

— Так, це... Це один з найвідоміших рядків. — Ден насупився. Еббі з Джорданом одразу б зрозуміли. Хіба читання «Макбета» не було обов'язковим для всіх учнів? — Ну, тоді побачимось пізніше.

Ден відділився від гурту і пішов нагору. Вийняв з кишені телефон і швиденько надіслав повідомлення Джордану та Еббі: «Тут ніхто не розуміє моїх жартів. Рятуйте!» Двадцять хвилин по тому, коли він нудьгував на уроці, Джордан усе ще нічого не відповів, а Еббі надіслала стримане «Ха-ха-ха».

Що сталося? Куди *поділися* його друзі? Не схоже, щоб вони були аж такі зайняті... Ще минулого тижня Джордан переписувався

¹ ОКР — obsesивно-компульсивний розлад.

з ним у Facebook і розказував, які нудні у нього уроки. Він казав, що після літніх підготовчих курсів у Нью-Гемпширському коледжі в навчальній програмі для нього немає нічого складного. Ден поспівчував йому, але, чесно кажучи, заняття в коледжі запам'я- талися йому того літа найменше. А от те, що сталося в гуртожитку, Брукліні, — колишньому притулку для душевнохворих, котрим керував схилений головний лікар Деніел Кроуфорд, — ніяк не виходило йому з голови.

Але щоразу, коли він думав про цю *невеличку* деталь, думки приводили його до Джордана та Еббі. Одразу після повернення з коледжу Ден постійно отримував від них повідомлення та електронні листи, а зараз вони майже не спілкувалися. Міссі, Тарік і Беккет були хорошими друзями, однак Еббі з Джорданом були іншими. Джордан умів зачепити його за живе, але робив це не зі зла, і смішив усіх трьох. А якщо заходив занадто далеко, поруч завжди була Еббі, щоб утихомирити його і відновити рівновагу. Справді, вона була тим гвинтиком, на якому трималася їхня трійця — трійця, яку, на думку Дена, варто було зберегти.

То чому ж друзі ігнорують його?

Він глянув на годинника і важко зітхнув. Ще дві години до закінчення занять. Ще дві години, поки він зможе кинутись додому і зайти в Інтернет, щоб перевірити, чи друзі не хочуть з ним поспілкуватися.

Він знову зітхнув і сповз на кріслі, знехотя ховаючи телефон.

Якось дивно, що таке небезпечне місце, як Бруклін, згуртувало їх, а звичайне повсякденне життя розділяє.

На тарілці біля ноутбука лежав надкушений сандвіч з арахісовим маслом. Під ногами валявся підручник з історії, і його потихеньку вкривало листя. Прохолодне осіннє повітря зазвичай допомагало хлопцю зосередитись, але замість того щоб, як і належить, зайнятися домашнім завданням, Ден проглядав файл, у якому зібрав інформацію про Бруклін. Після завершення підготовчих курсів він постарався зібрати докупи всі свої записи, висновки розслідувань і фотографії, які знайшов у притулку, і зробити один акуратний файл.

Він упіймав себе на тому, що заглядає до нього занадто часто. Але навіть з урахуванням оригінальних документів йому бракувало

значної частини інформації з історії життя головного лікаря. А після того як він дізнався, що може бути його родичем — що цей жахливий чоловік може бути його двоюрідним дідом і навіть тезком, — Ден відчув, що це провалля в його особистій історії, загадка, яку він мусить розгадати.

А поки що той файл був лише способом відволіктися, якимось убити час, поки він чекав, коли Джордан чи Еббі з'являться в мережі. Що там любив повторювати його тато? «*Поквантесь і почекайте...*»

— Чи можна бути ще жалюгіднішим? — пробурмотів Ден, запускаючи обидві руки в своє темне скуйовджене волосся.

— Гадаю, що з тобою все добре, любий.

Еге ж. Краще в майбутньому тримати такі похмурі думки при собі. Ден підняв голову і побачив, що на ганку стоїть його мати, Сенді, і посміхається. Вона тримала в руках чашку какао, що парувала, і Ден сподівався, що це вона принесла для нього.

— Багато роботи? — запитала вона, киваючи на підручник, що забутий лежав у нього під ногами.

— Майже закінчив, — низав плечима Ден і взяв у неї чашку з какао, натягнувши на пальці рукави свого светра. — Мабуть, я заслужив на невеличку перерву.

— Авжеж, — погодилась Сенді та якимось винувато посміхнулась. — Просто... ну, кілька місяців тому ти, здавалося, дуже радів з нагоди достроково вступити до Університету Пенсильванії, але ось уже жовтень і кінцевий термін подання документів не за горами.

— У мене ще багато часу, — якимось невпевнено відповів Ден.

— Може, на есе його й вистачить, але хіба тобі не здається, що в приймальній комісії здивуються, що у випускному класі ти раптом припинив займатися позакласною роботою? Ти міг би піти кудись на практику. Хоча б один день, навіть на вихідних, — я думаю, це мало б велике значення. А може, тобі варто відвідати й інші університети — сам знаєш, поспішні рішення не завжди вдалі.

— Мені не треба додаткової позакласної роботи, бо в мене і так хороші оцінки. До того ж додаткових балів моїй заяві накинуть ПКНГК¹.

Сенді насупила свої світлі брови. Свіжий вітерець ворухив її волосся. Вона відвернулась і дивилась на дерева, що оточували

¹ ПКНГК — підготовчі курси Нью-Гемпширського коледжу.

ганок. Обійняла себе руками, похитала головою. Вона завжди робила так, коли заходила мова про ПКНГК. Джордану та Еббі вдалося якось зам'яти правду про те, що сталося в Брукліні, а от його батьки, загалом, знали все. Вони були там, коли Дена допитував поліцейський. Вони чули його розповідь про те, як на нього напали, повалили на землю... Сама лише згадка про те місце у їхній присутності сприймалася як лайка.

— Утім, — сказав Ден, дмухаючи на гаряче какао, — я можу знайти собі яку-небудь практику. Жодних проблем.

Обличчя Сенді пом'якшилось, і вона опустила руки.

— Справді? Це було б дуже добре, любий.

Ден кивнув і навіть відкрив у браузері нове вікно, аби показати, що збирається пошукати щось в Інтернеті. У стрічці пошуковика він надрукував «практика доглядача зоопарку» і трохи відвернув ноутбук від мами.

— Дякую за какао, — додав він.

— На здоров'я. — Вона погладила його по голові, й він полегшено видихнув. — Ти нікуди не виходив останнім часом. Здається, у Міссі скоро день народження? Пригадую, що минулого року ти ходив до неї на вечірку десь перед Гелловіном.

— Мабуть, — знизав плечима Ден.

— А твої інші... твої інші друзі? — Вона запнула на слові «друзі». — Еббі, так? І той хлопець?

Вона завжди так робила — перепитувала, ніби не пам'ятала імені Еббі. От ніби вона не могла повірити чи прийняти те, що у нього начебто з'явилася дівчина. Чесно кажучи, Дену й самому було важко в це повірити.

— Ага, — якось знехотя відказав він. — Але вони зараз зайняті, розумієш... школа, робота і таке інше.

«Молодець, Дене. У поштовій скриньці на тебе чекає Оскар».

— Робота? Отже, вони мають роботу?

— Дуже тонкий натяк, мамо, — пробурмотів Ден. — Я тебе зрозумів...

— Навіть не сумніваюся, любий. Ой, мало не забула, що принесли пошту. Там є дещо і для тебе...

Це було дивно. Він ніколи не отримував листів звичайною поштою. Сенді переглянула кілька конвертів, що визирали з кишені її куртки, і поклала одного йому на коліна. Лист виглядав так, наче

його випрали у пральній машині, а потім викупали в багнюці. Ден глянув на зворотну адресу, і його живіт пронизав холодний біль.

Сенді переминалась з ноги на ногу.

— Напевне то якась реклама, — як нічого не було відповів Ден, кинувши конверта на книжку. Вона зрозуміла його натяк, ніяково посміхнулась і пішла. Він навіть не чув, як вона зайшла в будинок і за нею зачинились двері. Дену не терпілось прочитати того листа.

Лідія і Ньютон Шеридани

Шеридани? Це як Фелікс Шеридан? Його колишній сусід по кімнаті, той, що влітку намагався його вбити чи то через те, що з'їхав з глузду, чи тому, що був, так би мовити, одержимий. Ден заплющував очі й досі бачив ту маніакальну усмішку Фелікса. Одержимий він був чи ні, але Фелікс був переконаний, що став реінкарнацією Скульптора.

У Дена трусилися руки, коли він відкривав конверт. Може, це звичайне вибачення, припустив він, адже цілком можливо, що батьки Фелікса хотіли з ним зв'язатися і вибачитись за усі прикраси, яких завдав їхній син.

Ден глибоко вдихнув і знову озирнувся, щоб пересвідчитись, що поруч нікого немає. Крізь прочинене вікно він чув, що Сенді на кухні миє посуд.

Любий Деніеле!

Напевне, ти дуже здивуєшся, отримавши цього листа, хоча я й сподівалася, що мені не доведеться його надсилати, але виявилося, що це наш єдиний вихід.

Справді, я не маю права просити тебе про це, але, будь ласка, зателефонуй мені, щойно отримаєш цього листа. Якщо ти не захочеш... Ну, скажу лише, що можу тебе зрозуміти.

603-555-2212

Будь ласка, зателефонуй.

Усього найкращого,

Лідія Шеридан.

РОЗДІЛ
№ 2

Ден не міг вирішити, чи йому викинути листа у смітник, чи негайно ж набрати номер. Він чув, як у маминих руках побрязкує посуд. Він ще раз перечитав листа, помахав аркушем у повітрі, зважуючи різні варіанти.

З одного боку, він би з радістю назавжди викинув Фелікса зі своєї пам'яті. А з іншого...

З іншого боку, він злукавить, якщо скаже, що йому ніколи не було цікаво, як почувається його колишній сусід по кімнаті. Адже після того, що сталося, залишилось ще так багато запитань. Усередині все захололо, і він ніяк не міг позбутись цього відчуття.

«Фелікс потребує твоєї допомоги. Ти теж потребував допомоги. Хіба справедливо називати його безнадійним?»

Він повернувся до вікна праворуч. Його мама щось наспівувала, і ця тихенька мелодія линула надвір, туди, де він сидів. З клена, що нависав над ганком, злетіло кілька листочків. Скільки б разів Пол не зрізав його гілки, він далі тягнувся до будинку. Але його тата це не зупиняло.

Ден узяв телефон і, поки не встиг вигадати нових відмовок, набрав номер Лідії Шеридан.

Один за одним пішли гудки, і на якусь мить він був упевнений, що вона не відповість. Він навіть сподівався на це.

— Алло?

— Алло, Лідіє? Тобто місіс Шеридан? — Його голос був такий дзвінкий, що він аж сам здивувався.

— Так, це я... Хто це? Я не знаю вашого номера.

Вона, як і Фелікс, говорила тихо і розмірено, але її голос був трохи спокійнішою жіночою версією того голосу, який він досі пам'ятав.

— Це Ден Кроуфорд. Ви надіслали мені листа, у якому просили зв'язатися з вами. Отож... Ну, тому я й телефоную.

На мить, що здалася вічністю, на тому боці повисла тиша. Нарешті Ден почув уривчасте дихання Феліксової мами.

— Дякую, — сказала вона таким голосом, ніби от-от розплачеться. — Просто ми... Ми вже не знаємо, що робити. Здавалося, що він видужує. Його лікарі справді вважали, що йому стає краще. А зараз він наче у якомусь трансі. Він говорить тільки про тебе, день у день — усе повторює «Деніел Кроуфорд, Деніел Кроуфорд».

Ця інформація викликала у хлопця, м'яко кажучи, неприємні відчуття.

— Мені дуже шкода, але я не впевнений, чи зможу чимось допомогти, — сказав Ден. Можливо, це звучало не дуже привітно, але що він міг вдіяти? Він же не лікар. — Гадаю, це мине. Упевнений, що йому просто треба трохи часу.

— А для тебе? — не вгавала Лідія.

Ден різко відсмикнув голову, вражений крижаними нотками у її голосі.

— Минуло? — Вона зітхнула. — Вибач. Я... Я майже не сплю. Я дуже хвилююся за нього. Мені справді не хочеться просити тебе про це...

— Але? — продовжив за неї Ден. Хоча міг і не питати. Відповідь уже маячила на горизонті.

— Якби ти зміг приїхати до Морсвайта. Побачитись із ним. Подивитись... Я не знаю. Я благаю тебе, чуєш? Благаю! Я тільки хочу, щоб йому стало краще. Я просто хочу, щоб усе це закінчилося. — Ден чув, що в її голосі знову прориваються стримувані сльози. — Для нього нічого не минуло, Дене. А для тебе?

Якраз упору розсміятися. Чи справді все минуло? Ні, аж ніяк — принаймні загалом. Його досі переслідували кошмари, жакливі, як ніколи, і часто в них фігурував головний лікар. Нічого не минуло, і, хоча це й було ненормально, Ден відчув певне полегшення, коли дізнався, що він не єдиний, кого не відпускає те літо.

— Не впевнений, що від цього буде якась користь, — повільно відповів Ден. — Може стати тільки гірше. Ви ж розумієте це, правда? *«Я не хочу забивати собі цим голову. Я не можу забивати собі цим голову».*

Він і без того почувався винним, що втягнув у бруклінські перипетії Еббі та Джордана. Принаймні у випадку Фелікса він міг з чистою совістю стверджувати, що це не його провина — дволика професорка Реес хіба що тільки офіційно не визнала, що заманила Фелікса до підвалу, туди, де — скидалося на те — залишився його розум.

— Але ж ти приїдеш? — З голосу було чути, що місіс Шеридан дуже зраділа. У неї знову з'явилася надія. — Ой, дякую, просто я... Дякую.

— То куди я маю приїхати? — запитав Ден, а десь усередині сформувався великий згусток гнітючого страху. — І як мені туди дістатися?

РОЗДІЛ
№ 3

Наступної неділі Ден уже сидів на пасажирському сидінні темно-сірої «Тойоти Пріус» Лідії Шеридан. Висока і худа, вона згорбилась, міцно вхопившись за кермо. Пружні каштанові локо-ни вибивалися із заколки у формі метелика, що намагалася втримати її волосся. Крутим схилом її носа постійно сповзали окуляри в тонкій оправі.

— Твої батьки справді не проти, щоб ти приїхав? — запитала місіс Шеридан, коли Ден того ранку підходив до її автівки.

— Ні, все добре, — відповів він, чекаючи, поки жінка відімкне дверцята. — Просто у нас удома зараз ремонт. Усюди вантажівки. Навіть немає де поставити авто на під'їзній доріжці. Вони дуже зраділи, коли дізналися, що я їду провідати Фелікса.

Після цих ніякових привітань, якими вони обмінялися на стоянці поблизу «Макдональдса», Ден сів до автівки і всю дорогу мовчав.

Не те щоб йому не було цікаво більше довідатися про Фелікса — йому просто бракувало сміливості запитати.

Замість того він втупився у свій телефон і читав відповіді Джордана та Еббі на повідомлення, яке він надіслав їм уранці, щоб розповісти, що їде провідати Фелікса. Ну, принаймні він пересвідчився, що вони досі читають його повідомлення. Але зараз Ден жалів, що не прочитав їхніх відповідей раніше, до того як сів у чуже авто.

Ліпкотт, Джордан **Мені, avaldez**

Я прочитав твоє повідомлення і подумав: «Ти впевнений щодо цього?» Але це було до того, як мама принесла пошту. Хтось надіслав мені фотографію, Дене. І Еббі теж. Це скидається на якийсь

хворий жарт. Цирки, вистави і всяка інша дурня. Я прикріплю знімок, щоб і ти міг подивитись, але на конверті не було зворотної адреси. Що, в біса, відбувається?

Дж.

*PS: Ти тільки поглянь, що на звороті. Бррр.
[Завантажити прикріплений файл 2/2].*

Відповідь Еббі виявилась ще дивнішою...

Вальдез, Еббі

Мені, jlipcott

Я намагалась жити далі, Дене, але мені теж надіслали фото. Я справді, справді не хочу ворушити минуле, але... Не знаю. Ти теж отримав знімок? Бо виглядає дивно, що їх отримали тільки ми з Джорданом. Це зводить мене з розуму, Дене. Таке відчуття, що хтось на нас полює. Будь обережний, добре? Дай знати, як там справи у Фелікса, бо я дуже хвилююся.

Чому нам не дають просто забути про все?

Еббі

[Завантажити прикріплений файл 2/2].

Бажання *жити далі* — це, звичайно, дуже гарно і дуже добре, але для Дена це була пуста і нікчемна фраза. Як він мав забути те, що сталося у підвалі, коли його прив'язали до каталки і мало не вбили? Забути про те, як його звільнили і він сам перетворився на того, хто прагнув убивати? Як він може жити далі? А слово «*просто*», яке вжила Еббі, у даному випадку звучало особливо жорстоко. *Просто* жити далі. *Просто* забути. *Просто* більше не мати кошмарів. От ніби це було так просто, як розібрати пакунок із покупками і поставити молоко та сік у холодильник.

Ден натиснув на два посилання і зачекав, поки програма запрацює і він зможе завантажити зображення. Від хвилювання у нього трусилися ноги, а тим часом чорно-білі фотографії заповнювали його екран — спершу Джорданова, потім та, що її надіслала Еббі.

Він мружився, обертав їх у різні боки. Скидалося на те, що їх зробили в той самий день у тому самому місці — вони були надірвані, наче половинки однієї світлини. Ден уважно оглянув зворотні сторони і збагнув, що так налякало Джордана.

На звороті кожного знімка чорним чорнилом було написано по одному слову. У Джордана — «Це», а в Еббі — «кінець».

«Це кінець».

Ден підняв очі, роззирнувся, а тоді глянув на Феліксову маму. Вона не звернула уваги на його пронизливий погляд. *«Чому їм надіслали фотографії, а мені — ні? Якщо це якесь попередження, то чому забули про мене?»*

«Ні, Дене, це добре, — нагадав собі з іронією. — Нікому не хочеться отримати записку з написом "Це кінець"».

Хоча навколо все було забарвлено в помаранчевий і червоний кольори, ця доволі лісиста місцевість викликала у хлопця спогади. Він майже вловлював запах дешевого освіжувача повітря у тому таксі, що вперше привезло його до Нью-Гемпширського коледжу. Вони й зараз недалеко від нього — трохи північніше, якщо вірити інформації його GPS-навігатора.

— Ще далеко їхати? — запитав Ден, відриваючись від телефону.

— Півгодини, — відповіла місіс Шеридан. — Може, сорок хвилин.

Ден звів до купи коліна. Вони вже їхали цілу годину. То виходить, що до клініки Морсвайт вела єдина дорога, яка багато миль тягнулася через ліс, і простягалася вона бозна-де, далеко від основних транспортних артерій.

Надійшло повідомлення від його мами.

Сподіваюся, що ти гарно проводиш час із Міссі й Таріком. Прошу, будь відповідальним, але обов'язково зателефонуй, якщо треба буде забрати тебе з вечірки! Люблю тебе.

Нарешті дерева поріділи, і Ден притиснув обличчя до вікна, а тим часом вони виїжджали на крутий пагорб, за яким розкинулися широкі поля, то тут, то там загороджені парканами з хвіртками. Ден сподівався побачити чепурну сучасну клініку, але Морсвайт більше скидався на близнюка Брукліну. Ну, принаймні тут було чистіше, хоча ніхто не поспішав зрізати виноградну лозу, що обліпила кам'яний фасад. Висока і сіра, ця будівля нависала над пагорбом, немов стомлений вартовий, і навіть на відстані Ден розгледів її загразовані вікна.

Місіс Шеридан зупинила свого «Пріуса» перед брамою, а кременний прищавий охоронець попросив показати їхні документи.

Примружившись, він уважно розглядав Денові документи і час від часу переводив недовірливий погляд на обличчя хлопця, аж нарешті зателефонував до головної будівлі, щоб підтвердити їхній запис.

— Таки справді тебе там чекають. Ось твій гостьовий бейдж, — сказав охоронець і ледь не швиргонув Дену через вікно документи і пластикову картку з його іменем. — Гарного дня!

Ден заховав документи, а картку з іменем причепив до піджака. Авто повільно сунуло гравійною доріжкою і неквапливо в'їхало під кам'яну арку входу до клініки. Ден витер спітнілі руки об джинси і глянув на місис Шеридан.

— То це тут, — прошепотів він.

— Якщо тобі треба хвилинку...

— Ні, — заперечив хлопець. — Я хочу швидше з цим покінчити.

У Дена під ногами хрускотів гравій, коли він виходив з автівки і прямував до клініки. Він здригнувся, охоплений тим самим поганим передчуттям, що і тоді, коли вперше переступив поріг Брукліну. Йому не вірилось, що це справжня діюча клініка для душевнохворих, де люди досі лікуються і навіть залишаються на тривалий час. Можливо, цього літа він і сам був за крок від такої ж долі. Він запахав руку до кишені джинсів і стиснув знайому баночку з ліками. Він вважав її якорем, своїм порятунком. Ден відвідував свого терапевта і приймав призначені ліки, тож немає жодної причини, яка б перешкоджала йому жити нормальним життям.

Чому так не могло бути і з Феліксом?

«Звісно. Нормальним життям. Адже кошмари, які навідуються щонаочі, та одержимість своїм мертвим двоюрідним дідом — це абсолютно нормально. І ще один бонус! Твої найкращі друзі отримують записки з погрозами».

Ден ішов під'їзною алеєю до входу і дивився на вікна першого поверху. На нього витріщалося обличчя, порожнє і бліде, і на якусь мить він міг заприсягтися, що то був головний лікар Кроуфорд зі своєю самовдоволеною посмішкою. Та підійшовши ближче, Ден зрозумів, що то лише якийсь сумирний старий чоловік.

Біля дверей їх зустріла медсестра в блакитних лікарняних штанах і плетеному светрі. Тут були ще одні, трохи менші ворота, і медсестра попросила Дена витягти все з кишень і пройти через металодетектор. Він віддав їй свого гаманця, ключі, пляшку з водою, а тоді швиденько тицьнув баночку з ліками, сподіваючись,

що вона не буде нічого про них розпитувати. Але медсестра просто взяла всі його речі і помістила їх до пластикового пакета, приклеївши зверху наліпку.

— Ти зможеш отримати свої речі назад, коли будеш виходити.

Дена накрила ще одна хвиля страху, цього разу значно потужніша. Без своїх речей він радше почувався пацієнтом, а не відвідувачем. Та медсестра посміхнулась, провела його через метало-детектор і весело щebetала, поки вони йшли яскраво освітленим коридором.

— Я почекаю у вестибюлі, — сказала місіс Шеридан. — А ти йди. Ден зупинився.

— Ви впевнені? Мабуть, він захоче вас побачити.

Вона знизала вузькими плечима і глянула кудись поперед себе, щоб тільки не дивитися на Дена.

— Так. Він уже на мене надивився. Гадаю, він хоче бачити лише тебе.

— То це про тебе постійно запитує Фелікс? — Медсестра наморщила лоба й уважно придивилася до нього. На її бейджі було ім'я «Грейс».

— Угу, це я. Ми познайомились на літніх курсах.

— Йому вже ставало краще, — зітхнувши, зауважила медсестра. Вони завернула за ріг, залишивши позаду вестибюль і місіс Шеридан. — Його ніхто не відвідує, хіба що батьки і якийсь учитель. Я впевнена, що він буде радий побачити друга. Його палата трохи далі в цьому коридорі. Тебе звати Деніел, правильно? Він тільки про тебе й говорить.

— Ден, — машинально виправив він її, — але... так. Справді? Це... серйозно. А що він про мене каже?

Медсестра була трохи нижчою за нього і мусила задирати голову, щоб глянути йому в очі. Вона сперлася на дверну раму і легенько засміялась.

— Тільки хороше. Що ти завжди був добрим до нього, що ти був чи не єдиним його справжнім другом.

Ден зашарівся. Останнім часом він рідко згадував про Фелікса, а якщо й згадував, то ті спогади аж ніяк не були приємними. Він сповільнив крок, його руки знову спітніли, і хлопець заховав їх до кишень. Може, варто було відвідати його раніше чи більше цікавитись, як у нього справи.

Медсестра Грейс увічливо кашлянула, киваючи на двері.

— Готовий заходити?

— Так...

— У нас, звісно ж, є кілька правил, — сказала вона, виймаючи свою перепустку. — Не можна торкатися пацієнтів, не можна нічого від них приймати і виносити звідси. Ми, певна річ, спостерігатимемо за вами, на випадок якщо він розбушується чи стане пригніченим. Мені треба, щоб ти на словах підтвердив, що розумієш ці правила.

— Я розумію, — відказав Ден.

Він ніяково ковтнув. Востаннє, коли він бачив Фелікса, вони були в операційній-амфітеатрі і їх розділяв скальпель. Двері ледь чуто пікнули, коли медсестра провела перепусткою по електронному замку. Щось легенько зашипіло, клацнуло, і важкі білі двері відчинилися. Вони ввійшли до невеликого передпокою, де було кілька пластмасових стільців і засклеєне вікно, що виходило на сусідню палату. В середині був Фелікс. Він сидів за столом, одягнений у чисту білу вовняну піжаму в тонку блакитну смужку. Його руки лежали на колінах, укритих картатим покривалом. Він дивився у справжнє вікно, хоча й загразоване, його погляд губився вдалині.

Він не був схожий на того стрункого педантичного Фелікса, яким його запам'ятав Ден, — здавалося, що він усох, що від того качка, яким він став за літо, залишилась лише примарна тінь. Усе, що він набрав за допомогою суворої дієти і регулярних тренувань, тепер ніби обтяжувало, ніби тягнуло його тіло до підлоги.

Медсестра відімкнула для Дена ще один електронний замок і провела до Феліксової палати. Ден почув, як за його спиною з легеньким шелестом зачинились двері і клацнув замок. Було таке відчуття, наче з кімнати викачали все повітря і залишили їх у холодній герметично закритій коробці.

Фелікс навіть не повернувся, коли він увійшов, хоча Ден помітив, як його тонкі губи здригнулися в ледь помітній посмішці.

— Вітаю, Деніеле Кроуфорд, — тихо промовив Фелікс. — Я чекав на тебе.

РОЗДІЛ
№ 4

Недалеко від Фелікса, що вдивлявся кудись у вікно, стояло порожнє крісло.

Цю палату не було обшито м'якою оббивкою, але навряд чи її можна було назвати комфортною для проживання. Кімнату заповнював запах антисептиків — Дену здалося, що тут пахне, як у шкільному туалеті. Єдиним предметом, що мав риси бодай якоїсь індивідуальності, було покривало, що лежало у Фелікса на колінах; усе інше було або білого, або блідо-блакитного кольору.

— Привіт, — сказав Ден, ніяково наближаючись до стільця. Сів і засовався на місці. — Твоя, гм... твоя мама надіслала мені листа. Вона написала, що ти хотів мене бачити. Чи, може, «хотів» — це занадто сильно сказано. Ну, вона сказала, що ти запитував про мене.

Фелікс повернувся, щоб бачити його. Він був без окулярів, тонкий гострий ніс дістався йому від мами. Чи завжди у Фелікса були такі великі очі й такий проникливий погляд? Ден бачив своє обличчя, що відбивалося в тих пронизливих очах.

Фелікс сіпнувся, ніби хотів знизати плечима.

— Я більше не ношу окулярів. Оправи, бачте, можна розбити і ними покалічити себе. Замість них у мене тепер контактні лінзи.

Ден кивнув, склав долоні до купи і поклав їх на коліна.

— Особисто я вважаю, що перерізати сонну артерію шматком зазубреного пластику — це вельми марудний і геть неефективний спосіб самогубства, але мені казали, що таке вже траплялося раніше, тому... — Фелікс постукав пальцем під правим оком. — Безпека понад усе.

— Я впевнений, що вони знають, що роблять.

— Ти виглядаєш не дуже, Деніеле, — якимось так, ніби між іншим, зауважив Фелікс. — Не вдається виспатись?

— Кошмари, — пояснив Ден. Він не бачив сенсу прикидатися. Фелікс не міг дати собі ради з наслідками того, що сталося в Брукліні, і Ден теж, хоча він щосили намагався вдавати, ніби в нього все добре. — Але гадаю, тобі це й так відомо.

Фелікс кивнув, знову визираючи у вікно.

— Так, так... Кошмари дошкуляють найбільше. Мені сняться всі ті скульптури, які мені ще належить зробити, і, навіть тоді, коли я контролюю себе і розумію, що це не справжній я, такі незавершені справи все одно переслідують мене. Певен, що ти мене розумієш. Ти теж особливий, такий же особливий, як я. Ти бачиш те, чого не мав би бачити. Ти знаєш те, чого не мав би знати. Як от спогади інших людей... — Він зупинився, щоб розгладити покривало на колінах. — Тутешні лікарі роблять усе, що можуть. Напади люті вже минули. Але сни... Вони обпікають мій мозок, вони не минуть ніколи. Яскрава палюча зірка... Мене пече і тоді, коли мої очі розплющені, і тоді, коли я їх заплющую. Мене пече навіть зараз, коли я дивлюся на твоє обличчя.

— Що ти казав? Я на секунду задумався. Чесне слово, я навіть не знаю, що тобі відповісти. Я думав, що всі кошмари зникнуть, щойно ми покинемо те місце.

Від різкого вибуху сміху Ден мало не звалився зі стільця. Він аж ніяк не сподівався, що Фелікс почне сміятися, та ще й так раптово. Нарешті Фелікс заспокоївся і закопирив губу.

— Ти дуже наївний.

— Мабуть, — погодився Ден. — Та все ж, є речі, набагато гірші за наївність.

Фелікс подався вперед і махнув рукою, щоб Ден зробив те саме. Коли він присунувся до Фелікса, йому в ніздрі вдарив сильний запах мила.

Фелікс розтягнув губи в посмішці, у кутиках його очей зібрався зморшки. Він знову засміявся, майже радісно, немовби за стіною його зубів ховалася якась таємниця, яка тільки й чекала слухного часу, щоб вистрибнути.

— Невже?

— Що ти маєш на увазі? — прошепотів Ден. Він зазирнув Феліксу за плече і глянув на віконечко на дверях. Фелікс видав ще один різкий смішок, тоді примружився і скоса подивився на Дена. — Може, мені не варто було сюди приходити.

— Уже... Усе добре. Я... Зірка досі пече, але я... Так, я можу протриматись досить довго.

Фелікс наблизився до Дена майже впритул — ще трошки, і він би вперся підборіддям у Денове плече. Ден закляк і навіть не відчув, як щось упало йому на коліна.

— Не можна, щоб вони це побачили, — прошипів Фелікс. — Прикрий рукою. Так, ось так, добре. Не дозволяй їм цього забрати. Якщо вони це заберуть, ти ніколи не зможеш знайти свій шлях, і від цього у мене будуть клопоти. Стільки клопотів. Ще більше пекучого болю.

— Що це? — Ден притис рукою... карту? Листа?

— Йди за ними, Денні! Ти побачиш. Ти все побачиш! — Фелікс відкинувся на спинку стільця і закрив обличчя обома руками. З-під його долонь вирвався приглушений плач. — Пробач мені, Дене. Що ми зробили з тобою... Це страшно. Це жахливо. Не знаю, чи можна тепер чимось зарадити.

— Що? З тобою все добре? Тобі щось болить? — Ден почав гарячково озиратися, та, як він і сподівався, почулося пікання замка і двері відчинилися. Увійшла медсестра.

— Нам тут потрібна допомога!

— Йди за ними, — крізь пальці схлипував Фелікс. — Йди, Деніеле! — Він ніби виривав зі свого горла кожне слово. — Страх — це цілком нормально! — скрикнув він. — Я й сам постійно наляканий.

Медсестра Грейс підбігла до Дена і вхопила його за плече.

— Тобі треба піти, — сказала вона, опускаючись на коліна перед Феліксом. — Будь ласка, — додала вона, коли з'явився санітар, який мав провести Дена. — Тобі час іти.

Ден стояв, мов укопаний, тоді почав задкувати, коли побачив, як медсестра намагається заспокоїти ошалілого Фелікса, а той упирається нігтями їй у плечі, щоб видертись угору і ще раз глянути на Дена.

— Йди за ними, Деніеле! Йди! А мені вже час прокидатися! Прокинься, Феліксе! Прокинься!

Звук Феліксових криків відлунював йому в голові, вилетів за ним у коридор. Санітар вів його до вестибюля, Ден плентався позаду, обережно тримаючи в руці записку, яку йому дав Фелікс. Він запхав її до кишені спортивної куртки якраз перед тим, як вони вийшли до вестибюля. Місіс Шеридан підвелася з низенької

пошарпаної канапи. Ден не сказав ні слова, але кутики її вуст почали смикатися.

— Як гадаєш, це йому допомогло? — тихенько спитала вона.

— Я не знаю, можливо, — відповів Ден. Його щоки палали від очевидної брехні. — Ні, я сумніваюся, що це допомогло. Вибачте.

Місіс Шеридан кивнула, тоді опустила тремтячу руку йому на плече.

— Дякую за те, що спробував. — Не промовивши більше жодного слова, жінка обернулася і вказала йому на металодетектор. Ден, не тямлячи себе, забрав пакет зі своїми речами.

Медсестра Грейс наздогнала їх, коли вони вже дійшли до дверей. Вона відвела місіс Шеридан убік і щось тихенько їй говорила. Для Дена це був шанс побачити зміст записки, яку йому дав Фелікс.

Він розвернувся до стіни, тремтячи від збудження і страху, запхав руку до кишені й вийняв записку.

Але ні, то була не записка, а фотографія, надрукована на цупкому папері. На нього дивилися пусті чорно-білі обличчя двох маленьких хлопчиків, що стояли перед смугастим цирковим наметом. Тепер він не сумнівався — світлини, що їх отримали Джордан та Еббі, були між собою пов'язані. А знімок, який він тримав у руці, був тією частинкою, якої бракувало.

— Що це, в біса, таке? — пробурмотів Ден.

Він обернув фотокартку і побачив поспіхом нашкрябаний рядок із цифрами. У голові лунав голос Фелікса.

«Йди за ними, Деніеле. Ти побачиш. Ти все побачиш!»

— Йти за чим? — сказав він уголос. — І до чого?

Під цифрами було лише два слова: *«ще не»*.

Він уявив цю світлину між тими, які були в Джордана та Еббі, й зрозумів, що лише тепер послання склалося в одне ціле. Тоді виходить, що ці знімки їм надіслав Фелікс. А може, йому хтось у цьому допоміг.

У Дена волосся стало дибки, коли він зібрав докупи всі слова. *«Це ще не кінець»*.

РОЗДІЛ
№ 5

Ден вдивлявся в розмиті зображення своїх друзів, які приголомшено закліпали у свої веб-камери. Еббі заправила за вухо пасмо чорного волосся, на мить показавши тонке зап'ястя, вкрите плямами чорного чорнила і ляпками фарби.

— Бідолашний Фелікс, — пробурмотіла вона. На зображенні її губи вже рухались, а голос почувся на півхвилини пізніше. У звичайній розмові це виглядало б смішно. — Я сподівалась, що до цього часу йому хоч трішки покращало.

— Та де там, — утрутився Джордан, струснувши густими кучерями. Він зняв свої хіпстерські окуляри в товстій оправі й витер їх об сорочку. — Я навіть не думав, що цьому хлопчині щось допоможе. Він намагався вбити нас, Еббі. А тепер ще й ці фото? Чесне слово, мені більше подобалось, коли там було написано: «Це кінець».

— Мені здається, що його досі переслідує те, що він зробив. Ти чув, що казав Ден: Фелікс хотів, щоб йому пробачили. Навіть якщо він досі... Навіть якщо йому й не покращало, скидається на те, що якась частинка його справді шкодує. — Еббі позіхнула і присунулась ближче до камери — достатньо близько, щоб можна було розгледіти темні кола у неї під очима. — Можеш зіронізувати, Джордане, але схоже, що тобі теж не вдається добре виспатись.

— Ні, але в мене просто смішні оцінки з математики. Хто ж знав, що безсоння може так впливати на роботу? — Він витиснув з себе усмішку. — Слухай, Дене, я спробую з'ясувати, що означають ті цифри, але нічого не обіцяю. Як на мене, у Фелікса вже остаточно знесло дах. Мабуть, нам краще забути, що ми взагалі з ним зустрічалися, і жити далі. Ми можемо спалити ті чортові фотографії й більше ніколи про них не згадувати.

— Ти не бачив його, — не вгавав Ден. — Він не просто наполягав... Він... був наче одержимий.

«Що ми зробили з тобою... Це страшно. Це жахливо. Не знаю, чи можна тепер чимось зарадити...»

У Дена все захололо. Про що казав Фелікс? Чи можна чимось зарадити чому?

— Не те слово, яке б я дібрав для цього покидька, — пробурмотів Джордан. Камеру заступила скуйовджена голова, а хлопець тим часом схилився над своїми колінами. Ден чув, як аркушем паперу зашкряботіла ручка.

— Господи, мені треба хоч трохи поспати. Ці дурнуваті цифри вже розпливаються перед очима, — зітхнув Джордан. — Чесне слово, цей рядок виглядає знайомим. От ніби крутиться на язиці... Це збіса дратує.

— Ти можеш, Джордане, — сказала Еббі, оживаючи на Деновому моніторі. — Якщо хтось і може з'ясувати, що вони означають, то тільки ти.

— Я не знаю, — мовив Джордан наравду втомленим голосом.

— Почнімо спочатку, — запропонував Ден. — Ти казав, що це схоже на якийсь код, так? Зараз ми говоримо про Фелікса. Він був схиблений, але, крім цього, він був розумний. Геній. Припустімо, він дав мені цей код, бо вважав, що ми зможемо розгадати його.

— Я вже не впевнений, що це справді код, — сказав Джордан. — Цифри якимось згруповані, але таких групок небагато. Здається, що вони розкидані в певному порядку, але...

Ден був упевнений, що Джордан дасть раду тим цифрам. Адже цей хлопець міг уві сні розв'язати sudoku найвищого рівня чи одним махом написати тест з математики, над яким Дену довелося б добряче попідніти. Якщо Джордан не зможе розгадати цю загадку, то вони залишаться ні з чим.

— Але що? — нагадала Еббі. Вона примружилась. Ден надіслав їм обом копію світлини, яку йому дав Фелікс, а також цифри, що були на звороті.

— Але я не знаю. Іноді ці штуки можуть бути страшенно складними. Це вам не «х дорівнює один», а «у дорівнює два», — пояснив він. — Може, цю загадку неможливо розгадати просто так. Може тут потрібен якийсь шифр...

— Хлопці, ви чули це? — раптом прошепотіла Еббі, озираючись через плече в темряву кімнати.

— Чули що? — якимось байдуже запитав Джордан.

— *Голос.* — Її очі розширилися, і вона відкинулася на стілець. — Ви справді нічого не чули? — прошепотіла Еббі.

Ден присунувся до монітора і занепокоєно насупив брови.

— Не чули чого? Еббі, з тобою все *добре*? Я нічого не чув. — Він справді нічого не чув. — Ти щось чув, Джордане?

— Ні...

Еббі нахилила голову вбік.

— Ось, знову!

Ден почав не на жарт хвилюватися. Він нічого не чув, окрім нетерплячого постукування Джорданової ручки по столу.

— Я справді нічого не чув, Ебс.

Вона кліпнула, а її зображення затремтіло на Деновому моніторі.

— Воно звучало так, ніби... Та не переймайтесь.

— Ніби що? — допитувався Ден.

— Ви будете сміятися, — зітхнула Еббі. — Забудьте.

— Еббі, на що був схожий той голос?

Дівчина відвернулася від камери.

— На мою тітку Люсі.

На мить усі троє завмерли. Чотири місяці тому, коли вони вперше зустрілися, у Дена з'явилося б бажання пожартувати, аби якось заповнити цю ніякову тишу. Однак після того, що вони пережили влітку, голоси вже не здавалися їм чимось смішним, та й Еббі не була з тих, кого можна легко налякати.

— Таке вже бувало раніше? — запитав Ден.

— Може, раз чи двічі, — відповіла Еббі, опустивши голову. — Може, трохи більше. Відтоді, як ми звідти поїхали... Я не знаю. Я іноді чую її голос. Її шепіт.

— Еббі, — почав Ден, а всередині все перевернулось, — це не...

— Розгадав!

Вони ледь не підскочили від раптового вигуку Джордана.

— Розгадав! — знову вигукнув він. — Тобто, не те, щоб я зрозумів, що воно таке, але я знаю, що нам робити.

Ден не хотів оминати увагою ймовірність того, що Еббі можуть причуватися таємничі голоси. Мабуть, то був якраз той момент, коли справжній хлопець мав би її обійняти чи бодай побути поряд з нею, доки вона не заспокоїться. Клята відстань. Клята веб-камера.

— Продовжуй, — сказав Ден, переключаючи увагу на Джордана. — Що ми маємо робити?

— Він сказав іти за чимось, так? — тихим і схвильованим голо-
сом спитав Джордан. *Клац-клац-клац*. Він друкував так голосно,
що Ден майже не чув його слів. — Я не побачив цього спочатку,
бо дечого бракувало. Подивись на фотографії, на всі три — мою,
свою, Дене, і ту, що в Еббі...

Ден вийняв знімок із шухляди і поклав його перед монітором,
порівнюючи з фотокартками, які отримали його друзі. З них скла-
далася повна панорама: широкий простір із цирковими наметами
і людьми, що снували поміж ними. Але який стосунок до їхнього
коду має цей дивний старий ярмарок?

— Бачиш? — вигукнув Джордан. — Он там, за наметами і чор-
товим колесом. Ти бачиш це?

— Деревя, — мляво зауважила Еббі. — Деревя і, не знаю, ніби
якийсь дах? Я не можу розібрати...

Ден чи не сотню разів розглядав ті фотографії після свого по-
вернення, але зараз намагався свіжим оком ще прискіпливіше роз-
дивитися панораму. Еббі мала рацію — там були деревя і дах. Ви-
сокий похилий дах.

— Шпиль?

— Саме так, — відповів Джордан. — Ось. Подивіться на знімок,
який я зараз надішлю.

Під зображеннями його друзів на моніторі заблимає вікно
з повідомленням, і Ден клацнув на нього, щоб відкрити картинку,
яку надіслав Джордан. Майже неможливо описати здивування
і страх, що врізались йому в горло. У Дена перехопило подих.

Понурий, білий з темним оздобленням, що розвалюється
на очах...

— Бруклін, — прошепотів він, присунувшись до самого моні-
тора. — Ось подвір'я. А той ярмарок був на галявині перед Віл-
фурдом.

— Цей краєвид здався мені знайомим, тож я переглянув
сайт коледжу і вуаля! Це ті самі деревя, той же дах, — пояснив
Джордан.

— Молодець, — сказала Еббі.

— Дякую, щиро дякую, завжди до ваших послуг.

— Добре. — Ден відхилився від монітора. Він покусував ні-
готь на великому пальці й переводив погляд з кольорового фото
на екрані на чорно-біле, що лежало перед ним на столі. — Добре,

виходить, що це Бруклін. Тут подвір'я. Але що тоді означають ті цифри?

— Це координати, — відповів Джордан, а його слова переривало швидке клацання клавіатури. — Але вони нічого не означають без головних позначок. Однак я перевірів координати Камфорда, і вони схожі на ці. Дуже схожі. Якщо поставити правильні літери, ти сам побачиш, до чого я веду.

— Хвилиночку, Джордане. Не може бути, щоб усі ми були невизнаними геніями, — Ден спробував його піддражнити.

— Ні, я розумію, про що він! — Голос Еббі був таким же схвилюваним і захопленим, як у Джордана. Але Ден не міг збагнути їхнього ентузіазму, принаймні поки що.

— Ось так, — сказав Джордан, і в Дена з'явилось нове повідомлення.

«43° 12'24"N 71° 32'17"W»

— Святий Боже! Забудь про невизнаного, ти просто геній.

— Ой, це ще не все. З такими точними координатами ми зможемо визначити правильне місце. Дайте мені п'ять хвилин і карти Google, і я напишу вам перелік адрес.

Ну, принаймні їм удалося розгадати першу частину таємниці. Координати. *Це ще не кінець.* Цілком очевидно, що Фелікс дав їм карту.

— Дене? У чому річ? — запитала Еббі. Вона пильно глянула на нього у веб-камеру, занепокоєно насупивши брови. — Чому ти затих?

— Просто я думаю.

— Як завжди, — посміхнулась вона. — Ну ж бо, поділися з нами.

— Це не дуже веселі думки, — застеріг він.

— Ну, останнім часом ми всі недосипаємо і трохи несповна розуму. А, і ще постійний стрес. Якщо я ще бодай раз почую від мами, що мені треба подавати документи в коледж, я одразу ж запишуся у божевільню. — Вона кашлянула, примружила очі й випалила: — Вибачайте! Не змогла дібрати кращих слів.

— Якраз годяться для того, щоб завести мову про головне.

— О, Боже, почалось, — докинув Джордан.

— Просто... Фелікс казав «іти за ними», і це... Я не знаю. Крик про допомогу, мабуть. Я був упевнений, що покину Бруклін і це допоможе мені, допоможе всім нам, але ж так не сталося, правда? Ми досі не можемо з цього виплутатись, і я подумав, може, єдиний спосіб рухатись уперед — це повернутись назад? «Це ще не

кінець» — написано на світлинах, так? Ну, то, може, й справді це ще не кінець.

— Я боялася, що ти це скажеш, — відповіла Еббі, закусивши губу. Її бліда від недосипання шкіра зовсім не поєднувалась із яскравим малюнком, що висів на стіні позаду неї.

— Але ти не здивована, — додав Джордан.

— Що? — застережливо глянула на нього Еббі.

— Надворі глуха ніч і вже запізно перейматися почуттями та іншими дурницями. А тим часом я опрацював наші координати. Пошуковик стверджує, що перша адреса — це будинок 1020 по вулиці Елліс. 1310 по вулиці Вергілія — це друга адреса. А ще у нас є 922 по вулиці Блейка і, нарешті, будинок 3019 по вулиці Конкорд. Усі вони — яка несподіванка! — за два кроки від коледжу.

— То що нам робити? — запитав Ден, щосили намагаючись приховати збудження в голосі. — Забути все, що сьогодні сталося, й сподіватися, що воно само кудись зникне? Чи подивитися, що ховається за іншими дверима?

— А під іншими дверима ти маєш на увазі те місце, де ми мало не померли? — уточнила Еббі. — Я не знаю, Дене. Як ти собі це уявляєш — ми просто заявимося у коледж із цими координатами і скажемо: «Перепрошую, сер, а ви часом не знаєте, навіщо наш божевільний типу друг прислав нас сюди?» — Еббі глибоко вдихнула. — Ти не ображайся. Просто я справді не розумію.

Це вперше Джордан не знайшов, чим би його піддражнити. Він теж чекав, що скаже Ден. Але Ден уже все обдумав. Хоча насправді за гарну ідею він мав би подякувати Сенді — саме вона спонукала його навідатися в інші коледжі.

— А що ви скажете про ознайомчі вихідні для потенційних студентів?

Навіть уві сні Ден відчував жар від полум'я, що било йому в обличчя. Він почав пітніти, ухилився від іскор, що вилітали з рота циркача. Тоді обернувся, щоб глянути на чоловіка — чи бачив він його тут раніше? А чоловік сміявся, витирав рукою губи і ляскав себе по нозі. Ярмарок почав хитатися, земля тікала Денові з-під ніг. *«Мабуть, саме так і почувася, коли трохи захмелієш»*, — думав він, безцільно блукаючи поміж смугастими наметами.

Ні, не безцільно... Щось указувало йому дорогу. Він не знав, куди прямує, але знав, що мусить дістатися туди. Відповіді. Відповіді на питання, які він тільки зараз набрався сміливості поставити. А що, як він зможе примусити свою сім'ю робити все, що він захоче? А що, як контроль чужого розуму — це зовсім не магія, а наука?

Він наближався, уже ледь тримаючись на ногах, коли обійшов останній намет і підступив до пошарпаної сцени. У спітнілій долоні Ден міцно стискав смужку паперу. «Одноразовий квиток». На сцені, терпляче і насторожено, на нього чекав простакуватий на вид старигань. Він справді виглядав звичайним дідом, але зовнішність може бути оманливою...

Пронизливе дзеленчання розірвало видіння, і його сон розсіявся.

Ден аж підскочив на ліжку, йому запаморочилось у голові. Дзеленчання виявилось реальним, і він узявся нишпорити тумбочкою в пошуках телефону. В процесі пошуків він перекинув баночку з ліками, яку забув закрити після того, як прийняв їх, щоб швидше заснути.

Ще добре не очунявши, він знайшов свій телефон біля баночки. Перекотився на спину і присунув екран ближче до очей.

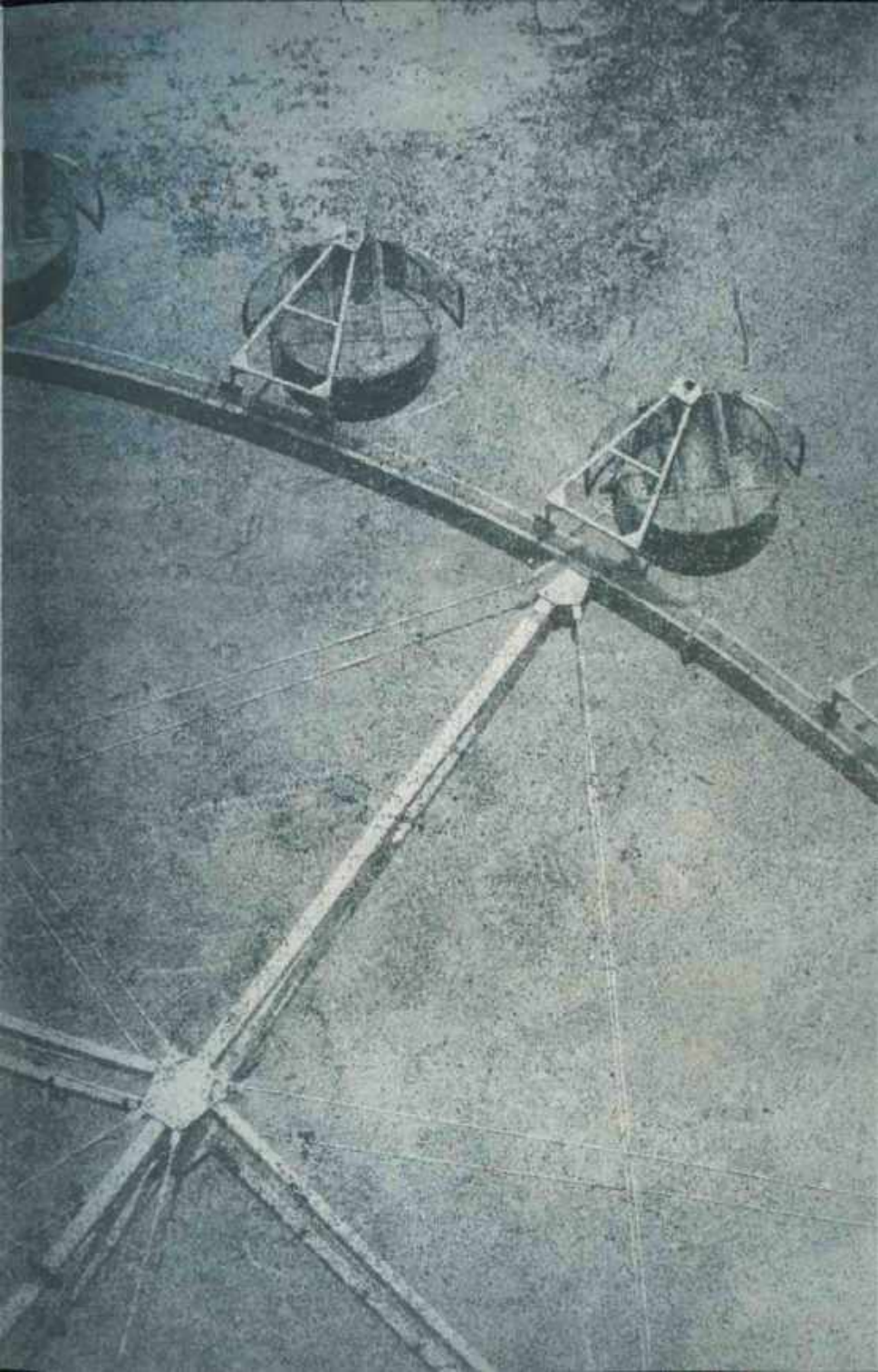
Це було повідомлення від Міссі.

Шкода, що ти не зміг прийти на вечірку. Нам тебе дуже бракувало!

Ден щось пробурчав і поклав телефон назад на тумбочку. Напевне варто було хоча б написати їй привітання з днем народження, але це геть вилетіло йому з голови. Занадто втомлений, аби щось відписувати, він закутався в ковдру і спробував знову заснути.

Але йому не давала спокою одна думка, хоча цього разу вона була не така вже й погана: невдовзі йому не доведеться перейматися через Міссі чи Таріка. Він зустрінеться з Еббі та Джорданом, своїми справжніми друзями.

РОЗДІЛ
№ 6

Холодна мжичка намочила йому волосся, і Ден розділив його на два боки, а тоді скуйовдив пальцями. Він тинявся туди-сюди обабіч дороги, він замерз і ніяк не міг заспокоїтись, усе вистукував по ногах пальцями, які заховав до кишень. Повз нього пролітали автівки, заповнюючи повітря шурхотінням, коли шини ковзали по мокрій дорозі.

Нарешті підїхав автобус, заскреготали гальма, і він побачив світле обличчя Еббі, що дивилася на нього згорі вниз.

Він помахав їй, поправляючи на плечі лямку від важкої сумки з ноутбуком. Він уже тричі перевіряв її, аби впевнитись, що взяв усі ліки, але, ніби якийсь параноїк, заходився перевіряти її знову.

Як і тоді, коли вони вперше потрапили на ПКНГК, Джордан та Еббі приїхали одним автобусом. Денові в обличчя вдарили вихлопні гази, змішуючись із запахом мокрого після дощу асфальту. Він щільніше закутався у свою куртку і переступив з ноги на ногу, щоб зігрітись. Тут було трохи холодніше, ніж удома, наприкінці жовтня вже відчувалась зима. Деревами, гілками і тріщинками в асфальті збігали дрібні струмочки дощу. За квартал від автобусної зупинки місцеві заклади вже прикрасили до Гелловіну вирізьбленими гарбузами і мерехтливими червоними вогниками.

З пагорба, на якому стояв коледж, опускався туман, укриваючи місто сизим маревом.

— Привіт, — сказав Ден. — Нарешті ви приїхали.

Еббі першою вийшла з автобуса, і Ден кинувся до неї, щоб допомогти з валізами. На ній було пальто яскравого жовтого кольору, до лацкана якого було причеплене павичеве перо, і велика плетена шапка. З часу їхньої останньої зустрічі Еббі пофарбувала пасмо волосся в їдучий блакитний колір. Вони обійнялися, і Ден легенько поцілував її у щоку.

— Рада знову тебе бачити, — зашарілась вона. — Давай допоможемо Джордану витягти його речі.

Вона обернулась, щоб підсобити Джордану, який, як завжди, був одягнений у стильний темний одяг: шкіряну куртку, обтислі джинси і вовняні шкарпетки, що проглядали над його потертими черевиками.

Ден уже й забув, яким старомодним почувався на їхньому фоні. Він також помітив папірці, що визирали з Джорданової кишені.

— Знову грали у «вішалника»? — запитав Ден.

— Ти про це? — Джордан вийняв один папірець. — Та ні, просто гаяв час.

З того, що побачив Ден, під «гаєнням часу» він мав на увазі сотні рядочків із математичними розрахунками. Ден лише здогадувався, що твориться в геніальній Джордановій голові. Вони взяли свої валізи, почекали, поки проїдуть автівки, перейшли дорогу і зупинились перед брукованою стежкою, що звивалася вгору до будівель коледжу.

— Як доїхали? — поцікавився Ден, намагаючись триматись так близько до Еббі, що ледь не наступав їй на ноги. — Той дощ не припиняється відтоді, як я вийшов з літака.

— Джордан усю дорогу розповідав про свого студента-наставника, — відповіла Еббі. — Він знайшов його на Facebook. Дуже багатий. Дуже атлетичний. І дуже гарний, з позначкою «СПОКУСЛИВИЙ» великими літерами.

Ден нервово засміявся.

— І, мабуть, дуже навіть «традиційний», з позначкою «Розчарування» з великої літери, — додав Джордан.

— Сумніваюся, що нам доведеться часто з ним бачитись, — зауважив Ден. — Ми маємо виконати нашу місію. — Він хотів, щоб це звучало безтурботно, ніби жарт, але ні Джордан, ні Еббі не засміялись. — До того ж він, напевне, теж не має часу на таких нікчемних школярів, як ми.

— Угу. — Джордан струснув кучерявим волоссям і скося глянув на Еббі. — Будемо сподіватись, що він не звертатиме уваги на вилазки банди Скубі¹.

¹ «Скубі-Ду» — серія популярних мультиплікаційних та повнометражних фільмів про пригоди пса Скубі та чотирьох підлітків з корпорації «Таємниця», що розслідують справи з участю привидів, монстрів та інших надприродних істот.

— Не пригадую, щоб цей пагорб був таким крутим, — сказала Еббі, переводячи подих. — Боже, напевно взимку тут *страшенно холодно*.

З кожним кроком, що наближав їх до коледжу, Денові все дужче перехоплювало подих, а настрої погіршувалися. Одна справа говорити про повернення сюди, а от приїхати сюди, *повернутися* — це зовсім інше. Фелікс, одержимий чи натхненний Скульптором, намагався їх убити. Ден на власні очі бачив мерця. Однак, який би неспокій не панував у його душі через це місце, було відчуття, ніби хтось відкрив йому груди і запхав туди магніт — щось тягнуло його сюди, до ще не розкритих таємниць цього місця.

Дзиччання в кишені вирвало Дена із задуми. Він вийняв телефон і побачив нове повідомлення від Сенді.

Привіт! Нормально доїхав до Джордана? Просто цікавлюся. Бажаю вам гарно провести час!

Ден покусив шок і водив пальцем по екрану, відписуючи їй якесь загальне, але заспокійливе повідомлення.

— До Джордана? — Хлопець заглянув Денові через плече. — Що ти наплів своїм батькам про ці вихідні?

— Не зовсім правду, якщо ти це маєш на увазі. — Він не радів від того, що збрехав мамі, але це було не так уже й важко. — Я сказав, що на цих вихідних ви поїдете оглядати Джорджтаунський університет і я хочу до вас долучитися.

— Ну, принаймні хоч цього разу не я вигадую байки про своє місцеперебування, — з ехидною посмішкою зауважив Джордан. — Упевнений, що ми гарно розважимося у *Джорджтауні*.

— Треба було розказати їм правду, — сказала Еббі.

— Тоді б я зараз не говорив з вами. Мої батьки не хочуть, аби я навіть наближався до цього місця. *«Хто знає, може, вони праві»*.

Вони видерлися на верхівку пагорба, і Ден раптом зупинився та завмер, ніби хтось ударив його у живіт і вибив з нього залишки повітря.

— Що за... — Слова застигли на губах.

«*Ті самі*, — подумав Ден, приголомшено витріщаючись на море наметів, що розкинулись на траві перед коледжем. — *Такі ж, як*

у моєму сні». Чи, точніше, як у сні головного лікаря. Гірше того — такі ж, як на їхніх загадкових фотографіях.

Він вийняв світлину з кишені й підняв, щоб усі троє могли її бачити. Джордан та Еббі вийняли і підняли свої фотокартки, і тримали їх одну біля одної, утворюючи повну панораму.

— Чи буває щось сильніше за дежавю? — прошепотів Джордан.

— Що б це не було, — відповіла Еббі.

Ярмаркові намети вигулькували у прогалинах між цегляними будівлями, і з того місця, де стояли друзі, їм удалося розгледіти широкі помаранчеві, пурпурові та чорні смуги. Ден майже сподівався відчути запах пального, побачити чоловіка, що вивергав полум'я у його сні, а тоді — старого на сцені... Але єдине, що він відчув, — це запах багна, що липло до їхнього взуття, а ще якийсь незрозумілий аромат смаженого м'яса, що завжди огортав Вілфурд.

Ден запхав знімок назад до кишені.

— Аж ніяк не сподівалась, що тут буде ярмарок, — сказала Еббі. — Як думаєте, це все для потенційних студентів?

— У їхній брошурі не було ані слова про ярмарок, — відповів Джордан, прямуючи на чолі їхньої групки вглиб подвір'я. По обидва боки стежки виринали дерева, їхнє опале листя виблискувало краплями дощу. — Занадто важлива подія, аби оминути її увагою, як гадаєте?

Ден не знав, що відповісти — він не читав тієї брошури. Вона була для потенційних студентів, а не для тих, хто прикидався потенційними студентами.

— Ну, принаймні на двадцять відсотків це не так страшно, як на фото, — пробурмотів Джордан. — Чи може мені хтось пояснити, чому кожна стара світлина виглядає так, ніби її спеціально обробляли, щоб вона стала похмурою і зловісною?

— Схоже, тут немає жодного атракціону, — зауважила Еббі й, примруживши очі, глянула на ярмарок.

— Твоя правда, — знизав плечима Джордан. — Ні тобі чортового колеса... Якось по-дурному робити ярмарок без атракціонів. Та нам усе одно треба гуди навідатись. Хто знає, Дене, може, нам вдасться знайти якусь важливу зачіпку.

— Якщо буде час, — відповів Ден, вирішивши не звертати уваги на сарказм Джордана. — Тільки після того, як перевіримо всі адреси. Якщо й цього не встигнемо, нам доведеться розділитися.

Лише згодом він зрозумів, що його друзі стоять, опустивши голови, і ніяк не реагують на його слова.

— Мені не хочеться псувати вам настрої, — не вгавав Ден. — Але ми тут саме для цього.

— Ми *тут* для того, щоб дізнатися, чому нам сняться кошмари і вчуваються голоси. Ми *тут* для того, щоб усе це припинилося і ми змогли спокійно жити далі. — Джордан застібнув куртку, щоб закритися від вітру. — Може, нам і знадобляться Феліксові «настанови», Дене, а може, й ні. Але ти не можеш відкидати можливість того, що цей хлопець несповна розуму і в тих будинках немає нічого страшнішого за прихильників Республіканської партії.

— Ти думаєш, що Фелікс обрав кілька довільних адрес заради розваги? Не вірю, — наполягав Ден, і досить розважливо, як він сам думав. — Гадаю, що той, ким Фелікс... *одержимий*... і дав йому ці координати. Вони пов'язані. Я це *відчуваю*.

— Справді? Невже активуються твої сили суперлікаря?

— Джордане, це не смішно. — Еббі легенько штовхнула його ліктем.

— Твоя правда. Чорт. Вибач, просто... знову повернутися в це місце... Я знав, що будуть дивні відчуття, але ж не *настільки* дивні. Та ще й цей ярмарок — від нього тільки гірше.

Ден не міг його винити. Усі троє затихли і мовчки просувалися стежкою, що зміїлася поміж академічних будівель і приміщень студентських братерств. Адміністрація, біля якої вони мали зустрітися зі своїми наставниками, була в дальньому кінці подвір'я і мала окрему під'їзну алею для автівок батьків, які підвозили своїх дітей до коледжу. Скидалося на те, що Ден, Джордан та Еббі були єдиними, хто приїхав сюди автобусом.

По дорозі вони минули невеличке загороджене кладовище. Минулого літа Ден не звертав на нього особливої уваги, адже це був лише доглянутий, укритий травою клаптик землі з розкиданими в довільному порядку надгробками. Деякі надгробні плити були такими старими, що вже розкришились під дією часу. Аж раптом Ден помітив, що на одній зі свіжіших могил щось зблиснуло яскраво-червоним кольором. Спершу він подумав, що то звичайний букет, а коли придивився, то збагнув, що там лежить вінок із червоних троянд якоїсь дивної форми, що нагадувала череп.

Поміж надгробків стелився тоненький килимок туману.

— Незвичний вибір, — пробурмотів він, озвучуючи свої думки. Джордан прослідкував за його поглядом.

— Еге ж. Дуже витончено. Господи. Ще б почепили миготливу стрілку з написом «Гляньте! Тут лежить покійник!»

Еббі зупинилась, розглядаючи вінок, і Ден, що йшов позаду, наштовхнувся на неї.

— Ой, вибач, — неуважно кинула дівчина, — просто я подумала, що це дуже схоже на *офренду*¹...

— Що? — разом перепитали Ден і Джордан.

— ...До Дня мертвих²? — звела брови Еббі. Вона підійшла до брами кладовища і нахилилась, розглядаючи вінок. — *Офренда*.

— Від того, що ти повторюєш це слово, нам не стає зрозуміліше, що воно таке, — сказав Джордан.

— Добре. — Вона трохи закотила очі й вказала на квіти, що лежали на могилі. — Загалом це майже те саме, що принести квіти на могилу рідної людини. Це ніби підношення. Зазвичай приносять календулу, але черепи теж є невід'ємною частиною Дня мертвих, тож, може, хтось вирішив поєднати обидві традиції? Я ще ніколи не бачила такої композиції.

— А якщо це він залишив? — припустив Джордан, указуючи на стежку, посеред якої, недалеко від цвинтарної брами, скрутився калачиком огрядний хлопець, який цілком міг бути тутешнім студентом. Порожня пляшка рому лежала у нього під головою. Хтось розмалював його обличчя маркером.

— Чорт. Схоже, у когось була найкраща або найгірша ніч у житті, — сказав Ден.

— Фу. Хуліганство. Я щось не можу второпати... — втрутився Джордан. Вони рушили до Вілфурду, залишивши позаду студента з братерства, що мирно похропував. Коліщатка Джорданової валізи залишали на стежці тоненькі вологі сліди. — ...чого це я маю платити за те, щоб здружитися з купкою стероїдних качків, які потім сплять мене, розмалюють мені обличчя і кинуть на якусь *кладовищу*? Навіщо мені це?

¹ Офренда — підношення.

² День мертвих — свято в Мексиці, що відбувається 1 і 2 листопада і пов'язане з католицьким Днем усіх святих. Традиції свята включають побудову вітарів на честь померлих, які прикрашають черепами, квітами, різними стравами та напоями.

Вони ступили під високу тінь Вілфурду саме вчасно — пустився сильніший дощ, і Ден пригадав літній туман, що вже клубочився з усіх боків. Інші потенційні студенти вже зібралися на галявині, їх супроводжували студенти коледжу, одягнені в яскраво-помаранчеві футболки.

— Я не знаю, — відказав Ден. — А мені чомусь подобається ідея студентського братерства. Кожен хоче бути частинкою чогось.

— Воно-то так, але який у цьому сенс, якщо ти маєш платити за те, щоб вступити туди? — пирхнув Джордан.

— Нам варто поквапитись, — підіграла Еббі, — здається, більшість уже занесли свої речі всередину.

— Угу, нам треба змішатися з натовпом, — додав Ден, приєднуючись разом з ними до юрби учнів, що прямували до Вілфурду. У нього всередині все затерпло, коли він побачив, скільки тут студентів, які мали за ними наглядати.

Він міцніше стиснув ручку своєї валізи, поглядаючи на безтурботних учнів з підозрою і навіть роздратуванням. Улітку чи не найважливішим його завданням було знайти нових друзів, а зараз він намагався зробити будь-що, аби тільки їх уникнути.

РОЗДІЛ
№ 7

— Не переймайся так через свою подружку.
— Що? — Ден не помітив, що витріщається — а він та-ки витріщався — на Еббі. Вона йшла поряд зі своєю наставницею. Обидві дівчини весело сміялися, ніби знали одна одну набагато довше, ніж десять хвилин. Еббі мала такий вплив на людей. Ден намагався підслухати, над чим це вони так хихикають. — Ой, та я зовсім не переймаюся.

— Та невже? — Його студент-наставник, Міка, звів густі чорні брови і ляснув Дена по плечу. — Бо мені здається, що ти добряче нервуєш.

— Ми, ну, ніби зустрічаємось, ось і все, — пояснив Ден. Він та інші потенційні студенти — як їх тут по-модному називали «абітура» — прямували подвір'ям коледжу до короткої стежки, що ве-ла до гуртожитків. Усі йшли по двоє зі своїми наставниками, і біль-шість учнів зосередили свою увагу на студентах, що мають стати їхніми приятелями на наступні кілька днів. Чи не найохочіше зі своєю студенткою спілкувалась Еббі.

— Агов! — гукнув Ден, махаючи їй рукою. Дівчина була за кіль-ка кроків попереду і швиденько помахала йому у відповідь.

— Хто це? — Він почув запитання її наставниці.

Однак Еббі відповіла дуже тихо, тому Ден нічого не почув.

— Гадаю, твоя дівчина зараз зайнята, — обережно зауважив Мі-ка. — Не хвилюйся, ти зможеш поговорити з нею пізніше. Ви вчи-теся в одній школі?

— Не зовсім, — відповів Ден. — Тобто, ні, не в одній. Насправді ми познайомились під час літніх підготовчих курсів у цьому коледжі.

— Справді? Та ну, це ж класно. То виходить, що вам бракувало НГК¹? І ви вирішили повернутись? — Він засміявся, і здавалося, що

¹ НГК — Нью-Гемпширський коледж.

навіть його сміх мав південний акцент. Ден здогадався, що його студент-наставник навмисне вдався до перебільшення, щоб пожартувати з ним, бо він не помітив за ним схильності до сарказму.

— З Джорданом ми теж познайомились тут, — пояснив Ден, киваючи на друга і намагаючись втягнути до розмови ще і його. Скидалося, що Джордан не дуже радів своєму наставнику Келу, хоча розхвалював його недаремно — той і справді був красунчиком. Але всі балачки взяв на себе Кел. — Ми троє стали нерозлийвода, — додав Ден, не в змозі приховати нотки гордості, що прозвучали в його голосі.

— Маєш палке бажання вступити до нашого коледжу? Не хочеш пхати носа не у свої справи, але, коли ти працюєш в адміністрації, таке питання виникає само собою, — сказав Міка. Вони знову минали будівлі студентських братерств. Ден замислився про те, котрому з них бракує того сплячого студента.

Тоді знову переключив свою увагу на Міку, досі не збагнувши, чи його наставник жартує з ним, чи говорить серйозно. «Маєш палке бажання» — хто так говорить? Ну, може, це в Міки така манера, зважаючи на його акуратні стильні окуляри та еспаньйолку, якої він торкався щоразу, коли говорить.

— Можливо. Я цікавлюся історією та психологією. Ти чув про Юнга? Так, це, ну і ще кілька захоплень. Але я ще маю пересвідчитись, чи НГК підійде мені.

— Тобі варто поговорити з професоркою Реєс з кафедри психології. У колишньому притулку для божевільних вона проводить семінар для старших курсів, але вона і мені дозволила відвідувати курс загальної психології. Завтра я можу запитати в неї, чи можна й тобі приєднатись до наших занять, — запропонував Міка.

Ден намагався придумати якусь відповідь, але нічого не спадало йому на думку.

— Притулок називався Бруклін, та, мабуть, ти вже читав про це влітку, — безтурботно продовжував його студент-наставник.

— Угу, — відказав Ден. — Чув про це.

— Та щоб їм. — Міка клацнув пальцями до студента, що проходив поряд, — невисокого хлопця зі скуйовдженим рудим волоссям. — У нас уже з'явилися довірливі дівчатка. Забери цю представницю абітури, доки ті типи з братерства не піймали її на свій гачок.

Рудий хлопець скорився без жодних запитань, відділився від юрби і поквапився до дівчини, що на одній з бокових алейок захоплено розмовляла з групкою студентів братерства.

— Просто не хочу, щоб ви, абітура, втрапили в халепу, — спокійно пояснив Міка. — А особливо на якійсь із братерських вечірок. Там дуже швидко все виходить з-під контролю. Ми вже скаржились новому ректорові на їхні вечірки і навіть написали петицію. Гадаю, цього року кілька братерств утратять свої привілеї.

— Хто це «ми»? — запитав Ден, по черзі оглядаючи газони всіх братерських будинків. Деякі з них були вкриті сміттям.

— Помірковані студенти, — прямо відповів Міка. — Ти б одразу зрозумів, про що я, якби побував на одній з їхніх вечірок.

— Навіть не сумніваюся, — відповів Ден. Великим пальцем він показав кудись за плече, у той бік, звідки вони прийшли. — Ми бачили п'яного хлопця, що лежав біля кладовища. Виглядав він не дуже добре.

— Ті придурки з «Сіг Тау» вічно напиваються до чортиків. Вибачай за мою французьку. Просто вони мені не подобаються. Вони завжди влаштовують гучні гулянки, і щоразу хтось отримує алкогольне отруєння. Чорт забирай, та вони ганьблять наш коледж. Як я уже казав, ми доб'ємося того, щоб цього року їх розігнали. — Міка вказав на того рудоволосого хлопця, який привів «заблукалу» дівчину. Важко дихаючи, він підбіг до них. — Ден каже, що один з членів «Сіг Тау» лежить п'яний десь біля кладовища. Візьми когось, і подивіться, що там з ним, добре?

— Без питань, — відповів хлопець, енергійно киваючи. — Як тільки ми...

— Ні, Джиммі. Зараз же. Тут повсюди абітура, ми маємо показати їм гарний приклад. Ми ж не хочемо, щоб вони подумали, ніби ми купка п'яних ідіотів.

Джиммі так різко кивнув, що Ден майже почув, як захрустіла його шия.

— Ого, — сказав Ден, коли Джиммі відійшов від них. — Ти тут головний серед студентів, чи що?

— Хто? Я? — Міка засміявся, відкидаючи назад голову. — Ні, та де там... Просто ми хочемо, щоб тут був порядок, ось і все.

Денові це здалося чимось більшим, ніж «просто порядок», але він хотів бути непомітним, а не звертати на себе увагу, тому лише чемно кивнув і дивився поперед себе.

— Привіт! — Еббі повернулась назад і тепер йшла біля Дена, а поряд з нею була її наставниця. — Це Лара. Ларо, це Ден. Вона якраз розказувала мені про художню інсталяцію, яку створює для семестрового проекту.

— Ой, класно. — Ден простягнув руку, щоб потиснути долоню дівчини. Лара була невеличкого зросту — сягала Еббі до плеча, — а вітер розвівав її чорне лискуче волосся, що короткими пасмами спадало їй на обличчя. — Приємно познайомитись, Ларо.

— Чесне слово, мені вже не терпиться побачити її інсталяцію, — не вгавала Еббі. — Це мультимедійна кімната зі скульптурами, музикою і живими моделями. Завтра вона мені її покаже!

— *Насправді* це критика самознищення, спричиненого тим, що ми — люди різного кольору, вдягаємо маски, щоб стерти те, що ми успадкували, і стати білими, — безбарвним голосом пояснила Лара. Або вона навчилась жартувати з таким виразом обличчя, або говорила цілком серйозно. Може, тут усі студенти були на своїй хвилі.

— Це... звучить дуже складно, — сказав Ден.

— *Складно*. Тільки не заохочуй її, — крізь стиснені зуби процідив Міка. — У тебе вуха відпадуть від її балаканини про дадаїзм¹ і футуризм, і ще всілякі нікому не відомі речі.

— Що б там не говорило твоє сільське південне виховання, нещучо не прикрашає людину. А дуже навіть навпаки, — огризнулась Лара. — *Дуже*.

— Господи. Якісь ви всі напружені. — Джордан утиснувся між Деном та Еббі й поклав руки їм на плечі. — Не можете налагодити стосунки?

— Краще не будемо про це говорити, — нервово відповів Міка. — Отож, як я й казав... Якщо захочеш відвідати якісь заняття, Дене, тільки скажи. Я все влаштую.

— Це дуже гарно з твого боку, дякую, — відповів Ден, скидаючи Джорданову руку.

— Сподіваюся, ви не дуже зголодніли, — додав Міка. — Перед ланчем заплановано вступну лекцію. Її проведуть в Еріксоні, але певно, ви й так знаєте, де це, якщо були тут улітку.

¹ Дадаїзм — авангардистська течія в мистецтві, що виникла в Швейцарії 1914 року. Дадаїзм був свого роду протестом проти ідеологій, політичних структур, раціональної логіки, моральних норм.

— Узагалі-то, ми жили в Брукліні, — сказав Ден.

Вони перейшли ще одну вулицю, що відділяла будинки студентських братерств від основних гуртожитків.

Міка якось дивно глянув на нього, і Ден збагнув, що якусь хвилину тому прикидався, ніби нічого не знає про Бруклін. Треба навчитись самому не заплутуватись у своїх вигадках.

— Ти маєш розповісти мені все, що знаєш. Я чув неймовірні історії про те місце, — нарешті озвався Міка.

Аж раптом, ніби за командою, з'явився він.

Ден гадав, що буде до цього готовий, — адже це лише будинок і в нього немає жодної причини заходити всередину. Феліксові адреси були поза межами коледжу. Але марно. Ден не міг відірвати погляду від білого облупленого фасаду та колон, що намагалися втримати на собі дах. Хлопець здригнувся. У його грудях таки був магніт. Він тягнув його не тільки до коледжу, але й до Брукліну, а підступний голос шепотів на вухо: «Ласкаво прошу додому, Деніеле».

РОЗДІЛ
№ 8

У середині нещодавно відремонтованого гуртожитку Еріксон Ден відчув холодок від зустрічі з Брукліном. Волонтери провели їх на третій поверх, де біля стіни півколом було розставлено м'які крісла. Кілька студентів понесли коридором їхні валізи, щоб потім роздати їх.

Ден примостився між Джорданом та Еббі, які вже познімали верхній одяг і шарфи і сиділи, червоні та спітнілі. У просторій залі, забитій людьми й меблями, було занадто спекотно.

— Здається, мій наставник досить приємний, — прошепотів Ден.

— Мій теж нормальний, — відказав Джордан, знизавши плечима. — Не дуже кмітливий, трохи крутелик, але нормальний.

— Лара просто чудова. — І наче для того, щоб підтвердити свої слова, Еббі легенько їй помахала.

Студенти-волонтери стояли біля арки, що обрамлювала вихід до коридору.

Праворуч розміщувався ліфт, а всю стіну, біля якої сиділа абітура, заповнювали вікна, в які знадвору просочувався холод. Джорданів наставник почав витягати з картонних коробок помаранчеві папки і передавати їх студентам.

— Тобі не здається, що вона трохи... відлюдкувата? — запитав Джордан. — Серйозно, вона нагадує мені *робота*, вона виділяє якісь *депресивні* флюїди.

— Лара дуже серйозно захоплюється мистецтвом, Джордане, — буркнула Еббі. — І в цьому немає нічого поганого.

— Візьміть, будь ласка, свої папки, — пояснив наставник Джордана. — Вони всі підписані.

— Принаймні вам пощастило знайти студентів, з якими у вас є спільні інтереси. Навіть не питайте, як мене занесло до Кела,

бо я, чорт забирай, і сам не знаю, — прошепотів Джордан. — Він навчається на *економічному*.

— Економіка пов'язана з математикою, — зауважив Ден. — Хіба ні?

— Для більшості людей так. Але в мене таке враження, що Кел просто хоче навчитися керувати трастовим фондом.

— Як же ти так скоро це визначив? — запитала Еббі. — Моя тобі порада — дай йому спокій.

— Нізачо. Він носить водонепроникні мокасини на білій підошві. Розумієте? Водонепроникні мокасини, а я й близько не бачу тут бісової яхти. Що скажеш на це, Капітан Терпимість?

— Що ти взагалі... А знаєш — та ну тебе.

Еббі вручила йому одну з помаранчевих папок, а Ден швиденько вихопив свою і передав стос далі. Одразу ж розгорнув її і побачив довгий перелік заходів, які не мав наміру відвідувати.

Еббі мала рацію — «ЯРМАРОК У КОЛЕДЖІ» для потенційних студентів великими літерами займав першу позицію в переліку.

— У разі виникнення надзвичайної ситуації, — розказував Кел, що стояв посеред кімнати, — у цій папці ви знайдете всі номери коледжу. Будь-який тутешній телефон одразу з'єднає вас із головним комутатором, якщо ви наберете 555...

Він ще щось розказував про заходи безпеки і правила поведінки, але Ден уже не слухав. Невеличкий гострий лікоть штурхав його під ребра.

— Ой. Що?

— Отой хлопець, — пробурмотіла Еббі, вказуючи на хлопця, що сидів у кінці їхнього ряду. Він дивився на Дена крізь пасма чорного волосся, що падали йому на очі. — Він витріщається на тебе, відколи ми сюди зайшли.

— І що? Можливо, він просто дивакуватий. — Ден знав, про що говорить. Він не міг сказати точно, що сам позбувся образу невпевненого в собі «ботаніка». — Чи, може, в мене щось на обличчі?

— Дене, це не смішно. Він... у ступорі. За п'ять хвилин він ні разу не кліпнув.

— Вона каже правду, — прошипів Джордан так несподівано, що Ден ледь не підскочив на місці. — У нього скляні очі.

— Він теж один із наставників, — зауважила Еббі. — На ньому футболка волонтера.

— Ось що я вам скажу, — втрутився Джордан. — Цей хлопець під кайфом.

Дуже обережно Ден повернувся і знову глянув на хлопця — той сидів нерухомо, і здавалося, що він навіть *не дихає*. Ден таки мав визнати, що чувається незатишно від його погляду. Жодних сумнівів — якщо тільки той хлопець не дивився на пташок крізь вікно у Дена за спиною — він незмигну і дуже уважно витріщався на нього.

— Мабуть, Джордан має рацію, швидше за все, він під кайфом. Хоч би там як, ми тут не для того, щоб перейматися такими дурницями чи Джордановими проблемами з ідіотським взуттям Кела...

— *Хвилиночку*, — обурився Джордан.

— Давайте не будемо відволікатись, — закінчив дискусію Ден. Він більше не хотів дивитися на того хлопця. Його шию лоскотало холодне повітря, що тягнуло від вікна, і в Дена почало закрадатися якесь моторошне передчуття про ці вихідні.

«А ще кажуть, що це один з безпечних гуртожитків».

— Сподіваюся, що ви всі прийдете на ярмарок, — сказав Кел, зблиснувши посмішкою, гідною керівника трастового фонду. — Цього року ми знову повертаємось до традицій, і вам дуже пощастило, що ви приїхали до нас саме зараз. Зазвичай відділ у справах студентів організовував у ці дні щось на кшталт безглузлого збирання цукерок.

— Та волонтери і керівництво коледжу постарались на славу, — запевнив усіх Міка. — Їжа, розваги, площа цілих дев'ять ярдів¹. Танцювальна студія виділила нам кількох студентів, які показуватимуть акробатичні номери, а клуб фехтування ставитиме різні сценки. Сподіваємось, що всі знайдуть час, щоб відвідати ярмарок разом зі своїми наставниками — у нашому коледжі такого не було вже, ну, принаймні відтоді, як я вступив сюди, тому хто знає, коли такий ярмарок відбувався востаннє.

— Ще якісь запитання? — Кела не дуже зацікавила розповідь Міки. Джордан, якому, очевидно, теж було нудно, дістав sudoku і взявся розв'язувати головоломку на коліні.

¹ Ярд — британська та американська міра довжини, приблизно дорівнює 92 см.

— Добре. Тоді прошу вас знайти своїх наставників, і ми допоможемо вам обрати заняття, які ви б хотіли відвідувати, а також знайти ваші валізи і кімнати. — Кел кивнув, закликаючи учнів підходити до своїх наставників. Ден підвівся і, потягнувшись, глянув на Еббі, що вже пробиралася до Лари.

Ліворуч, над каміном, висіла велика чорно-біла фотокартка чоловіка, що, за іронією долі, стояв на тому самому місці, де зараз був його знімок.

Дену здалося, що він віддалено нагадував Кела — та ж ексклюзивна посмішка і навмисне скуйовджене волосся.

— Деніел Кроуфорд?

Ден здригнувся, відчувши на своїй шії чийсь липкий подих. Обернувся і побачив, що той чорноволосий хлопець, який увесь час на нього витріщався, стоїть так близько, що вони ледь не торкаються плечима. Його подих віддавав зіпсованим сандвічем з тунцем.

— Чим... чим можу допомогти? — затнувся Ден, коли помітив, що відступив на крок, а хлопець знову підійшов. Його очі, як відзначив про себе Ден, були не просто скляні, а *пусті*.

— Деніел Кроуфорд. — Тепер це було не запитання, а ствердження.

— Гм, так, це я. Як поживаєш?

— Деніел Кроуфорд... Деніел Кроуфорд... — Хлопець безперестанку повторював його ім'я, щоразу голосніше, а в його голосі пробивалися пронизливі панічні та істеричні нотки. — Деніел Кроуфорд. ДЕНІЕЛ КРОУФОРД.

Ден відсахнувся, наштотхнувся на крісло позаду і гепнувся так сильно, що аж зуби зацокотіли.

— Господи, що за...

Ця сцена привернула увагу присутніх, і ось у них уже з'явилися глядачі. Ден втискався в крісло, переконаний, що цей дивний хлопець зараз навалиться на нього.

— Деніел Кроуфорд... Деніел Кроуфорд... Це ще не кінець. Деніел Кроуфорд, це ще не кінець, ще не...

— Замовкни! ПРИПИНИ ПОВТОРЮВАТИ ЦЕ! — Ден сподівався, що його крик заглушить слова хлопця. На мить йому це вдалося. Хлопець замовк, посміхнувся якоюсь дивною сумною посмішкою і тихенько сказав:

— Деніеле Кроуфорд, це ще не кінець. Час спливає, Деніеле, а кінця ще не видно. Забирайся, забирайся звідси негайно, йди, йди... — Він ухопився за голову і скривився.

Крізь шум у кімнаті пробивався голос Кела. Він клацав пальцями...

— Агов! — кричав Кел. — Агов! Дугу! Годі! *Отямся!*

А тоді, ніби у сповільненій зйомці, Ден побачив, як хлопець видерся на крісло, плечем розбив скло, прорвав москітну сітку і кинувся в осінню холоднечу.

РОЗДІЛ
№ 9

Ден остовпів. Десь у закутках своєї свідомості він розумів, що має допомогти, спробував поворухнутись, але ні руки, ні ноги не слухались його.

Хтось закричав — можливо, Еббі, — і він отямився. Чорноволосому хлопцю не зовсім удалося з першої спроби протиснутися крізь сітку, і було видно одну руку і половину кросівки, що зачепилися на карнизі. Важко зітхнувши, Ден кинувся вперед, вискочив на крісло і, вчепившись у хлопця, щосили потягнув його назад. Вони гепнулися на підлогу, і поки Ден переводив подих, Кел з Ларою вже підбігли до них і намагалися втримати хлопця на місці.

Чиясь рука вхопила Дена за передпліччя і стисла його. Він почав несамовито вириватися.

— Це я! Це лише я! — Біля нього стояла Еббі й стривожено розглядала його обличчя. — Що сталося? Чому він кричав на тебе?

— Відійдіть! — прогримів голос Кела, який стояв біля них і відганяв цікавих глядачів. — Тут немає чим дихати! Розступіться... Господи, Дугу...

Підійшов Міка, щоб допомогти Ларі поставити хлопця на ноги. Той не пручався, він обм'як у їхніх руках, ніби ганчір'яна лялька. Вони потягли його до дверей, а Кел розганяв абітуру, що траплялася на їхньому шляху. Інші наставники робили все можливе, аби хоч якось підтримувати порядок, але, щойно зачинились двері, кімната вибухнула багатоголосим гомоном.

— Що це, в біса, було? — До них підійшов Джордан, блідий і з широко розплющеними очима. — Він намагався викинутись у вікно?

— Так... так, здається. — Ден тремтів, він заплющив очі й провів рукою по обличчю, на якому виступив холодний піт. — Він

повторював моє ім'я. Я нічого не розумію. Я ніколи раніше його не бачив, я й гадки не маю, звідки він знає, хто я...

— Ти в порядку? — Еббі опустила бiля нього на колiна i лeгeнькo тoркнyлacя йoгo нoгo. — Хлoпцi, цe недoбрe. Ми бyли тyт якoсь дeсять хвiлин i...

— Але Ден нічого не зробив, — перебив її Джордан. — Утім, ти маєш рацію. Напевне повернення в це місце було не дуже доброю ідеєю. Дене, а ти що скажеш? Може, нам краще забратися звідси? Я можу зателефонувати своїм батькам. Доведеться вигадати якесь пояснення, але гадаю, що вони дозволять тобі залишитись у мене, якщо з нами буде й Еббі.

— Ні. — Навіть зараз, коли він наче й хотів поїхати, Ден знав, що це неправильне рішення. Він і сам мало в це вірив, але сказав: — А якщо він просто хотів мене розіграти?

— Розіграти? — Еббі різко підвелася і розвела руками. — Дене, повернись на землю.

— Що? Еббі, я не знаю, як ще це можна пояснити. Давайте просто... заспокоїмось. Ми щойно приїхали сюди. Наші наставники вивели його, так? Я запитаю Міку, що з ним сталося потім, і ми зможемо отримати якісь відповіді. — Ден дивився їй в очі з німим благанням. Він не міг залишатись тут сам, навіть якби захотів. А він не хотів цього. Він хотів, щоб вони були разом з ним. — На нас витріщаються, — сказав Ден, глибоко вдихнувши. — Ми мусимо вирішити зараз — залишимося тут чи поїдемо?

Еббі прикусила нижню губу, накрутила на палець пасмо чорного волосся. Глянула на Джордана, що досі стискав аркуша з головоломокою.

— Я хочу принаймні побачити Люсі, — сказала Еббі. — Я дуже цього хочу. Не знаю, коли я знову зможу вирватися з Нью-Йорка і приїхати сюди.

— А мені таки хочеться дізнатися, що означають усі ті адреси, — додав Джордан. — Не можу сказати, що мене дуже тягне назад у Річмонд під пильний нагляд моїх батьків, тому думаю, що ми залишаємось.

Ден полегшено видихнув і підвівся — трохи непевно, але він стояв на ногах. Наставники зібрали всіх учнів і вже готувалися вести їх униз до Вілфурду на ланч. Ден загадувався, коли він знову побачить Міку.

— Давайте триматися поряд з іншими, — мовив Ден. Щось тягнуло його знову глянути на розбите вікно, але він стримався. — За ланчем зможемо обговорити, з чого нам почати пошуки.

— Нам треба знайти спосіб якось вислизнути, — прошепотіла Еббі, коли вони долучилися до решти. — Люсі живе поблизу коледжу, але щось мені підказує, що нашим наставникам наказали ні на мить не спускати з нас очей.

— Можливо, якщо нам пощастить навідатись до неї, Люсі зможе розказати щось про адреси, які нам дав Фелікс, — припустив Джордан. Це було серйозне прохання, подумав Ден, зважаючи на те, якою неврівноваженою була Люсі, коли вони бачили її востаннє. Вони покинули вестибюль і вийшли в коридор, рухаючись за вервечкою учнів і студентів, що прямували до сходів у дальньому кінці.

— Це вже на розсуд Еббі, — сказав він, кинувши на неї швидкий погляд. — Їй краще знати, чи Люсі в тому стані, щоб говорити про такі речі.

— Дякую, Дене, я... я поділяю твою думку. Дайте мені трохи часу, щоб це обміркувати.

Вони вийшли з гуртожитку, і Ден, здригаючись від холоду, підняв комір своєї куртки.

— Я лише маю на увазі, що вона, фактично, провела тут усе життя, правильно? — пояснив Джордан. Він пробував розпрямити аркуша з головоломкою, та згодом облишив цю справу і запхав його назад до кишені. — Не знаю, може, до неї доходили якісь чутки. Бо скидається на те, що вона чи не єдиний знавець Брукліну, який у нас зараз є.

— А ще вона нещодавно втратила свого чоловіка і перед нею знову ожили спогади про ті жахіття, які сталися в дитинстві, тому, гадаю, вона взагалі не захоче говорити про Бруклін, — різко випалила Еббі. — Господи, Джордане, я хочу дізнатися, в чому справа не менше за вас, але не дозволю тривожити розум моєї тітки.

Хоча Ден і сам дуже хотів розпитати Люсі, але в цьому разі він підтримував Еббі.

Зрештою, ця жінка ще маленькою дівчинкою, проти своєї волі, потрапила до Брукліну, під орудою головного лікаря Кроуфорда пережила лоботомію і вирвалася з того місця, щоб утратити свого

чоловіка, Села, який загинув від рук Фелікса. Чи Скульптора. Обох, вирішив Ден.

— Добре, добре, — пробурмотів Джордан, підіймаючи руки. — Забудь, що я навіть говорив щось таке.

— Ми з Джорданом можемо перевірити перші адреси, поки ти провідуватимеш тітку, — запропонував Ден, як він сподівався, спокійним примирливим тоном. — Або ж трохи порозпитувати місцевих, щоб дізнатися, що там за реставрація в Брукліні.

— Перепрошую.

Їхня розмова обірвалася, коли Лара, наставниця Еббі, підбігла до них, трохи засапавшись, її коротко підстрижене волосся скуповилося. Ден одразу ж відчув якусь підозру, але спробував придушити її — мабуть, дівчина підійшла, аби просто перевірити, чи з ним усе добре, беручи до уваги те, як той хлопець кричав і кричав на нього, а тоді намагався вистрибнути у вікно у Дена на очах.

— Ти казав, що тебе звать Деніел, так? — запитала Лара, захираючи пасма, що падали їй на обличчя.

— Ні, Ден. Мене звать Ден.

Поряд крокували інші наставники й учні, перетинаючи багниту галявину, що відділяла їх від Вілфурду. Дехто з них кидав на Дена зацікавлені погляди, але більшість, здавалося, прагнули триматися від нього подалі, і його це цілком влаштовувало.

— Мене попросили перевірити, чи з тобою все добре. Може, за- телефонувати твоїм батькам? Ти хочеш залишитись?

Ден байдуже низав плечима.

— Зі мною все добре. А той хлопець... Він... Він у порядку?

— Дуг? — Лара насупилась, легенько хитаючи головою. — Він першокурсник. Я рідко його бачила, він трохи відлюдкуватий. О цій порі студенти знервовані й напружені — підсумкові іспити і таке інше. Невдовзі прийдуть його батьки і подбають про нього.

— Я ніколи раніше його не бачив, — сказав Ден. Він *не хотів* виправдовуватись, але було якесь неясне відчуття, ніби його в чомусь підозрюють. — Я навіть не знаю, звідки йому відоме моє ім'я.

Еббі демонстративно кашлянула, і Ден вирішив більше нічого не казати, поки Лара сама не почне допитуватись.

Однак Лара здивувала його.

— Це не так уже й важко, — мовила вона. — Багато розуму не треба. — Дівчина вказала на помаранчеву папку, яку він тримав

під пахвою. Спереду кидалася в очі біла наліпка. «ДЕНІЕЛ КРОУФОРД». — Ось твоє ім'я. Будь-хто може його прочитати.

— Точно, — ніяково посміхнувся Ден. Дуже добре, якщо такого пояснення вистачить для Лари, але самого Дена це не переконало. Дуг витріщався на нього задовго до того, як їм роздали папки. Та й з якого дива він повторював «Це ще не кінець», як було написано на звороті їхніх фотографій?

— Сподіваюся, що йому покращає.

— Він не перший, кому через іспити трохи зривало дах, — додала Лара, прямуючи за іншими до Вілфурду. — Пам'ятаю свій перший курс, ніби це було тільки вчора, — купа недоспаних ночей, напади паніки, навіть марення від того, що мало спала. Перед першими іспитами в мене жмутами випадало волосся. Мої батьки затялися, що я маю вчитися на медичному, і страшенно на мене тиснули. Тоді я поміняла спеціальність — з біології на мистецтво. Гадаю, ви можете уявити, як я розказувала про це батькам. Але годі про це — я ж маю переконувати вас, що НГК — чудовий за будь-яких умов! — Вона зціпила зуби, демонструючи щось на подобу посмішки, і відкинула з обличчя пасмо волосся. — Хоч би там як, зараз у нас ланч. Ми будемо раді, якщо ви до нас приєднаєтесь.

— Ми? — перепитала Еббі.

— Міка і я. Може, Кел теж прийде, але він, мабуть, досі допомагає Дугу і зв'язується з його батьками. Він любить поговорити, тому не сумніваюся, що найближчу годину, а то й довше, він буде їх заспокоювати.

Мжичка почала перетворюватись на сильний дощ, і вони пришвидшили крок. Ден, що промок та промерз до кісток, тільки втішився, коли вони дісталися до навісу перед входом до Вілфурдської зали.

Він зіщулився й обхопив себе руками. Праворуч від них бовванів Бруклін. Ден глянув на порожні вікна, що ряд за рядом витріщалися на нього, наче сотні пустих очниць. Садівники лише частково обрізали лозу, що вилася понад входом, тож Бруклін і далі виглядав так, ніби його знову залишили впадати в руїну. Багато користі від цієї реставрації?

Сірі хмари над головою розступилися, і сонячний промінь упав на горішній поверх притулку — на той поверх, на якому Ден

боровся зі здорованем, озброєним ломом, упевнений, що не виживе. Світло досягнуло вікна, і він майже побачив бліде обличчя із замальованими очима, що дивилося на нього.

«Це лише гра світла, Дене, і ти це добре знаєш».

— Агов! — гукнула Еббі, торкаючись його спини. — Ходімо всередину. Не думай про те місце. Тепер воно нам не зашкодить.

Вона навіть не могла подивитися йому в очі, коли казала це. Ден знав, що вона й сама не вірила у свої слова. І він не вірив.

РОЗДІЛ
№ 10

Ден совав по тарілці трикутний шматок присмажених із сиром макаронів. Навпроти нього Лара спустошила цілу тарілку салату, поміж тим розказуючи Еббі про свою інсталяцію.

— Вона присвячена моїм батькам, — пояснювала дівчина, — а в її основі — моє корейсько-американське походження, але, як я й казала, це також критика. Мої батьки мали нав'язливу ідею — бути такими ж, як інші білі мешканці нашого передмістя. Їм конче треба було мати нового позашляховика, новий крутий телевізор...

— Я не бачу нічого поганого в тому, щоб мати хороший телевізор, — зауважив Кел. Він потягнувся, позіхнув і примостився на лавку біля довгого столу, за яким вони сиділи. Ніби знічев'я вказав пальцем на одного з учнів, що проходив повз із тацею.

— Сім, — сказав він. Тоді, навіть не соромлячись, вказав на когось іншого. — На шість. Хвилиночку, не побачив носа. На п'ятірочку. А *тут*, у кращому разі, трійка.

Еббі замислено розглядала відбивну, якої так і не торкнулась, час від часу позираючи на шматок пирога, який приберегла на десерт.

— Він що, *оцінює* дівчат? — здивовано запитала вона.

— Не дівчат, — відповів Міка, розрізаючи свою відбивну.

— Може, у тебе ще є шанс. — Але Джордана Денові слова зовсім не втішили.

— Мене зараз знудить, — прошепотів він у відповідь.

Кел, як виявилось, мав добрий слух. Він обернувся, глянув на Джордана й засміявся.

— Розслабся. Я жартую. До того ж не засмучуйся, тобі — тверда вісімка.

Ден простягнув руку, щоб утримати Джордана на лавці, й міцно стиснув його лікоть.

— Не треба. Він намагається тебе спровокувати.

— Та невже? — огризнувся Джордан. — А знаєш, йому це вдається. Вісімка? Ха!

— Якщо вони й далі будуть такими занудами, то я не хочу, щоб вони сьогодні приходили на мою вечірку, — сказав Кел, вивчаючи свої нігті. На краєчок лавки підсів веселий невисркий студент-волонтер, якого Ден раніше не бачив, і помахав Келу.

— У когось тут сьогодні вечірка? — Хлопчака аж захлинав від радості. Він був цілковитою протилежністю Кела — повний і присадкуватий, з кучерявим світлим волоссям і в товстих круглих окулярах.

— Так, Гендерсоне, і тебе туди не запрошено, — презирливо посміхнувся Кел. Ден ще ніколи не бачив, щоб у когось були такі білі зуби, а Келова рівна золотаво-бронзова засмага тільки підкреслювала їхній сліпучий блиск. Він виглядав саме так, як Ден уявляв собі типового мешканця Каліфорнії.

— *Навіщо* ти так, Келе? — дорікнула йому Лара, взяла тарілку і пішла до стійки з салатами.

— Я думав, що в коледжі всі студенти круті, — роздратовано сказав Джордан, стишивши голос. — І що, ми маємо рівнятися на цих чудаків?

Міка повернувся і стукнув Кела, вимагаючи, щоб той принаймні припинив оцінювати тих, хто проходить повз.

— Тут є свої плюси, — сказала Еббі, присуваючись до Дена, щоб хлопці могли її чути. — Вони всього лиш наші тимчасові наставники. Незабаром вони забудуть про нас і ми зможемо вилизнути.

— Я думав, що тобі подобається Лара, — зауважив Ден.

— Подобається, але це не означає, що я хочу бути в компанії Кела. Як думаєте, вони сумуватимуть за нами, якщо ми не підемо на ту вечірку?

— Та де там, — прошепотів Джордан. Усі троє сиділи рядочком одне біля одного, а навпроти посеред довгого білого столу лежала залишена Ларою таця. — Це ж не шкільна поїздка на екскурсію. Ми маємо відчути, що таке студентське життя, правильно? Я впевнений, що ми можемо й без них іти туди, куди хочемо.

— Джордан має рацію, — погодився Ден, — але нам треба бути обережними, щоб не привертати зайвої уваги. Гадаю, нам варто хоча б заглянути на ту вечірку і вже там подивитись, чи буде у нас можливість вислизнути непоміченими.

— І про що це ми тут перешіптуємось?

Смішно, але всі троє одразу ж повернули голови, показуючи, що вони не такі вже й безневинні, якими хотіли виглядати. Ден натягнуто посміхнувся, коли Міка сперся ліктем на стіл і пригладив пальцями свою темну борідку.

— Не мав наміру втручатися, — добродушно сказав він. — Просто виглядає так, ніби ви тут обговорюєте якісь страшні таємниці. *«Недалеко від правди».*

— Ми говорили про Келову вечірку, — кинула Еббі. — Здається, має бути класно.

— Гм. — Міка зняв окуляри і провів долонями по обличчю. — Перепрошую за нього. Це не дуже, так би мовити, в дусі коледжу і навчання. Ми не збиралися нічого казати... Насправді це, ну, не зовсім підходящий захід для абітури. Там можуть бути дорослі напої, якщо ви розумієте, про що я.

— Розуміємо, — мляво відповів Джордан. Ден пригадав, як Джордан ціле літо ховав у кімнаті алкогольні напої, і ледве стримався, щоб не засміятись.

Повернулась Лара, вони з Мікою обмінялися дивними поглядами і сіли. А якщо Джордан мав рацію?.. Справді, скидалося на те, що тут щось не так. То, може, і не варто сидіти за одним столом?

— Я просто кажу, якщо ви не хочете йти на вечірку, то для вас заплановано ще багато всього цікавого, — сказав Міка. — А завтра у нас ярмарок. На цих вихідних у вас не буде часу нудьгувати.

— А що там з ярмарком? — Ден запитав, не подумавши, і це прозвучало трохи різко. Уже спокійніше він додав: — Це трохи незвично — особливо для коледжу. Його організували на честь Гелловіну чи спеціально для абітури?

— Обидва варіанти, гадаю, — відповів Міка, витираючи окуляри об сорочку. — Це давня традиція коледжу, але ярмарок не проводили відколи... відколи... чорт забирай, я й сам не знаю. Мені здається, що востаннє це було десь у двадцятих. Може, й раніше. Містом пройжджав старий фургон і зупинявся тут. Ворожки, паноптикум і таке інше. Тільки подивіться, — Міка пірнув під стіл

і взявся нищпорити у своєму наплічнику. Вигулькнув він із двома фотографіями і розправив їх на столі перед ними. На одній з них був чоловік на коні, якого клоун смикав за хвоста. На іншій теж був чоловік — ймовірно, керівник цирку, — що сидів на колінах жінки, вдвічі більшої за нього.

— Коли почали організовувати ярмарок, ми цілий день провели в бібліотеці, вишукуючи якісь старі цікавинки. З міста циркачів намагалися видворити, але коледж дозволив їм залишитись, тож вони щороку напинали свої намети на нашому подвір'ї. Напевне, відділ у справах студентів вирішив, що було б класно повернути цю традицію.

— У двадцятих? — перепитав Ден. — У тисяча дев'ятсот двадцятих? — Він кинув погляд на Джордана та Еббі, аби пересвідчитись, що вони теж уважно слухають.

— Саме так, — Міка примружив очі. — У тисяча дев'ятсот двадцятих. А що? Захоплюєшся старими ярмарками?

— Просто... цікавлюся місцевою історією, от і все. — Гострий лікоть Еббі врізався в Денові ребра, втім, він уже звик до цього. — Нам точно варто його відвідати.

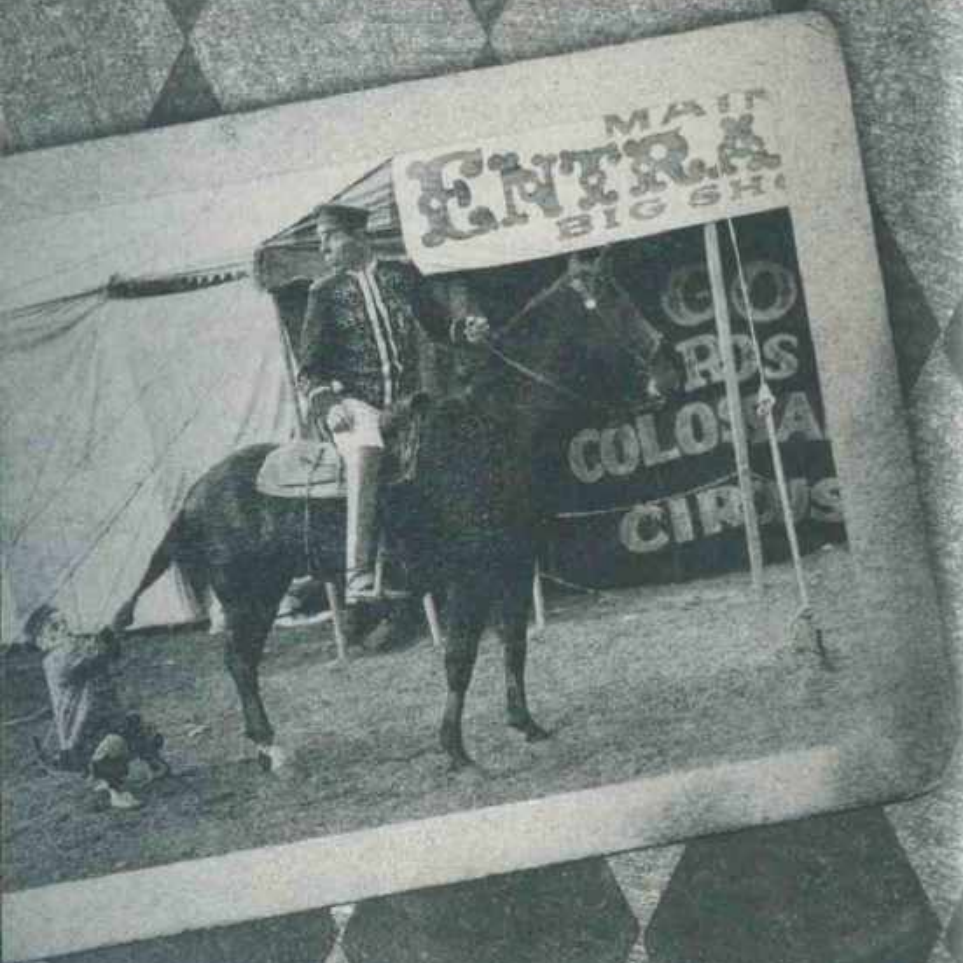
— Боже, ні, дякую. Я зв'яжуся з ними пізніше. — Це був Кел. Він сидів навпроти Джордана, а в його руці вібрував і виспівував телефон. Вільною рукою Кел відкинув з очей пасмо каштанового волосся і сховав телефон до кишені. — Психолог. Напевне через Дуга. Бідолашний малий.

— Як він почуваеться? — ввічливо запитала Еббі.

Прокловтнувши порцію шпинату, Кел витер рота серветкою, акуратно склав її в ідеальний квадрат, заправив за комір і лише після цього озвався:

— Він хороший хлопець, справді. Я думаю, що він пережив сильний стрес. Через оцінки кому хочеш може зірвати дах. Але прийдуть його батьки і все з ним буде добре. До того ж коледж дуже серйозно ставиться до таких випадків. Спершу пересвідчаться, що він у порядку, і тільки тоді відправлять додому. — Кел активно жестикулював руками, і на його середньому пальці зблиснув випускний перстень¹.

¹ Випускний перстень (з емблемою навчального закладу) носять студенти та випускники університетів і коледжів на згадку про своє навчання і випуск.

— Чи він... — Еббі кашлянула і продовжила, цього разу впевненіше: — Чи тобі вдалося дізнатися, чому він так накинувся на Дена?

— Не маю поняття, — байдуже відповів Кел, беручись до свого салату. — Але це було трохи страшно, еге ж? Деніел Кроуфорд! Деніел Кроуфорд... — Він витягнув руки вперед, прикидаючись зомбі. Пирхнув, похитав головою і засміявся з власного жарту. Та раптом зупинився, насупив брови і глянув на Дена. — Отож... Кроуфорд? Ден Кроуфорд? Як Деніел Кроуфорд — колишній головний лікар Брукліну?

У Дена всередині все скувало кригою.

— Ми не родичі, — видувив він.

— Це добре, це добре. Він був ще той мерзотник. — Кел засміявся і проковтнув ще одну ложку шпинату.

— Хто він такий? — неухважно поцікавилась Лара.

— Так, розкажи нам! — пронизливо вигукнув Джордан. — Хто він такий?

— Геніальний лікар, який керував Брукліном у часи його розквіту. У нього були якісь надто радикальні методи, але він працював з найбожевільнішими злочинцями країни, тому варто віддати йому належне хоча б за те, що спробував їх вилікувати. — Коли Кел засміявся цього разу, у Дена виникло бажання його вдарили. — Дізнався про нього на семінарі в цьому семестрі. Професорка Реес примусила нас написати про нього конспект ледь не на десять сторінок. Трохи перейшла міру, але, як на мене, це краще, ніж потім шукати все самому.

— Не треба, не можна його *хвалити*. — Неймовірно. Професорка Реес розповідає студентам, начебто головний лікар був незваним генієм. Денове обличчя палало, скронями стікав піт. Еббі, що сиділа біля нього, закам'яніла від страху.

— Перепрошую? — Кел нарешті відклав виделку.

У Дена затрусилися ноги.

— А ти знаєш, що він обґрунтовував свої експерименти євгенікою¹ та винятковістю? Ти не можеш виправдовувати його тільки тому, що він працював з божевільними злочинцями. Це не стирає його злочинів.

¹ Євгеніка — вчення про селекцію стосовно людини і покращення її якостей. Асоціюється з нацистськими злочинами.

— Але ти маєш визнати, що це була неординарна ситуація... — почав було Кел, але йому не дали закінчити.

— Та що ти знаєш про це? — перебив його Ден, ударивши кулаком по столу.

— Ну, напевно більше, ніж ти. Не ображайся, але я не збираюся сперечатися з *абітурою*.

— Хто зі мною подихати свіжим повітрям? — раптом втрутився Міка і підвівся, зачепивши свою тацю. Та почала падати, але хлопець устиг підхопити її. — Маю показати Дену, де ми будемо жити на цих вихідних. І ви покажіть своїм підопічним.

— Угу, — знизав плечима Кел. — Угу, добре. Побачимось.

Ден підвівся і глянув на своїх друзів. Поки Кел зосереджено їв, Джордан буркнув «економічний факультет», а тоді «мокасини».

— Я напишу вам, — швиденько кинув Ден.

— Мені не подобається, що ми розділяємось, — налякано прошепотіла Еббі.

— Подивимось на житло й одразу ж зустрінемось, — відповів він. — Обіцяю.

Надворі дотепер сівся дрібний дощик, і Міка розгорнув парасоль — таку велику, що з легкістю могла би бути запасним наметом для ярмарку. Ден намагався не дивитись на Бруклін, коли вони вийшли з Вілфурду, але не міг позбутися відчуття, що їхня згадка про головного лікаря, як це буває в страшних історіях, може викликати його. Кого він обманював? Якщо його кошмари про щось свідчать, то лікар Кроуфорд ніколи його не покидав.

— Не зважай на Кела, — сказав Міка, бадьоро крокуючи поряд. — Він просто викаблучувався. Мабуть, хотів справити враження на твого друга.

— Мого?.. — Ден насупився. — Ти про Джордана? Боже, сподіваюся, що це не так. Джордан заслуговує кращого.

— Ех, — засміявся Міка, ніби щойно збагнувши. — Впевнений, що твій друг зможе про себе подбати.

— Якщо Кел такий придурок, то чому ти з ним дружиш?

Міка тільки здвигнув плечима.

— Гарне запитання.

Вони простували брукованою доріжкою, що зміїлася подвір'ям. Бруклін залишився у них за спинами, і Міка, перетнувши галявину,

повів їх назад до Еріксону. Приклав пластикову перепустку до сенсора на дверях, і вони відчинились, запрошуючи всередину.

— У твоїй папці теж є тимчасова перепустка, — пояснив Міка. — Вона підходить тільки для кількох дверей, але, якщо захочеш відвідати спортзал абощо, тільки скажи.

Ден пройшов за ним до ліфта, що розміщувався у вестибюлі. Міка обернувся і глянув на нього так, ніби мав сказати щось страшенно важливе.

— Послухай, Дене, Кел не завжди був таким придурком. Він був одним з перших студентів, з якими я тут познайомився. На першому курсі ми були нерозлийвода, але люди міняються. Тобто... — Він знизав плечима, схрестив руки на грудях і сперся на обшиту тканиною стіну ліфта, що підіймав їх на третій поверх. — Може статися, що хтось із твоїх друзів теж зміниться. То що тоді — ви більше не дружитимете?

Ден не знав, що йому відповісти. Він сумнівався, що Джордан чи Еббі коли-небудь стануть такими ж набридливими занудами, як Кел, що без єдиного сумніву повторює все, що скаже професорка Реєс. Ден скривився. Професорка Реєс. Він знав, що рано чи пізно йому доведеться зустрітись з нею.

— Не подумай, що я тебе допитую, — продовжив Міка, не давши Дену можливості відповісти на питання, яке тепер вважав риторичним, — але звідки ти міг стільки дізнатись про Бруклін, якщо просто пожив тут якийсь час? Більшість учнів, які приїхали сюди, нічогосінько не знають про цей коледж, а ти, здається, ледь не експерт із цього питання.

Двері ліфта відчинились, і Ден вигадав час, щоб придумати якусь розумну відповідь. Після того як той хлопець кричав на нього, а тоді мало не викинувся з вікна, Ден не мав бажання заводити тут нових друзів.

— Я не такий, як інші, — мовив Ден. Він пройшов за Мікою до зали — на щастя, не тієї, де вони сиділи раніше, — і вийшов у коридор. Вони повернули ліворуч і зупинились перед дверима з номером 312. — Маю на увазі, окрім того, що цього літа я жив у Брукліні, відтоді, скільки себе пам'ятаю, я дуже хотів до цього коледжу. Я дуже серйозно ставлюся до вибору навчального закладу.

— Тоді ти схожий на мене, — криво посміхнувся Міка й відчинив двері. За ними була невеличка кімната — крихітна, але дуже

чиста. Міка підійшов до надувного матраца біля вікна. — Я так чекав закінчення школи, щоб нарешті забратися звідти. Маленьке містечко. Обмежений світогляд. Розкидана по всіх усядах сім'я. Хороші люди, безперечно, але я прагнув змін.

— Чудово тебе розумію, — неухважно кинув Ден.

Хтось легенько постукав у двері. Міка побіг відчиняти, і Ден почув, що інший студент приніс його валізу. Він отримав кілька секунд, щоб роззирнутись довкола. У кутку побачив дві акустичні гітари, на столі стояв найбільший комп'ютер з усіх, які йому доводилось бачити, а стіни були обклеєні плакатами з науково-фантастичних фільмів. На комоді під величезною картою Луїзіани вишикувались кубки зі змагань з бойових мистецтв. Ден підійшов ближче до карти і глянув на обведену маркером назву міста.

— Ката... Ката... — Язик ніяк не повертався вимовити цю назву.

— Катахула.

— Твій дім?

Міка поставив Денову валізу біля надувного матраца, потягнувся і кивнув.

— Так, певний час це був мій дім. Тоді Шривпорт, а потім Батон-Руж.

Ден обійшов кімнату, помічаючи інші маленькі деталі — перелік кращих студентів над комп'ютером, похвальні грамоти від біологічного та філософського факультетів, кілька світлин з людьми, які, мабуть, були Мікиними родичами, і виставлені рядочком під монітором фігурки персонажів «Зоряних воєн». Біля похвальних грамот висіло кілька рамок із чорно-білими фотографіями. На одній — великий будинок, праворуч від якого ріс високий дуб, а позаду біг якийсь потічок. В іншій рамці — традиційна фотокартка сім'ї, на якій жінка в пишному платті сиділа в оточенні юрби одягнених на старий манір дітей, що дивились в об'єктив фотокамери далекими і порожніми очима.

— Твоя сім'я? — запитав Ден, нахилиючись, щоб краще роздивитись знімки. Зачепив одну з фігурок під монітором і поквапився поставити її на місце.

— З маминого боку. Це старий замський маєток Арно. Зараз там мешкає лише моя бабця, але вона ніколи мене не любила. Він уже розвалюється, а ще там є привиди. Але бабця каже, що це — дуже почесно. — Міка засміявся і підійшов до Дена. — Ти казав,

що хочеш вступати на факультет психології — ти мене зараз аналізуєш, чи що?

— Вибач, мабуть, я пхаю носа не у свої справи, — трохи зніяковів Ден. — Я не дуже знаюся на спілкуванні з людьми.

— Не переймайся, Дене, я просто пожартував. До того ж нормально ти вмєєш спілкуватися. Пригадує, що перший тиждень навчання я ні з ким не говорив, якщо в цьому не було потреби. — Міка сів за стіл, а Ден розвернувся і пішов до вікна, біля якого лежав надувний матрац. — За крадіжку я провів певний час у колонії для неповнолітніх, але після того я виправився. Мій дядько закінчив НГК і загорівся ідеєю підготувати мене, щоб я теж вступив сюди. Ніяких слізних прощань із сім'єю; усім було байдуже до того, що я їду, окрім хіба що мого дядька. Кел був одним із перших, хто витяг мене з моєї шкаралупи. Ось чому я досі дружу з ним, хоча іноді він поводить як придурок.

— Колонія для неповнолітніх? — Це примусило Дена замислитись, але не тому, що він засуджував хлопця, а тому, що відкрив для себе ще одну причину поважати його — за те, що навіть після такого Міка зміг змінити своє життя.

Ден визирнув у вікно. Крізь марево, що стелилося між будівлями, він зміг розгледіти вікно навпроти, а в ньому — нечіткі обриси людини, що дивилась на нього. Примруживши очі, Ден підсунувся ближче до скла і відчув, ніби хтось провів холодним пальцем йому по хребті. *Дуг, бідолашний Дуг* прикипів до нього очима.

— Що за... — пробурмотів Ден. — Це... що це за будівля?

Міка двома швидкими кроками підскочив до вікна.

— Ой, чорт забирай. Це медпункт. Я думав, що вони вже забрали його звідти.

Ден не міг відвести погляду, особливо зараз, коли навіть з такої відстані він точно бачив, що Дуг викрикує «ДЕНІЕЛ КРОУФОРД». Раптом хтось з'явився позаду хлопця і почав відтягувати його від вікна. Останнє, що побачив Ден, — його білі зігнуті пальці, що шкрябали запотілу шибку.

— З тобою все добре?

Ден кивнув. Сперся об комод, що стояв під вікном, випрямив руки і випростався. Трохи спантеличений, він захитався, знову захопився за комод і перекинув свічку. Підхопив її на льоту і поставив на місце. Свічка була з червоного воску. Вона вже наполю-

вину згоріла, а те, що залишилось, своєю формою нагадувало багрянний череп.

Ден підняв очі й побачив у склі власне перелякане обличчя.

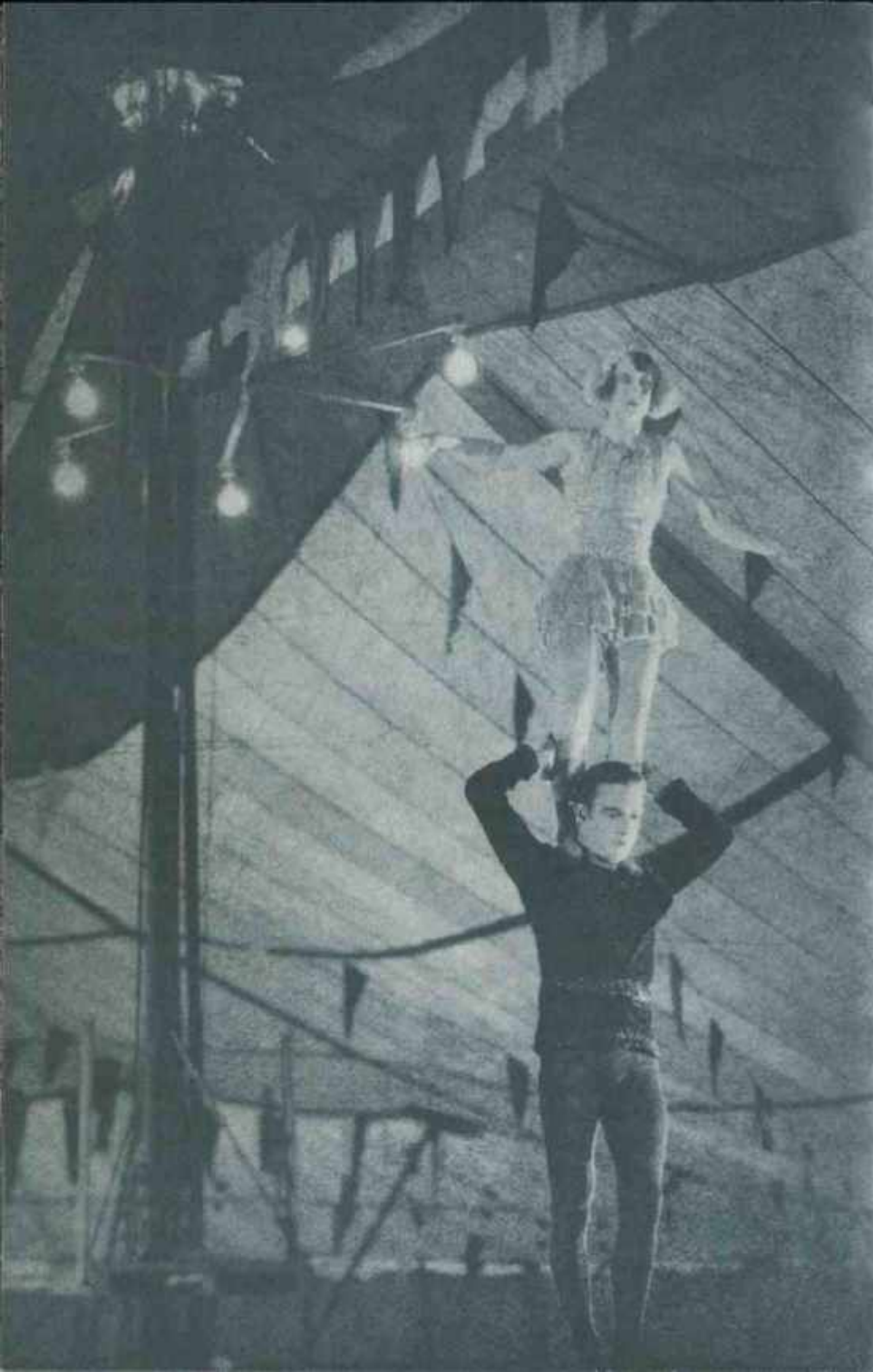
— Так. Добре... Усе добре.

— Ти вже думав про заняття, які хочеш відвідати? На цих вихідних деякі професори проводять спеціальні семінари, тож можете подивитися, які лекції і яка робота чекають на вас у майбутньому.

Слухаючи неухважно, Ден відчував, що його голова йде обертом щоразу дужче. Кивай... Кивай... Страх, що зачаївся всередині, поволі, але перетворювався на щось інше.

— Угу, — відказав Ден, зціпивши зуби. — Ти казав, що професорка Реєс анонсувала якийсь семінар? Саме його я й хочу відвідати.

РОЗДІЛ
№ 11

 апізнююсь, — говорилося в Джордановому повідомленні, — прийду о п'ятій на вечерю».

Ден самотньо сидів у їдальні за одним із довгих лискучих столів. Феліксові фотографії визирали з-під його таці. Краєм ока він спостерігав за Еббі, що нависла над стійкою зі сухими сніданками, торкаючись пальцем нижньої губи, — вона обирала між вівсяними пластівцями з корицею і кукурудзяними кульками. Це було дуже мило — Еббі не переймалась тим, що їстиме на вечерю пластівці, які зазвичай їдять на сніданок, навіть сьогодні, коли інші школярі намагатимуться вразити своїх студентів-наставників.

Ден почув за спиною тихенький голос і міг би подумати, що то Еббі, якби досі не дивився прямісінько на неї. Утім, подумав він, в Еббі інший голос. А цей надто низький, надто захеканий і надто монотонний.

— Деніеле, Деніеле, ходи гратися... — Це нагадувало дитячу пісеньку. — Ходи гратися, чому не йдеш, Деніеле, Деніеле...

Він різко обернувся на цей звук, і у його горлі застряг роздратований вигук. У кутку, ховаючись за стійкою з десертами, зіщулився, ніби його тут покинули, маленький хлопчик. Ден стривожено озирнувся. Більше ніхто його не бачив. Хлопчик дев'ятидесяти років був одягнений у смугастий светр і підрізані подерті штани. Здавалося, що його голова якось неприродно скривлена, деформована і *закривавлена*.

Хлопчик тримав щось у руках, він міцно стискав цю річ, притуляв до грудей. Його очі були налякані й порожні, як у Дуга, ніби...

— Дене? — Еббі сіла навпроти і пильно глянула на нього. — Виглядаєш так, наче привида побачив. — Вона посміхнулася, однак Ден ледь переводив подих.

— Ти теж... Ти бачиш хлопчика в кутку? — прошепотів він. — Позаду мене в кутку є хлопчик? Маленький... у смугастому светрі. І дивних штанях.

— Гм, ні, я нікого не бачу, — заспокійливо мовила Еббі. — Дайно перевірю. — Вона підвелася і якийсь час напружено вдивлялася за його плече. Тоді знову сіла на лавку і чемно кашлянула. — Там нічого немає, Дене. Ну, може, кілька обгорток, але ніякого хлопчика. Тобі щось *ввижається*?

«Так».

— Ні. — Він випадково торкнувся чола, на якому вже виступили крапельки поту. — Ні, я просто зголоднів. Ти теж зголодніла? Бо я страшенно зголоднів.

Він кинув погляд на світлину, що визирала з-під таці. Господи, цей хлопчик виглядав точнісінько так, як той, що на фотографії!

— Не переймайся, я не буду кепкувати, — сказала Еббі і підняла ложку. — Забув? Я й сама чую голоси. Зараз жоден з нас не перебуває в бездоганній формі — маю на увазі нашу психіку. Тому, якщо тобі щось *ввижається*, ти маєш нам про це сказати.

— Твоя взяла. *Так*, я щось бачив. У кутку позаду мене був хлопчик, і я чув, як він співав якусь дитячу пісеньку, от тільки в ній було моє ім'я. — Але це було не зовсім його ім'я. Ніхто не називав його Деніелом. — Боже... — Він похитав головою, перекидаючи купу думок, кожна з яких прагнула видертися нагору («*треба було сказати їй*»; «*звісно, я мав би їй сказати*» і таке інше). — Це місце ніби студентський Бермудський трикутник.

— Ну-ну. — Тепла долоня Еббі сягнула через стіл і торкнулася його руки. Вона легенько стисла його зап'ястя, і Ден майже забув, де вони. На якусь мить вони стали звичайними підлітками. Хлопцем і дівчиною, що разом вечеряють. — Навіть якщо це так, ми знайдемо вихід.

— Дякую, Еббі, я.. Мені вже краще. Завдяки тобі.

— Агов, малята, пристебніть паски безпеки — я приніс домашнє завдання! — Джордан рвучко підійшов до них і важко опустився біля Дена. Виклав на стіл величезний стос газет, довідників і книжок. — Хух! Людоньки, яке воно важке.

— Що це? — запитала Еббі, відпустила Дену руку і взялася за свої пластівці.

— Ніяк не міг викинути з голови ту бісову фотографію, — поспіхом кинув Джордан, розділяючи стос на три частини. Дош залив його окуляри. — А ще мені потрібна була якась причина, щоб здихатись Кела. Отож я подумав, чом би нам не пошукати більше інформації про ярмарок? Я пішов до бібліотеки й гарненько попросив хлопця з реєстратури пустити мене в архів. Я подумав, що бодай хтось мав би написати про ярмарок у двадцятих, правильно?

Він надкусив яблуко і кинув на стіл свою копію з переліком адрес. Під ним уже була роздрукована карта місцевості з обведеними червоним кольором координатами.

— Та тут купа інформації про те, що відбувалося в Камфорді під час останнього ярмарку, а також відомості про сам ярмарок.

— Нічого собі, — сказав Ден. — Чудова робота.

— А, нічого складного. — Джордан знизав плечима. — Краще чимось себе зайняти. Якщо я просто сидітиму без діла, то мій мозок, не знаю, вибухне абощо. Краще дати йому якусь роботу.

Горішня папка була напхана світлинами і газетними вирізками — їх було так багато, що вона вже почала геть розпадатися. Ден обережно взяв її з купки паперів, розгорнув, і на стіл висипались безліч старих фотокарток. Він переглядав їх одну за одною... Жінки з бородами, м'язисті чоловіки, канатоходець, карусель. Примарні відголоски кращих часів Камфорда — до того, як його накрила тінь лікарєвих злодіянь.

— У нас, гм, сталося ще дещо, — зауважила Еббі. Вона кивнула на Дена, і цей легенький рух змусив його почуватися водночас ніяково і спокійно. Це його друзі. Він має їм довіряти.

— Еббі каже правду. Це... Це звучатиме дивно, але здається, мені починають ввижатися різні речі. Ну, поки що тільки одне відіння, тому, може, це не так уже й важливо. Мабуть, не варто навіть розказувати.

— Ого. — Джордан повільно поклав на стіл недоїдене яблуко. — Які ще речі? Тобто, річ?

— Маленький хлопчик, — відповів Ден. Враз той знову постав перед ним, і Ден здригнувся. — Але він виглядав... старим, ніби з іншого часу. Як цей, — пояснив Ден, витягаючи знімок з-під своєї таці. — Як цей хлопчик.

— Господи. Як у фільмах М. Найта Ш'ямалана¹. — Джордан знову вкусив яблуко і з повним ротом додав: — Може, це через стрес? Або недосипання? Ти впевнений, що то був... Ти *впевнений*, що то не була якась галюцинація?

— Та ні, начебто, — пробурмотів Ден. — Він співав моє ім'я і нагадав мені того хлопця, Дуга, який теж раз за разом повторював моє ім'я. Може, я просто думав про нього і викликав в уяві хлопчика з фотографії?

— Я досі чую Люсі, — прикусивши губу, зізналась Еббі. Її волосся ще не висохло після дощу. — Щоразу стає гірше. Так, ніби саме лише перебування тут... посилює відчуття. Зараз я постійно чую її голос. — Вона знову стисла Денове зап'ястя. — Я не впевнена, що повернутися сюди — це гарна ідея. Може, нам варто було залишити все, як є.

— Ми можемо поїхати, — сказав Джордан, забувши про своє яблуко. — Якщо ви справді думаете, що нам не варто залишатися...

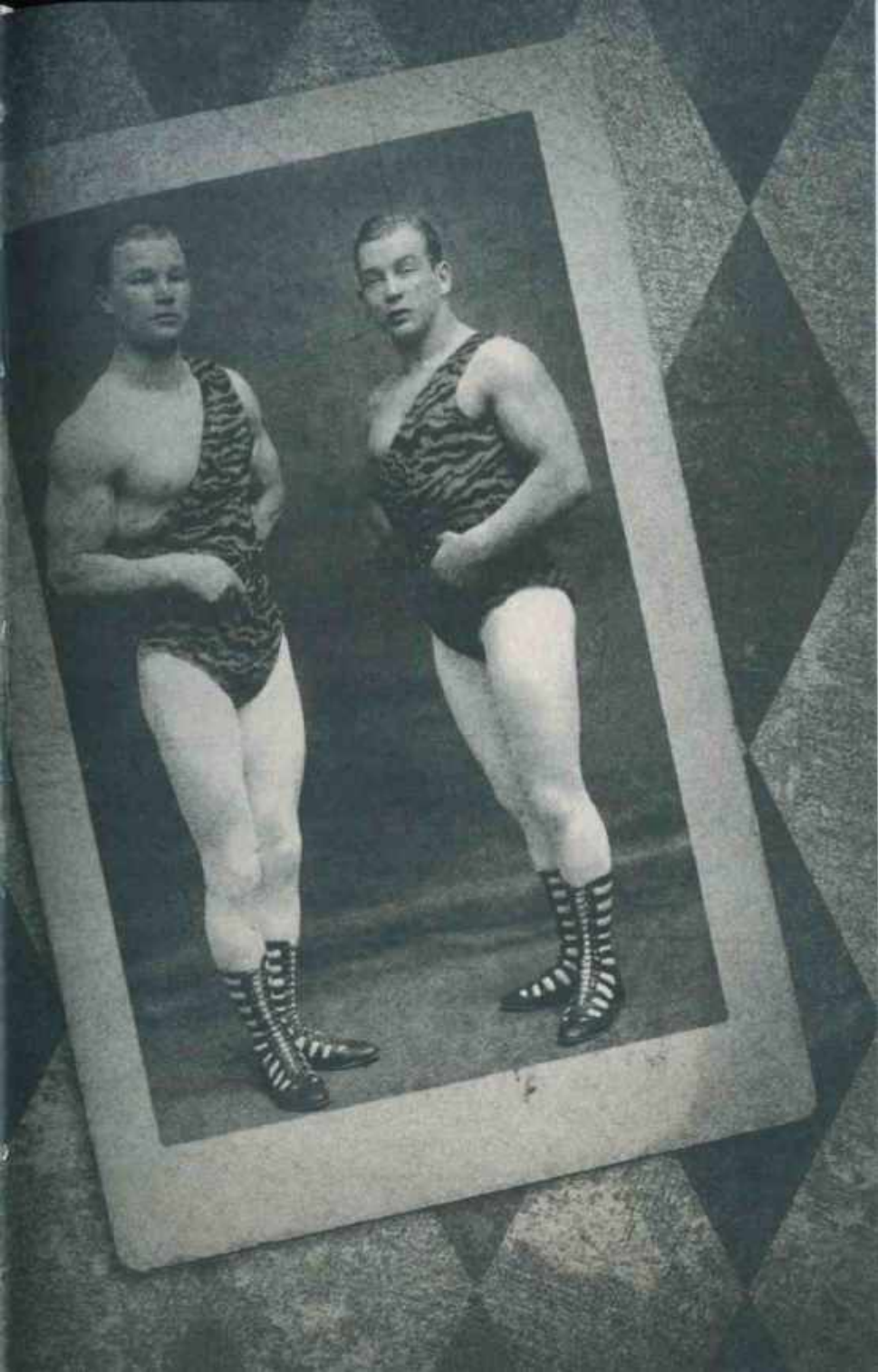
— Ні, — заперечив Ден. Він не відривав очей від своєї фотографії, усе вдивляючись у бліде обличчя дивного хлопчика на ній. — Ми мусимо перевірити адреси. Сьогодні ж.

— Ну добре, — відказав Джордан і розгорнув верхню газету, налаштувуючись на роботу. — Сьогодні, то сьогодні. Поки остаточно не передумали.

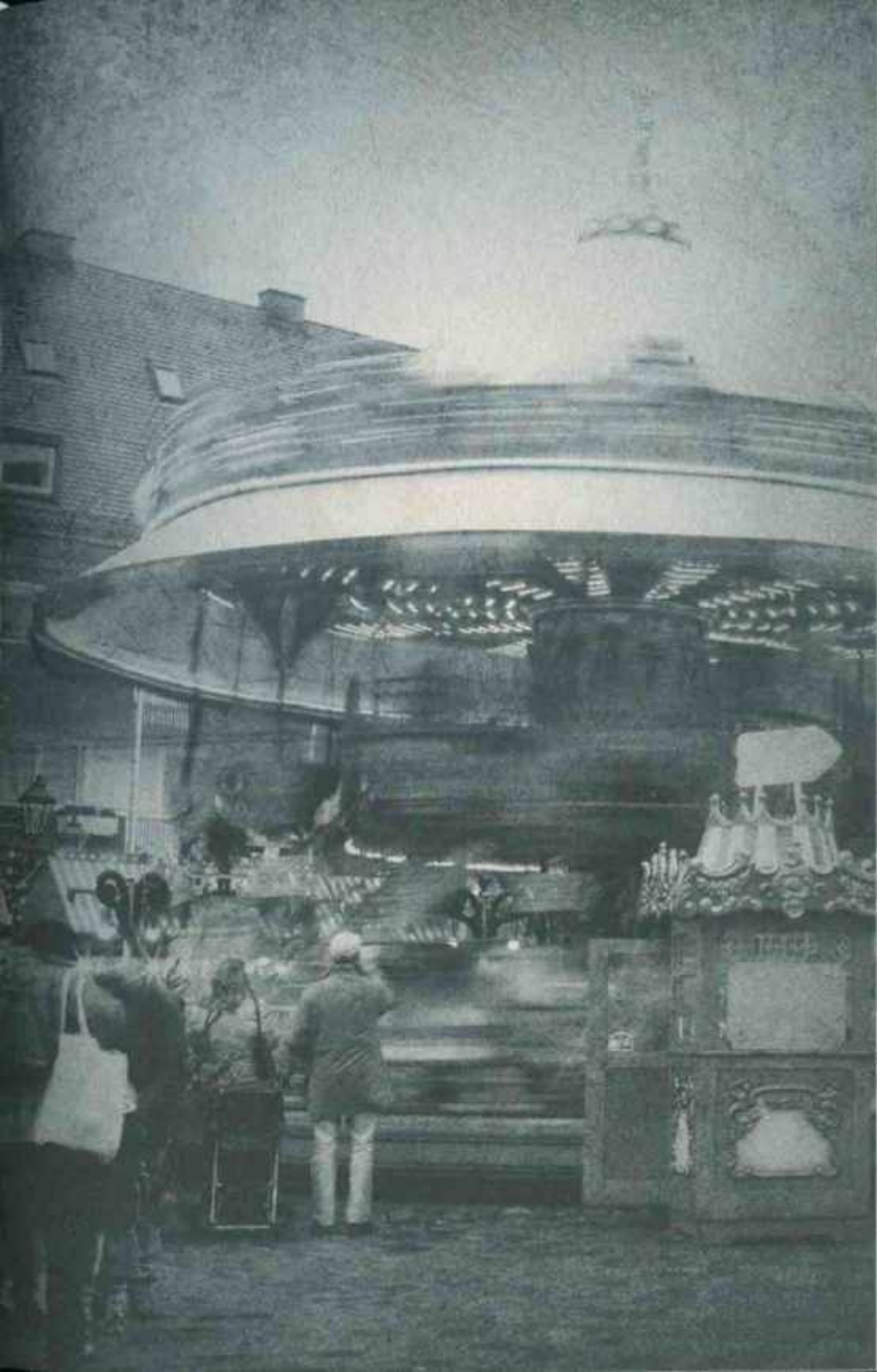
¹ М. Найт Ш'ямалан — американський режисер, сценарист, актор і продюсер, відомий своїми психологічними та містичними трилерами, такими як «Шосте чуття», «Невразливий», «Знаки», «Явище» та інші.

РОЗДІЛ
№ 12

Через гупання колонок Ден не чув власних думок. Якщо в коледжі саме так розуміють «весело проведений час із друзями», то красно дякую, але він би охочіше взяв якусь гарну книжку, чашечку чаю з молоком і примостився десь у затишному куточку бібліотеки.

— Таке враження, що стереосистема в моїй голові! — крикнув він Джордану, коли вони зупинились у переповненому душному вестибюлі.

— Ага! — прокричав у відповідь Джордан. — Хіба це не чудово?

Ну, до вибору пісень у нього претензій не було. Мабуть, ось-ось прийдуть копи, щоб розігнати цю вечірку. Які сусіди стерплять таку гучну музику?

Ден обернувся, намагаючись розгледіти Еббі в морі голів, що кивали в такт музиці. Але він не пригадував, у що дівчина була вдягнена. Він не перевдягався для такої події, а коли вийшов на галявину, то побачив, що практично всі, хто йшов з ним на вечірку — Еббі, Джордан, Міка, Лара та Кел, — чимось доповнили чи й зовсім змінили свій зовнішній вигляд.

Поверх лілових колготок Лара надягнула джинсові шорти з високою талією. Своїм забарвленням шорти нагадували веселку, і саме на це Ден звернув увагу, намагаючись зав'язати розмову, та натомість отримав холодне зауваження дівчини, що це «омбре¹, а не веселка». Щоб не замерзнути до смерті, Лара накинула велике мішкувате пальто. Воно чимось нагадувало Дену ті пальта, які носять ексгібіціоністи. У неї там заховані крадені годинники?

¹ Омбре — поступове зафарбовування, плавний перехід кольору з одного відтінку в інший.

Їхня групка квапливо перетинала галявину, а Лара та Еббі, схилившись одна до одної, про щось енергійно перемовлялися. В обох дівчат було темне волосся, а Еббі заплела своє в косички і вклала їх на потилиці в пучок.

Вона мала чудовий вигляд, і Дену закортіло побачити її таку гарну за інших умов, коли вони могли б чудово провести час разом. Замість цього вони будуть нишпорити в темряві. Втім, у них могло б не бути навіть цього, якби вони вперше зустрілися за інших обставин.

Джордан одягнув нову пару чорних обтислих джинсів та широку темну сорочку, на якій спереду було вибілене зображення Трансформера.

— Я думав, що ми просто прийдемо на вечірку й одразу ж зникнемо, — прошепотів Ден на вухо Джордану, коли вони вже наблизилися до будинку. — Навіщо ви так вирядились?

— Так задумано, Дене, — відповів Джордан, ніби очевидніше не може й бути. — Розумієш? Прикриття. Якщо ми заявимося туди одягнені як-небудь, вони можуть щось запідозрити.

— Як-небудь? — Ден уважно глянув на свого светра і штани кольору хакі. — Ти хочеш сказати, що я виглядаю «як-небудь»?

— Ні, ти виглядаєш нормально. Тобі завжди пасував твій простенький стиль.

— Це який ще такий *міій* стиль?

— Сприймай це як комплімент, Дене, — майже беззвучно засміявся Джордан. Насмішка зависла в повітрі, ніби пухнаста хмарка білого туману. — Ти схожий на себе, і це дуже добре.

У будинку, що розташовувався за територією коледжу, де була сила-силенна людей, блимало світло, гриміла музика, Ден зрозумів, чому Лара майже нічого не мала під пальтом: було страшенно спекотно.

Він поправив комір, що здушував горло, і продовжив пошуки Еббі. Куди вона поділася? Невже забула, що вони мають непомітно вислизнути? А може, якийсь спритний старшокурсник уже запросив її на танець?

Треба прогнати цю думку.

— Зблукав? — гукнув Міка, проштовхуючись до нього крізь щільну юрбу. — Тримай! Я тут дещо приніс, але це має залишитись нашою маленькою таємницею.

З'явився червоний пластиковий стаканчик, від якого віяло сильним запахом алкоголю. Ден пригнувся, і йому забило подих.

— Що це?

— Віскі і кола! Не знав, що ти захочеш, і подумав, що це буде універсальний напій.

— Дякую, — сказав Ден. Обережно пригубив і насилу проштовхнув це питво до свого горла. Напевне, вихлопна труба старої розбитої вантажівки смакує краще. Він оглянув присутніх, намагаючись вгадати якусь тему для розмови. — Щось я не бачу тут багато абітури.

Насправді з абітури не було нікого.

— У нас тут тільки обрана публіка, — відказав Міка й одним махом випив свій напій, ніби то була звичайнісінька вода. Рукою, у якій тримав стаканчика, він указав на юрбу, що хаотично танцювала. — Скидається на те, що твої друзяки гарно проводять час.

Міка не дражнився. Еббі та Лара кружляли в танці й несамовито реготали — Ден міг хіба здогадуватися з чого. Тим часом Джордан намагався докричатись до Кела і водночас танцювати з ним. Келова рука опустилась на Джорданове стегно, і Ден уже не знав, що йому робити — випити ще чи кинутись до них і висмикнути Джордана з Келових рук.

— Не переймайся, — сказав Міка, ніби читаючи його думки. — Як я вже казав, Кел не завжди поводитьсь, як придурок.

— Він справив не найкраще перше враження, — пробурмотів Ден, але Міка таки почув його і знизав плечима.

— Правду кажучи, останнім часом йому було несолодко. Він утратив тата. Це був страшний удар. Вони були дуже близькі. Така трагедія може вибити землю з-під ніг, розумієш? Я лише сподіваюся, що він знову стане на ноги. Мені бракує його як друга.

Денове горло досі пекло від однісінького ковтка алкоголю.

— Я не знав, що у нього помер... Це прикро.

— Якраз перед початком семестру. — Міка похитав головою, дивлячись, як Джордан із Келом відділилися від натовпу і пішли до сходів у кутку. — Він був відомим випускником. Його поховали на кладовищі коледжу.

Ден ще не встиг нічого відповісти, як п'яний незграба в спортивній куртці налетів прямісінько на Еббі з Ларою, які обернулись,

намагаючись відштовхнути його. Усі троє щось кричали, а тоді дівчатам вдалося обійти його і випхати з кола танцюючих.

— А вона сильна, — всміхаючись, зауважив Міка. — Твоя дівчина, маю на увазі.

— Угу.

Еббі знову повернулася до Лари, і вони почали танцювати, а Ден відчув, що попутний вітер усе менше надимає його вітрила. Чому вона не хоче проводити час із ним? Його дівчина.

— Щось не так? Тобто... Чорт, можеш не розказувати, якщо не хочеш.

Ден знову сьорбнув своє питво, і віскі обпекло йому горло. Господи, якби батьки побачили його зараз, вони б його прибили. «*Вибачте, мамо й тату*». Він відвернувся від танцюючої юрби, хвилюючись, що Еббі з одного погляду збагне, що він балакає про неї.

— Ми ніколи не говорили про те, які у нас стосунки. Іноді здається, що все чудово, а часом таке відчуття, що ми зовсім не пара. І я боюся, що тільки-но запитаю її про це, як бульбашка лусне і від наших стосунків нічого не залишиться.

— Та ти просто запитай, — порадив Міка. — Вона ж не скринька Пандори. Коли наступного разу залишитесь наодинці, скажи все, як є. Повір, тобі стане легше, коли дізнаєшся, що між вами насправді відбувається.

— Може, й запитаю, але...

— Ділитесь таємницями?

Ден різко обернувся і мало не розлив на себе вміст стаканчика, коли побачив перед собою Еббі, — дівчина розчервонілася, на чолі виблискували краплинки поту. Захоплений зненацька, Ден ледь не випустив з рук телефона і тихенько зітхнув.

Просто перевіряю, любий. Як там університет? Ти гарно поводишся?

Мама. Ну чому його батьки завжди вибирають такий неслухний час? Він вирішив, що відповідь пізніше, коли поряд не буде Еббі й Міки.

— Ден розказував мені, яка ти чудова дівчина, — сказав Міка, і бровою не повівши. — Правда, друже?

— Гм, так. Саме так, — затнувся Ден. Він посміхнувся йому на знак подяки, але Міка не помітив.

— Справді? — На обличчі Еббі з'явилася широка посмішка, і вона кинулась у Денові обійми, торкаючись щокою його плеча. — Це... Це дуже мило, Дене. — Вона скривилась і вказала на хлопця у спортивній куртці, який налетів на них із Ларою. — Отого козла я б ніколи не назвала милим. Ти тільки уяви, він назвав мене принцесою. Принцесою! Він мене навіть не знає. Ніби це комплімент... — Ден ніколи не бачив, щоб вона говорила так швидко і так енергійно жестикулювала. Еббі зазирнула йому в очі й торкнулась указівним пальцем його грудей. — Пообіцяй, що ніколи не будеш мене так називати.

— Гм. — Ден замислився, радий, що не встиг випити більше. — Кхалісі¹?

— Це вже краще. — Вона лукаво посміхнулась і стала руки в боки. — Так, це мені подобається.

— Скільки ти випила? — обережно поцікавився Ден. Міка залишив їх і вже продирався крізь натовп до хлопця в спортивній куртці.

— Два?.. Два, три чи більше? — Не дуже добре, особливо зараз, коли вони мали будь-якої миті тихцем покинути вечірку, а Еббі по-дурному висолопила язика...

— Людоньки! — Обоє обернулися і побачили Джордана, що намагався втримати три пластикові стаканчики. — Ось! Випийте! Ден здивовано принохався.

— Ром? Горілка?

— Ні, дурню, звичайна содова. Пийте побільше, а то ми дуже виділяємось. Невдовзі всі захмеліють і ми зможемо зникнути. Допивай те, що маєш, Дене, і бери це.

Джордан мав рацію. Кожен тримав у руці червоного стаканчика. Хтось навіть два. Ден помітив у кутку Кела, що спорожняв свого, закинувши назад голову, ніби помирав від спраги.

— Добре придумав, Джордане, — зауважила Еббі, дивлячись на нього понад краєм свого стаканчика. — Дуже хитро.

— Агов, вам не можна сюди... — Здавалося, що у дверях утворилась тиснява, коли дві дівчини в однакових светрах з емблемою

¹ Кхалісі — один з титулів Деєнеріс Таргарієн, героїні фентезійного телесеріалу «Гра престолів».

студентського сестринства намагались проштовхатися всередину. Але Міка і Кел закрили собою прохід, тож вони були змушені відступити.

— Йдіть звідси! — гаркнув Кел, указуючи на холодну темряву позаду них. — Я сказав, йдіть звідси! Зараз же, чи ви не розумієте англійської? Інакше я викличу копів.

Це була пуста погроза. Якби копи справді приїхали, то вони б застали цілу купу захмелілих підлітків і таку гучну музику, що від неї дрижали вікна сусідніх будинків.

— Боже, я й не знав, що це вечірка для VIP-персон, — буркнув Джордан.

— Нам треба йти, — озвалась Еббі. — Поки вони відволіклись.

Ден пішов за нею в кінець кімнати, дорогою оминаючи танцюючих студентів і щосили намагаючись не привернути увагу Лари, що якраз із кимось балакала недалеко від дверей. Він мало не приріс до підлоги, коли вони виходили з будинку через задні двері на кухні, де прямисінько біля одвірка одна до одної прилипли дві дівчини.

— Як у нас кажуть — «присмокталися», — пирхнув Джордан.

— Джордане, не будь такий грубий, — дорікнула Еббі.

— Що? Але ж так і є!

— Ти витріщаєшся!

— Та я лише намагаюся їх підбадьорити, — похмуро відказав Джордан, шморгнув носом і витер уявну сльозу. — Просто... це так прекрасно. Треба зробити знімок і надіслати мамі з татом. Сюрприз!

— Ти не будеш нікого фотографувати, — відрізала Еббі.

— Агов! Може, ми нарешті зосередимось? — Ден притягнув їх до групки дерев трохи віддалік позаду будинку. В темряві під навислими гілками вони збилися до купи. Ден вийняв телефон і відкрив GPS. Координати, які вони позначили на онлайн-карті, з'явилися на екрані у вигляді маленьких червоних трикутників. Біля трикутничків були літери, які зазначали їхню відстань від інших об'єктів.

— Схоже, що ця найближча, — сказав Ден, указуючи на адресу за кілька метрів від місця проведення вечірки. — Якщо пощастить, ми зможемо навідатись туди і повернутись на вечірку ще до того, як хтось помітить нашу відсутність.

— Я маю номер Лари, — заспокоїла їх Еббі. — Якщо ми затримаємось надовго, я просто напишу їй, що комусь із вас стало погано і ми повернулись до гуртожитку.

— Це все дуже добре, однак головне питання ось у чому: а що, як там хтось мешкає? Ми ж не можемо просто пробратися всередину зі словами: «Вітаємо! Ми підозрюємо, що ваш дім може якись чином бути пов'язаний із мертвим чоловіком і його божевільними ідеями, тож чи не будете заперечувати, якщо ми зазирнемо на вашу кухню?» — Джордан продемонстрував широку фальшиву усмішку. — То який план?

— Якщо там хтось мешкає, ми повернемося туди вдень, — запропонувала Еббі. — Або пропустимо цю адресу.

Ден відірвав очі від телефона і замислився над Джордановими словами. Якусь мить він незмигтно вдивлявся у темряву, аж раптом його погляд зупинився на цяточці сріблястого блискучого світла. Він примружився, спостерігаючи за тим, як цятка перетворилась на постать маленького хлопчика. Це був той самий хлопчик з широко розплющеними очима, якого він бачив у їдальні. Його голова все ще була в синцях і стікала кров'ю, але цього разу він простягав руки, в яких щось було.

«Що це? Що ти хочеш мені показати?»

— Деніеле, ходи гратися, ходи гратися...

Він не міг розгледіти, що ховалося в його маленькому стисненому кулачку, та враз хлопчик зник, а Джордан схопив Дена за плече і почав трясти.

— Агов! Дене! Прокинься. Дене? Земля викликає Дена!

— Ти знову щось побачив? — запитала Еббі, точно розгадавши його несподіване заціпеніння й легеньке тремтіння рук. Він стиснув телефон.

— Усе добре, — пробурмотів Ден. — Уже минуло. Нам треба... Нам треба йти.

Утім, покинути примарну безпеку дерев і таке затишне тепер світло, що линуло від будинку з вечіркою, виявилось набагато важче, ніж Ден міг уявити. Кожен крок у темряву супроводжувався загрозою знову побачити те сріблясте світло і хлопчика, який цього разу може нікуди не зникнути.

Еббі схилилась, щоб глянути на карту, а потім вони разом перетнули задній двір і вийшли на дорогу. Звернули на схід, минули

половину кварталу і вийшли до роздоріжжя. Один-однісінький вуличний ліхтар освітлював вказівника.

— Вулиця Елліс, — прочитала Еббі. — А ось будинок 1014. Ми вже близько.

— Навіть не знаю, чи я радий, чи зараз виблюю на себе, — прошепотів Джордан, коли вони перейшли дорогу. Дощ уже давно минув, залишивши по собі слизький і блискучий асфальт. Вони покинули позаду тьмяне світло ліхтаря і знову занурились у темряву. Було вже досить пізно, тож більшість будинків стояли мовчазні, ніде не було і проблеску світла.

Ден незчувся, як пришвидшив крок і вже мало не біг уперед. Якраз на середині кварталу він зупинився і глянув, як телефон Еббі вихопив з темряви поштову скриньку в кутку якогось подвір'я.

— Ми прийшли, — сказала дівчина. — На під'їзній алеї немає автомобіля. Не світиться. Що ви на це скажете?

— Що, *на твою думку*, ми маємо зробити? Скористатися дзвінком? — пробурмотів Джордан. — Ходімо, треба знайти позаду якесь вікно. Сподіваюся, що у них немає злого собаки.

— Будинок виглядає покинутим, — мовив Ден.

— І моторошним. Бррр.

Джордан мав рацію. Вікторіанський будинок бачив кращі дні. Фарба позлущувалась довгими смугами, оголюючи відсирілі дошки. Три поверхи заввишки, цей особняк займав майже все подвір'я — занадто великий будинок для такої невеликої площі. Мабуть, колись він був насиченого зеленого чи синього кольору.

Ден нізащо не хотів дивитися на вікна, переконаний, що звідти на нього витріщатиметься блідий закривавлений хлопчик.

Вони ступили на ганок, і під ногами заскрипіли дошки. Трійця повільно просувалася до заднього боку будинку, намагаючись зчиняти якомога менше шуму. Джордан витягнув ший і зазирнув за ріг.

— Ніби нікого, — сказав він, — і жодного звуку. Гадаю, мені вдасться проникнути всередину. — На цих словах він вийняв з кишені якусь невелику річ — не відмичку, а щось на кшталт плоскої широкої лопатки.

— І чому я не здивований? — посміхнувся Ден.

— Добре підходить для вікон, — прошепотів Джордан. — Доводилось кілька разів використовувати цю крихітку вдома.

Він просунув край лопатки між рамою і підвіконням. Трохи натиснув на неї ліктем, вікно затряслось, і Ден почув якесь клацання.

— Сигналізації немає. Я досі нічого не чую... — Джордан підняв раму на кілька дюймів, трохи почекав і штовхнув її вгору. — Після вас.

— Як люб'язно з вашого боку, — в'їдливо відказала Еббі. Ну, принаймні зараз дівчина знову виглядала цілковито тверезою. Ден схилився і склав долоні човником, щоб допомогти Еббі видертись на підвіконня. Підштовхнув її, а тоді заліз сам. Коли біля нього приземлився Джордан, вони легенько опустили раму. Ден вийняв телефон, щоб освітити їм шлях.

— Не вмикайте ліхтарики, — сказав він. — Ще бракувало повернути увагу сусідів.

Він роззирнувся, присвічуючи екраном телефону, і побачив кухню, яку з легкістю можна було назвати музеєм минулого століття. Ден здригнувся, пригадавши таке ж сперте і затхле повітря, яким тягнуло з підвалів Брукліну, наче ним уже десятки років ніхто не дихав. Здавалося, що роками тут ніхто нічого не торкався, втім, на диво, кухня виглядала *чистою* чи принаймні впорядкованою.

— За цим будинком хтось доглядає, — зауважив він і наблизився до умивальника ліворуч. Повернув кран з гарячою водою, труби застогнали, зафуркотіли і випустили тоненьку цівку ржавої води. За мить потекла чиста вода, і Ден закрутив кран. — Воду не відключили, а це означає, що хтось сплачує рахунки.

Світло від телефонів Джордана та Еббі стрибало кухнею. Біля умивальника був стос тарілок; на стільниці досі стояла чашка із залишками старого чаю на дні.

— Тільки погляньте! — схвильовано озвалась Еббі із сусідньої кімнати — просторої їдальні з канделябром і похиленим антикварним годинником. — Газети, сотні газет, купи листів. Що це таке? Ден пішов на її голос і теж опинився в їдальні.

— Мішки з листами, — сказав Джордан, зачепивши один із них ногою. — Скидається на те, що їх роками ніхто не відкривав. Погляньте, який тут шар пилюки.

Еббі вже почала перебирати випадкові листи, розкидані на столі. Дівчина обережно відкрила один із незаклеєних конвертів.

— Цей датований 1968 роком. І цей теж. І цей. Цей уже з наступного року. — Вона, затамувавши подих, квапливо переби-

рала конверти. — Здається, це місцеві адреси, але тут десятки адресатів.

— Кому знадобилося збирати весь цей мотлох? — здивувався Джордан, зупинився позаду Еббі і зазирнув їй через плече.

— Тут теж мішки з поштою, — сказав Ден, вийшовши у вестибюль. Схилився, витяг кілька листів і здмухнув з них пилюку. — Якись дати. Шістдесят восьмий, шістдесят дев'ятий. — Він перебирав листи і став помічати якусь закономірність. Він сховав до кишені листи зі знайомими адресами. — Усі призначалися жінкам. Тутешнім, з огляду на адреси. А ще, Господи, тільки гляньте...

Він дійшов до купки світлин у великому коричневому конверті, на якому не було жодного імені чи адреси. То були фотографії дівчат (радше студенток), і, хоча на жодній з них не було нічого підозрілого, на них проглядалося щось потаємне, приховане від неозброєного ока, від чого в Дена кров холола в жилах.

— Вони виглядають такими сумними, — сказала Еббі. — Як думаєш...

Вона замовкла, ошелешена несподіваним скрипом, що долинав знадвору. І не просто знадвору, а з ганку, біля того вікна, через яке вони пробралися сюди.

Ден інстинктивно пригнувся; за мить до землі припали і Джордан з Еббі. Він перетнув вестибюль, підповз до них, і всі троє збилися до купи під сервантом, що стояв біля вікна. Хоча в їдальні було темно, Ден помітив, як щось зблиснуло, а тоді на підлогу впала чиясь тінь — хтось пройшов повз вікно, під яким вони сховались.

— Там хтось є, — видихнув Джордан і прикрив рота рукою.

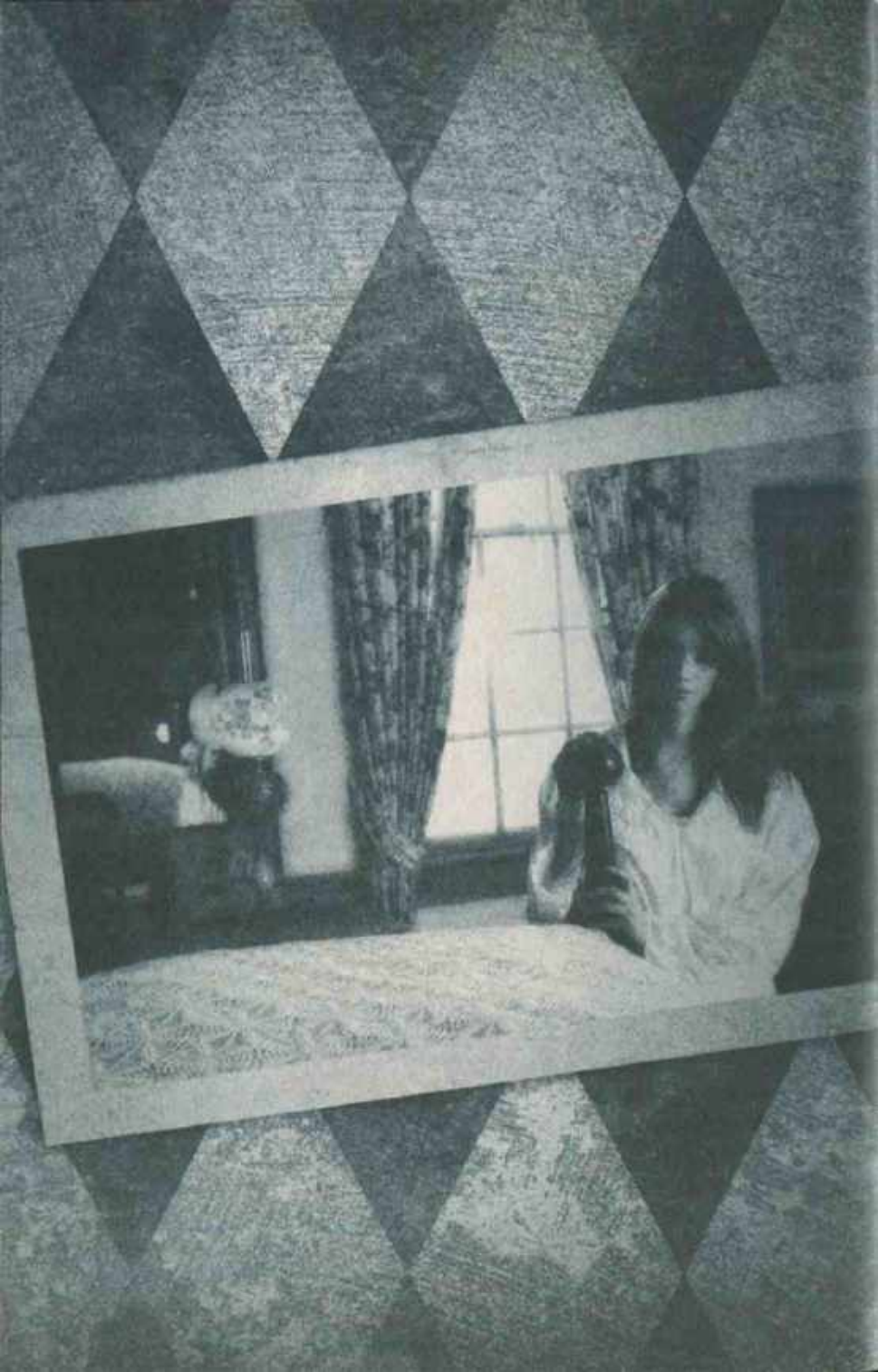
За вікном знову майнула тінь і раптом зупинилась. Ден затамував подих і замружився. Він не наважувався глянути вгору.

Він почув, як за вікном хтось голосно і важко зітхнув, а тоді пролунав чистий пронизливий голос дівчинки.

— Деніеле... Деніеле... Ходи гратися, Деніеле...

РОЗДІЛ
№ 13

Здавалося, що минула ціла вічність, відколи голос завмер, а скрипіння лунало все тихіше. Жоден з них не міг поворухнутися, усі трое заціпеніли, боячись порушити мертву тишу. Минали довгі хвилини, та Ден усе одно не зважувався перевести подих, аж поки не почало пекти в легенях.

— С-скажіть, що ви теж це чули, — прошепотів Ден і трохи підняв голову.

— Угу, — протягнув Джордан, що геть пополотнів. — Ще й як чули.

— Дене... — озвалася поруч Еббі. Вона сиділа, обхопивши коліна руками, і тремтіла. — Ти казав, що бачив хлопчика. Але то був дівчачий голос. Чи тут не один привид?

— Святий Боже. — Джордан уперся спиною в сервант. — Ти тільки нагнітаєш. Не говори нічого, не говори!

— Нам треба вибиратися, — сказала Еббі. — Зараз не найкращий час, аби нас упіймали на тому, що ми проникли до чужого будинку.

— Дай-но визирну... — Ден став на коліна й почав роззиратися, обережно піднявши голову над підвіконням. Поблизу не було жодного вуличного ліхтаря, тому важко було визначити, чи надворі хтось є. Утім, за вікном і на ганку, куди сягав його зір, не було ні душі.

— Здається, все чисто. — Ден розвернувся і повів їх назад на кухню до того вікна, крізь яке вони пролізли всередину. — Я маю щось зробити з вікном чи воно просто відчиниться?

Джордан нагнувся і підважив раму знизу. Вікно заскрипіло, ніби рама була йому затісна. Джордан натиснув сильніше, і нарешті вона із брязкотом піднялася.

— Я б сказав «після вас», але до біса, я забираюся звідси. — Джордан видерся на стільницю, а звідти зістрибнув на темний

ганок. За ним ішла Еббі. Перед тим як пригнутися і перелізти через підвіконня, дівчина озирнулася і глянула на Дена.

— Що таке?

— Тобі знайоме дивне відчуття, наче за тобою хтось стежить?

— Так, зі мною подібне траплялось, — відказав Ден. — Нам треба поспішати.

Він ще не встиг договорити, як почув, що на другому поверсі хтось ходить. Від того однісінького важкого кроку цілим будинком розлігся пронизливий стогін.

— Уперед, — Ден нетерпляче махнув рукою, щоб Еббі перелазила на інший бік. Тоді й сам видерся на підвіконня, не звернувши жодної уваги на гостру скіпку, що подряпала йому руку. Опинившись надворі, він різко потягнув вікно донизу і побіг ганком за своїми друзями.

Без зайвих слів Джордан рвонув уперед, за ним Еббі, їх наздоганяв Ден, час від часу озираючись через плече на будинок, що залишився позаду. Папір дряпав шкіру, і Ден торкнувся живота, де під светром були сховані кілька конвертів. Рука пульсувала в тому місці, де він зачепився за скіпку. Він приклав долоню до рани, і вона стала липкою від крові.

Коли вони добігли до роздоріжжя, Ден перейшов на крок і вийняв з-за пояса листи.

— Наша вилазка не була зовсім марною, — сказав він, переводячи подих. — Я прихопив кілька листів.

— І я теж, — додала Еббі. — Як гадаєте, хтось помітить, що вони пропали?

Ден знизав плечима і насуپлено глянув на свою знахідку.

— Не хочу здатися скиглієм, — почав Джордан, — але що там, у біса, сталося? Лише мені здається, що Фелікс хотів заманити нас у пастку?

— Це має бути щось важливе, — сказала Еббі, не зовсім відповідаючи на його питання. — Ми прочитаємо їх і подивимось, чи є там якісь згадки про Бруклін. Якщо немає... Ну, в такому разі наступної ночі ми можемо спробувати знову туди пробратися.

Ден пригадав звук кроків, що сколихнули будинок, і здригнувся.

— Будемо сподіватись, що не доведеться, — пробурмотів він. — Хоч би там як, це лише перша адреса, а те, що Фелікс хотів нам

показати, можливо, знаходиться в іншому місці, — але він не був певен, де саме.

— Люди, усі ці «може» вже починають мене дратувати, — сказав Джордан. Він обернувся і рішуче вийшов за межі світляного кола, що утворилося під ліхтарем. Ден пішов за ним, притискаючи долонею свою рану.

— Агов!

— Обережно!

Еббі схопила Дена за руку і потягла назад, угледівши, як Джордан на когось нашттовхнувся. Він стояв, притиснувши руку до грудей, і уривчасто дихав.

— Господи! Ти налякав мене мало не до смерті! — вигукнув Джордан.

— Вибач! Вибач. — У світляне коло, піднявши руки, обережно ступив Міка. Ден полегшено зітхнув. — Я не хотів налякати, але не міг знайти вас на вечірці. Я шукав і шукав...

Його очі спинились на Деновій долоні, яку він притискав до передпліччя.

— З тобою все добре?

— Так, ми... — І що ж вони *робили*? Чому він не здогадався придумати якусь правдоподібну історію на той випадок, якщо їх розкриють? Ден кашлянув і примусив себе глянути Міці в очі. — Ми просто оглядали околиці. На вечірці стало надто людно, тож ми вийшли подихати свіжим повітрям. — Він посміхнувся й опустив плечі. *«Розслабся. Розслабся, говори спокійно, і він нічого не запідозрить»*. — Мабуть, ми не туди повернули. Ніяк не могли знайти дороги назад.

Він глянув на Джордана та Еббі, шукаючи їхньої підтримки. Друзі закивали одночасно, і це виглядало вельми підозріло.

— Так! — нарешті заговорила Еббі. — Саме так, ми заблукали. На вечірці було... там було дуже спекотно, правда? Стільки людей у такому маленькому будинку!

— Твоя правда, мені й самому стало трохи задушно, — погодився Міка і підняв руку, щоб поправити окуляри. — Хочете, щоб я провів вас назад? Гадаю, так буде найкраще. Не певен, що можу дозволити вам тинятися містом посеред ночі.

— Дозволити?

Ще трохи, і Джордан їх викаже, якщо зараз же не вгамується.

— Ой, — ніяково засміявся Міка. — Не те щоб... тобто ми маємо наглядати за вами, дітки, от і все.

— Дякую, що знайшов нас, — швиденько втрутився Ден і пішов у напрямку, який, він сподівався, приведе їх назад до коледжу. Міка нічого не сказав, тож Ден вирішив, що таки не помилився. — Затемна ці вулиці страшенно заплутані. Закладаюся, що вдень капицю поблизу коледжу можна побачити з будь-якої відстані.

— Правильно.

— Але зараз ти напевне можеш знайти дорогу із заплученими очима. Хіба не дивно почуватися в чужому місті, як удома? Тобто, коли ти приїхав сюди вперше, ти, мабуть, теж почувався таким загубленим, як ми, і не знав, куди йти, а зараз це ніби частина тебе. — Ден чув, що говорить усе швидше і швидше, однак не поспішав себе стримувати.

— Так і є.

Ден мусив говорити, і не лише для того, щоб довести їхню невинуватість, але й тому, що зараз він просто не міг залишатися в тиші. Тиша підсилювала темряву і тіні. Тиша означала, що вони можуть потрапити в засідку і хтось знову буде дражнитися, вигукуючи його ім'я. А безперервний потік пустих балачок здавався йому щитом, який зможе захистити від цих страхів, та ще й допоможе йому трішки заспокоїтись.

Ден оговтався лише тоді, коли попереду завиднів будинок, де була вечірка. Еббі смикнула хлопця за рукав, і він збагнув, як довго тривав його монолог.

— Агов, базікало, — сказав Джордан, коли Ден сповільнив крок і порівнявся з ним. — Твоє патякання — яскравий приклад підозрілої поведінки.

— Справді? — здивувався Ден. — Чорт, твоя правда.

— Ніхто не говорить так швидко і так багато, хіба в тому випадку, коли є що приховувати, — додала Еббі. — Або ж ти намагаєшся знайти нових друзів? Що виглядає смішно, адже саме ти казав, що в нас немає часу шукати собі друзів.

— Так. Дійсно. Просто я подумав... — Вони вже дійшли до заднього подвір'я. Міка не мав жодного наміру ще раз випустити їх з поля зору. Еббі швиденько пройшла повз нього, натягнувши велику фальшиву посмішку. Зараз на кухні було значно менше людей.

— Ого, — пробурмотів Джордан. — Хто хоче випити? — Він підійшов до столу, на якому стояв пунш, і налив собі стаканчик. Кел наблизився і заговорив до Міки, що спинився біля дверей, іноді він озирався на них через плече.

— Ти просто подумав що? — нагадала Еббі. Вони згуртувалися в кутку біля порожніх тарілок із закусками і соусом.

На стільниці позаду тарілок рядочком стояли майже догорілі свічки. Ден уважно розглядав крайню праворуч — кулька з темно-червоного воску майже догоріла, залишивши по собі щось схоже за формою на щелепу і підборіддя.

— Просто я подумав, що це краще за тишу. — І Ден безрадісно засміявся зі свого власного виправдання. — Якщо буде тихо, я можу знову побачити того хлопчика. Або почути його голос. Знаю, це звучить по-дурному.

— Зовсім ні, Дене, — прошепотів Джордан. — Я розумію, що ти маєш на увазі.

Еббі розтулила рота, аби щось сказати, і, судячи з її піднятих брів, це мало бути запитання. Та вона не мала можливості промовити бодай слово — Міка відійшов від Кела і вже стояв у Джордана за плечима.

— Слухайте, чи можу я на хвильку вкрасти у вас Дена?

— Жодних проблем, — крізь зуби процідив Джордан.

— Дякую. — Ден навіть не встиг попрощатися, бо Міка вхопив його за руку і кудись потягнув. З вітальні завалилася купка п'яних студентів, і Джордан з Еббі розчинилися в натовпі.

Міка приволік його в протилежний куток, де в затіненій ніші ховалися сходи на горище — такі вузькі, що там навряд чи протиснулась би навіть одна людина. Це не віщувало нічого доброго — а що, як Міка хоче повідомити адміністрацію про їхню вилазку? Може, його наставник не такий товариський і поблажливий, як здається.

— Щось сталося? — байдуже запитав Ден.

— Я не хотів про це казати, — почав Міка, удавано змахуючи з чола краплинки поту. — Але ти маєш застеретти свого друга щодо Кела. Я щойно говорив з ним, і Кел був дуже розпалений.

Ден, повторивши останні слова, запитально підняв брови.

— П'яний, — пояснив Міка. — Справа в тому, що останнім часом його поведінка була, гм, трохи невірноваженою. Те, що

сталося з його татом... Зараз він дуже непередбачуваний і не завжди знає міру в алкоголі. Він і тверезий може поводитись трохи грубо, але п'яний... Слухай, мої застереження твій друг може пропустити повз вуха, але до тебе він прислухається. Ти не переймайся, нічого серйозного, просто я думаю, буде краще, якщо ми разом наглянемо за ними.

— А раніше він не випивав? — запитав Ден, до кінця не збагнувши, що від нього хочуть.

Міка кивнув.

— Багато випиває, погані оцінки, нова непутяща компанія. Трохи рано казати, що він «котиться в прірву», але все до цього йде, розумієш?

Тепер кивав Ден.

— Бачиш, для цього є багато причин, — продовжив Міка, погладжуючи свою борідку. — Більше, ніж може здатися. Постійний стрес через навчання, через оцінки — іноді й цього достатньо, щоб людині зірвало дах. А тут ще й тато... З цим він уже не впорався. Коли я сьогодні побачив, як він танцює з твоїм другом, то подумав, що не завадить тебе попередити.

— Отож, якщо Кел потихеньку котиться в прірву, чому йому доручили бути наставником?

Міка засміявся, навіть реготнув, тоді замовк і пильно глянув на Дена.

— Ну, пам'ятаєш, я казав, що його тато був відомим випускником?

— Так...

— Його старий був ректором, тому зараз уся адміністрація трясеться над Келом. Мабуть, навіть убивство зійшло б йому з рук.

— Ха, — витиснув із себе нервовий смішок Ден. — Ну, я... скажу Джордану бути обережним.

— Це все, що я хотів попросити, — Міка ляснув Дена по плечі. — Дякую, я відчував, що ти станеш на захист свого друга, тому радий, що не помилився.

Тієї ночі, після того як він відвів Джордана вбік і розказав йому про Кела, Ден повернувся в кімнату Міки й одразу ж заснув, навіть не глянувши на нові знахідки. Він провалився у важкий, але уривчастий сон, відчуваючи, що от-от з'являться сновидіння —

вони клубочились у закутках його свідомості, як розростаються грозові хмари.

Сон поглинув його.

«Він стояв на порозі старого пошарпаного будинку, стоптуючи з черевиків свіжу багнюку. В руці він тримав парасоль і струшував з неї краплинки дощу. Глянув на циферблат до блиску начищеного старого кишенькового годинника і раптом відчув, що цей візит викликає у нього страшенну нудьгу. У нього стільки справ. І чого він витрачає свій час на цих недоумків і кретинів?

Його думки обірвав Гаррі, що якраз дошкандибав до їдальні. У кімнаті рядами стояли сірі товсті напхані листами мішки, що нагадували перевернутих на бік свиней. Він підійшов до одного з них, тицьнув ногою, від чого Гаррі різко відсахнувся. Начхати. Гаррі, як і всі вони, лише маленька людина, маленька річ. Та маленькі речі можна примусити рости, і це, він знав, було його покликанням.

— Листи, листи, і жодного для мене, — приказував Гаррі, схилиючись над мішками, голублячи їх, як дбайливий батько. — Ніколи навіть одненького листа для мене.

— Вони всі для тебе, Гаррі. Ти доглядач цих листів. Їх хранитель. Це дає тобі владу. Ти відносиш листи туди, де їм місце. Принаймні на якийсь час усі ці листи для тебе. — Ці слова заспокоїли чоловіка; він припинив нервово заправляти за вуха пасма довгого волосся. — Але ти знову був неслухняний, правда, Гаррі? Ти знову пхав носа не у свої справи, ти знову читав те, що тобі не слід читати.

— Так, неслухняний. Так, мені не слід... — Гаррі заправив пасмо за вухо, тоді ще раз і ще раз.

Що йому залишалось? Він зітхнув і кивнув.

— Хто цього разу?

— Дівчата. Дівчата пишуть листи одна одній, але ніколи не пишуть мені. Листи, листи, і жодного для мене.

— Я вже казав, Гаррі, що всі вони для тебе, нехай навіть тимчасово. Як ти через це почувашся?

— Добре. Я відчуваюся добре. — Гаррі, скривлений і згорблений, троху випростався.

— Я тут не для того, щоб лікувати тебе. — Він знову глянув на кишенькового годинника. Спізнюється. Ну що ж. Він відчепив ланцюжка і стиснув у долоні теплий металевий корпус. — Тому

розслабся. Я тут не для того, щоб лікувати тебе, Гаррі... — Він посміхнувся і кивком підкликав чоловіка до себе. — Я тут для того, щоб звільнити тебе».

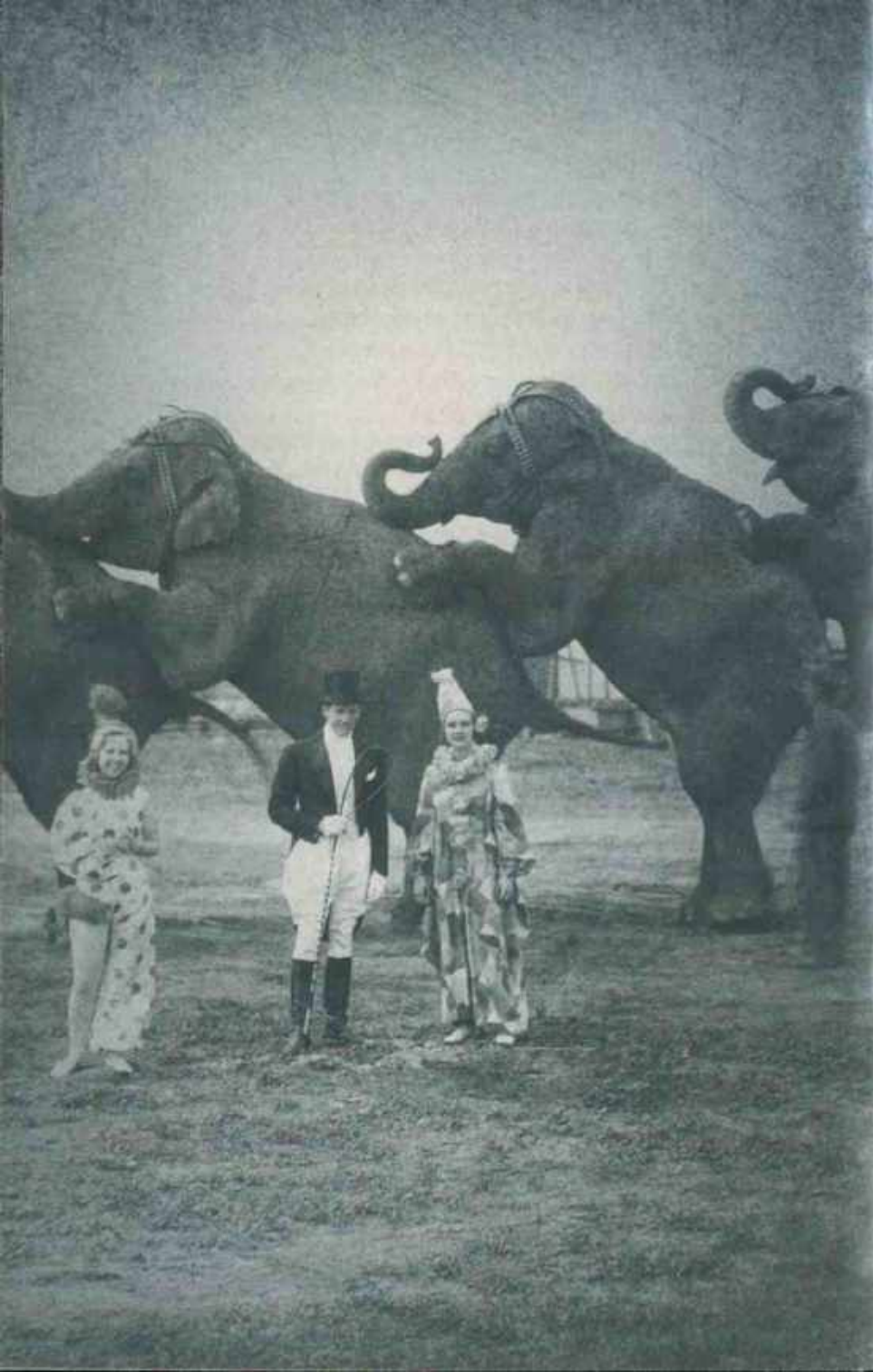
Ден прокинувся, мокрий від холодного поту. Це лише його уява, от і все. Вони проникли до того старого будинку, і тепер його мозок вигадує якісь історії. Міка на ніч трохи відчинив вікно, і до кімнати потрапляв легенький вітерець, неприємно вологий. Ден скрутився клубочком під ковдрою. У нього тремтіли руки, щоразу сильніше, коли він пригадував дивний переконливий голос Фелікса.

«Ти бачиш те, чого не мав би бачити. Ти знаєш те, чого не мав би знати. Як-от спогади інших людей».

Це ж не психічне захворювання, правда? Дисоціативний розлад — це психічне захворювання, та ще й досить важке. Хто знає, може, Фелікс страждає від того ж, просто у нього якась важча форма чи щось таке. Але ж Денові сни і видіння здавалися такими реальними, він бачив речі, яких не міг збагнути. Якщо це не витівки його уяви, то тут відбувається щось дивне, щось страшенно дивне.

Ден не знав, що гірше — те, що його хтось переслідує або ж він кимось одержимий, чи те, що все це відбувається тільки в його голові.

РОЗДІЛ
№ 14

— М іка не мусив нічого казати, — пояснював Ден, намагаючись зберігати спокій, однак це більше скидалося на роздратування. — Я радий, що Джордан не забуває про обережність. Та й узагалі, з якого це дива вони танцювали разом? Здається, Джордан казав, що цей хлопець йому не подобається.

— Та ну, припини. Коли ще йому випаде можливість бути самим собою? Я розумію, чому він захотів трохи розслабитись. Сам знаєш, на випускному він не буде танцювати з хлопцем. — Еббі обома долонями, вдягненими в рукавички, тримала чашку паруючої кави. Вони зайшли до студентського клубу, щойно він відчинився. У таку рань Ден ледь тримався на ногах, але кава трохи допомогла.

— Я про це не подумав, — зізнався він.

— Джордан не дурний, він знає, що не варто ні з ким зближуватись. Ми тут лише на три дні, — весело додала дівчина.

— А от наші наставники, здається, не проти познайомитись ближче, хіба ні? — відповів Ден. — Однак не впевнений, це добре чи погано.

— Справді? За нормальних обставин я би втішилась, але зараз у нас далеко не нормальні обставини. — Еббі замовила подвійне ванільне лате, а Ден, не знаючи, що замовити собі, попросив те саме.

Крізь маленьку дірку в кришечці підіймалася пара з ванільним запахом. Він вдихав її, і тепло захищало його від жовтневої холодної ночі. Примерзлою травою стелився туман, огортаючи їх пухнастим покривалом. Еббі відводила їх подалі від стежки, що перетиналась з коледжем, обравши пряму дорогу до вулиці, яка завертала на схід, до потрібного їм будинку.

— Я, приміром, радий бодай на якийсь час вислизнути від Міки, — озвався Ден. — Тобто, я радий, що ми з тобою отримали можливість провести час разом.

Еббі зупинилась і схилила голову набік.

— Я теж. Сумніваюся, що змогла б приїхати сюди сама.

— Як там мистецька робота Ларі?

— Ти про інсталяцію? О, вона чудова, Дене, вона справді неймовірна. Лара така талановита, що я навіть трішки їй заздрю.

Коли цього ранку Еббі написала йому, чи не хоче він піти з нею провідати тітку Люсі, то зазначила, що спершу піде глянути, як Лара працює над інсталяцією. Мабуть, Ларі найкраще працювалося на світанку. Ден навіть не міг уявити, що хтось встане *ще раніше* після вчорашньої вечірки, та скидалося на те — Міка вже вдягнувся і чекав, коли Ден прокинеться. Він ще раз уточнив, які в Дена плани цього дня, щоб дізнатись, чи він зможе прийти на семінар професорки Реєс, а також нагадав йому, що цього вечора буде ярмарок.

— А ви з Ларою порозумілись. Як гадаєш, ви будете спілкуватися після того, як ми поїдемо?

Вони вже дійшли до кінця подвір'я, де брукована стежка виходила на тротуар. Зліва виднілася каплиця, а позаду неї була бібліотека.

— Я про це не думала, — сказала Еббі, потягуючи каву. — Інколи у мене таке відчуття, що найкраще просто викинути зі свого життя це місце і все, що з ним пов'язано.

І знову те жахливе слово «*просто*».

— Я не знаю, як це зробити, — відказав Ден, уже не такий упевнений, що вони говорять про одне й те ж, але не міг приховати гіркоти в голосі. — Я ніколи не зможу викинути з голови це літо.

Еббі кивнула і піднесла чашку до обличчя. Притулила її тепло поверхню до обох щік.

— Але якби ти *міг*, не знаю, якби ти міг якимось дивом примусити себе забути і жити далі, ти зробив би це?

Він не міг так одразу відповісти.

Посміхнувшись, вона взяла його під руку.

— Так і думала. Одержимість — це небезпечно, Дене, і ти це знаєш. Коли ми поїдемо звідси, незалежно від того, чи знайдемо якесь пояснення, чи ні, ти мусиш спробувати якимось відсторонитися від усього цього. Ти говорив про це зі своїм лікарем? Не хочу пхати носа не у свої справи...

— Так, але вона майже нічого не каже, тільки дає мені можливість говорити, і напевне це добре, не знаю...

Ден зупинився, коли почув, як у кишені завібрував телефон. Він дістав його і побачив повідомлення від Джордана.

Де ви? Нам треба поговорити, НЕГАЙНО.

— Це Джордан, — неуважно кинув Ден, відписуючи.

Ми біля каплиці, ідемо відвідати Люсі.

Зачекайте там на мене, будь ласка.

— Він просить, щоб ми на нього зачекали. Щось термінове. Ти не проти? — Ден заховав телефон до кишені і вийшов на сонечко, аби трохи зігрітися.

Не минуло й десяти хвилин, як з туману вигулькнув Джордан і побіг до них. Різко зупинився і зігнувся, переводячи подих. Гудзики його пальта були застібнуті абияк.

— Що сталося? — Еббі торкнулася його плеча.

— Це... Кел... — Джордан важко дихав. Тоді підняв голову, і його переляканий погляд зупинився на Деновому обличчі. — Твій друзяка не брехав. З тим хлопцем щось коїться.

— Що сталося? — Еббі гладила його по плечі.

Джордан випростався, похитав головою, все ще уривчасто дишаючи.

— Учора він добряче набрався і ледь тримався на ногах, коли ми прийшли до його кімнати. Я думав, що після такого він спатиме до обіду. Але, коли я вранці розплющив очі, він стояв наді мною. Тобто, *прямісінько* над моїм матрацом, і витріщався на мене.

Це викликало в Дена неприємні відчуття.

— Він щось казав?

— Ні! Просто стояв і дивився, як я сплю. Це було найстрашніше з усього, що я бачив, а я останнім часом бачив багато всіяких жахів.

— Але потім він оговтався? — запитала Еббі, не відпускаючи його плеча.

— Ні, я почав кричати, плескати в долоні. Нічого не допомогло. Я не знав, що робити. Я почав панікувати, повернувся на інший бік, сподіваючись, що це мені тільки наснилося, розумієте? Ніби це лише моя уява. Знову розплющив очі, глянув через плече, а він

уже був у своєму ліжку. Хропів. Просто... хропів. — Джордан потер перенісся і взяв Еббі під руку.

— Може, він ходить уві сні, — припустив Ден. — Таке буває.

Але він уже пригадував минуле літо з Феліксом, коли майже те саме сталося з ним. Його долоні спітніли, хоча надворі було досить холодно. Певно, вони зробили величезну помилку, коли вирішили залишитись тут. Джордану може загрозувати небезпека... Якщо Кел виявиться другим Феліксом.

— Це не було схоже на ходіння уві сні, — рішуче заперечив Джордан. — До того ж Міка попереджав про нього. Слухайте... Я не можу зараз повернутися до кімнати. Я не хочу залишатися з ним наодинці. Можна я побуду з вами?

— Звичайно, — сказала Еббі. Вона запропонувала йому свою каву, і Джордан зробив ковток. — Ми йдемо до Люсі. Якщо не хочете заходити, почекайте мене надворі.

Вони перейшли дорогу, і каплиця залишилась у них за спинами. Вулиця збігала вниз, минаючи кілька будинків — адміністрацію коледжу і помешкання для гостей.

— Ти точно в порядку? — поцікавилась Еббі. Ден ішов на крок позаду.

— Усе буде добре, — запевнив її Джордан. — Краще поговорімо про щось інше. Як поживає твоя тітка? Вона знає, що ми приїдемо?

— Чесно? — Дівчина зітхнула і знизала вузькими плечима. — Й гадки не маю... Вона не відписувала на листи, не відповідала на дзвінки. Я навіть не впевнена, чи вміє вона користуватись комп'ютером, тому електронні листи теж під питанням. Я лише сподіваюся, що з нею все добре. Втратити чоловіка, зіткнутися зі своїм минулим... Це для будь-кого великий тягар, та ще й після того, що зробили з нею в притулку...

— То звідки тобі знати, чи вона взагалі вдома? — запитав Джордан, потягуючи її каву.

— Я не знаю напевне. Наприкінці літа вона переїхала до нового будинку і надіслала мені свою адресу. Це був її останній лист. Але щось мені підказує, що вона б не покинула Камфорд. Гадаю, незабаром дізнаємось.

Вони йшли довше, ніж Ден очікував. Поки вони дісталися до невеликого будиночка Люсі, він устиг і замерзнути, і спітніти. У куртці

йому було незручно і спекотно, а от руки й обличчя почервоніли від пронизливого осіннього вітру.

Вони підійшли до подвір'я, і Джордан шморгнув носом.

— Господиня з неї не дуже.

Ніхто не косив газон і ніяк не підготував подвір'я до зими. У більшості сусідів галявини перед будинками і сади були вкриті шаром опалого листя, щоб рослини не замерзли взимку. А тут довга трава аж заплутувалась, а стіни були заплетені лозою і повзучими квітками.

Від даху відпало кілька дощок.

Утім, з димаря бадьоро піднімалась тонесенька цівка диму.

— Схоже, вона таки вдома, — сказав Ден, указуючи на дим.

— Добре... — Еббі, що тремтіла від хвилювання, обтрисала рукавички. — Тримайтесь позаду. Я мушу подивитись, як вона реагує на вас, перш ніж запитаю, чи можна увійти.

— Не будемо на неї тиснути, — погодився Джордан, мабуть, недоволений, що має зайти в цей занедбаний будинок.

Вікна були закриті віконницями. Ганок майже потонув під стопами нікому не потрібних газет. Будинок міг здатися покинутим, якби не димар. Ден пригадав, як Люсі дивилась на нього... Звинувачувала. *Боялася*. Ніби він сам не був чудовиськом, але воно жило в ньому і вона змогла його розгледіти. Його б не було тут, якби не Еббі.

— Треба йти. — Дівчина глибоко вдихнула і пішла до дверей. Натиснула на дзвінок.

Ден чув, як будинком прокотилося відлуння. Минула майже хвилина, доки з-за дверей долинули кроки.

— Хтось іде, — сказав Ден.

Здавалося, що господині довелося відімкнути з десяток замків та дверних ланцюжків, щоб двері нарешті відчинилися.

На порозі стояла сухорлява і кучерява Люсі. Вона зустріла їх зойком, а тоді посміхнулась.

— Це ти, — сказала жінка, зупинивши погляд на Еббі. На ній була плетена сукня, старий зношений кардиган, теплі колготки і хатні капці. — Ти прийшла провідати мене?

— Гм, так, — переступаючи з ноги на ногу, відповіла Еббі. — Так, я, гм, хотіла навідатись і подивитись, чи все у вас добре. Після літа ми мало спілкувалися і...

— Проходьте. — Люсі відступила назад і жестом покликала їх до себе. Вона глянула на Джордана, перевела погляд на Дена й затрималась на ньому. — Чому ви не йдете?

Еббі рушила до дверей, а от Джордан із Деном вагалися, доки дівчина не кинула їм нетерплячий погляд. Тремтячи, Ден останнім переступив поріг. Люсі зачинила за ним двері й замкнула їх на десяток замків.

— Почувайтеся, як удома, — сказала Люсі, прошмигнувши повз них на кухню в кінці коридору. — Зараз принесу вам щось попоїсти...

— Хтось зателефонує на телебачення, — процідив Джордан. — Ми знайшли справжнісіньку барахольницю.

— Це катастрофа, — тихенько прошепотіла Еббі. Оминаючи стоси газет та іншого мотлоху, вона звернула ліворуч і привела їх до вітальні. На канапі було кілька кошків з пластиковими фруктами, тож Еббі довелося зняти їх, щоб вони могли сісти.

— Ти, здається, казала, що вона нещодавно сюди переїхала, — шепнув Ден.

Вони рядочком сіли на канапу і склали руки на колінах.

— Так, — відповіла Еббі. — Як можна всього за два місяці назбирати стільки мотлоху?

— Вона не здалась тобі дивною? — запитав Джордан, відсуваючи пластмасове яблуко, що прикотилося йому до ноги. — Ніби... дуже втішеною? Дуже, дуже втішеною, що ми прийшли?

— Це справді виглядало трохи... незвично. Може, вона відчувається краще, ніж я думала.

«Або гірше», — змовчав Ден.

Люсі повернулася з тарілкою, на якій лежало печиво «Орео» і нарізаний рулет. Вона поставила її на журнальний столик перед ними, а сама сіла в зяложене м'яке крісло навпроти. На стінах висіло кілька похилених картин — здебільшого чорно-білих фотографій, на яких могли бути родичі Люсі. Ті світлини вже вицвіли і поморщились, а люди, зображені на них, скидалися на привидів.

Одна з фотографій привернула Денову увагу. На ній був чоловік, який, задерши голову, балансував — не може бути! — тачкою, що стояла у нього на підборідді. Ден не міг знати напевне — хіба що запитав би Люсі, — але здогадувався, що то її покійний

чоловік, Сел Везерс, у молодості. Три місяці тому саме Ден знайшов у лісі його тіло. У той час Люсі, здається, якраз його і звинувачувала в смерті Села.

А зараз Люсі хиталась і широко всміхалась Еббі.

— Ти рада, що закінчуєш школу? Вже подавала кудись документи? Попереду на тебе чекає так багато нового!

Це більше не була слабка залякана Люсі, якою її пам'ятав Ден. Не те, щоб він часто спілкувався з людьми, які пережили лоботомію, однак тихенька, дещо неврівноважена жінка, яку він бачив цього літа, більше підходила під такий образ, ніж теперішня Люсі. Він слухав, як вона засипала Еббі запитаннями, і вирішив, що ця переміна є радше позитивною, ніж загрозливою, — особливо для Еббі. Він розслабився і надкусив «Орео». Виявилось, що це звичайнісіньке печиво, от тільки доволі м'яке. Він почув, як Джордан тихенько кашлянув, і побачив на журнальному столику згорнуту серветку.

— Що привело тебе до Камфорда? — запитала Люсі. Хоча вона зверталася до Еббі, Ден помітив, що жінка не відводить погляду від нього. У хлопця затремтіли коліна.

— Ми вирішили відвідати коледж. Ми приїхали напередодні ввечері й залишимося на вихідні, — пояснила Еббі.

— Ви обрали гарний час, тут буде ярмарок і все таке, можна стільки всього побачити.

— Ви теж підете? На ярмарок, маю на увазі? — запитала Еббі.

— Ні, ні... Пригадую, що Сел якось розказував про ярмарок, який відвідував ще в дитинстві, хоча... Я не пам'ятаю всього, що він казав, дещо... Ну, дещо я не можу пригадати. Але Сел ходив на ярмарок у дитинстві. Це я точно пам'ятаю.

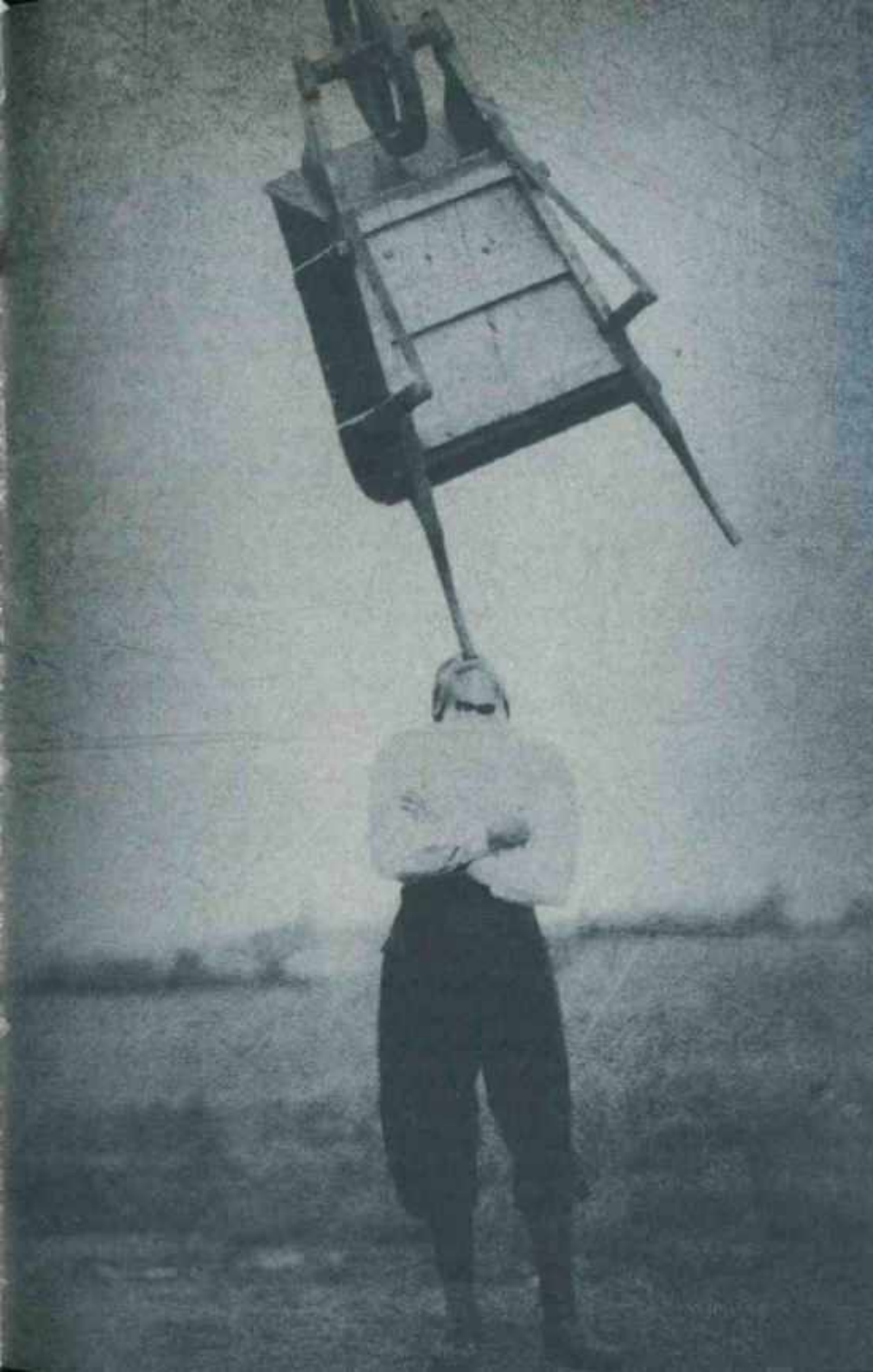
Ден пожвавішав, коли вона почала розказувати про свої спогади. Люсі здавалася врівноваженою, говорила досить чітко, тож цілком можливо, що вона зможе відповісти бодай на кілька їхніх запитань. Мабуть, Еббі теж про це подумала.

— То ваша пам'ять, — лагідно почала дівчина, — вже покращилась? Тобто, ви з усім даєте собі раду?

Люсі кивнула, схилила голову набік і зачудовано глянула на Еббі.

— Так. Даю собі раду. Коледж іноді присилає студентів, щоб вони посиділи зі мною, купили продуктів тощо. Але все стало набагато краще, відколи я знайшла яскраву палючу зірку.

Джордан знову кашлянув, але вже не так тихенько. Ден також розчув її слова. Він сотню разів подумки відтворював той візит до Фелікса. Він навіть пригадав Феліксів голос, коли він це казав...
Яскрава палюча зірка.

Це не могло бути випадковістю.

— Що саме? — напружившись, перепитав Ден.

— Яскраву палючу зірку, — буденно відказала Люсі. Вона стягнула рукою кудись за крісло і взяла зі столика, якого Ден раніше не помітив, знімок у рамці. Посміхаючись, вона подала його Дену. То була стара вицвіла фотографія довгастого червоного каменя, схожого на жеоду. Він висів на простому шкіряному ремінці. — Вона прекрасна, — пробурмотіла жінка, прикипівши поглядом до Дена, — правда ж?

— Звідки... у вас ця світлина? — Еббі теж уловила якийсь зв'язок. Затамувавши подих, вона уважно дивилась на титку.

— Знаєте, а це дуже цікаво... Правду кажучи, я не пам'ятаю. Таке враження, що вона завжди була зі мною.

— Дуже гарна, — сказала Еббі й трохи посунулась убік, щоб вийняти з кишені джинсів телефон. — Можна її сфотографувати?

Люсі забрала в Дена фотографію й обома руками гордо виставила її перед Еббі, а дівчина тим часом зробила знімок. «Гарна ідея, Еббі».

— А чому саме така назва? — запитав Ден, може занадто нетерпляче. — Яскрава палюча зірка. Це доволі специфічний опис.

— Чомусь... — Жінка глянула на фотокартку. — Цей камінець навіть формою не схожий на зірку, правда? — Посміхаючись, вона обертала рамку в різні боки, ніби той камінь на фотокартці ловив сонячні промені. — Просто... я завжди так його називала. Я так боялась... — Вона повернула рамку на столик і знову глянула на Дена. Він зіщулився від такого пильного погляду. — Я боялася тебе, Деніеле Кроуфорд. Я боялася всього... Тоді з'явилася яскрава палюча зірка, і все стало набагато краще. Спокійніше.

— О, — протягнув Ден, безпомічно озираючись на Еббі, яка відповідала йому таким же приголомшеним поглядом. Він не міг дивитися на Люсі. Її пусті незмигні очі... вони лякали його. Ден глянув на вікно позаду неї і ледь не підскочив, побачивши, що звідти на нього хтось витріщився.

То було не людське обличчя, воно швидше нагадувало маску. Червоно-чорну, ніби череп, що плавився. А рот був широко відкритий, як у клоуна.

— Що за... — Ден підвівся і вказав на вікно.

— Я теж це бачу! — скрикнув Джордан. Та раптом видіння зникло, кинулося в кущі, тільки затріщали гілки.

— Стій! — Ден помчав до дверей, від нього не відставав Джордан.

Він відімкнув усі замки, рвонув двері й вистрибнув, на ганок якраз тієї миті, коли незнайомець перетнув подвір'я і счез по той бік дороги.

— Нам його не наздогнати, — сказав Джордан, — але тобі не привиділось, хтось був там.

— Маска, — Ден переводив подих. — І червона мантия.

— Та що тут, у біса, відбувається?! — вигукнув Джордан.

Ден почув, як у них за спинами клацнули замки, двері відчинилися, і до них підійшла Еббі, на ходу натягаючи рукавички. Вона обернулася, щоб обійняти тітку.

— Я постараюся знову прийти перед тим, як ми поїдемо, — сказала вона.

— Будь чемна, — відповіла Люсі, але судячи з того, якими очима вона дивилася на Дена, коли це говорила, ця порада була радше для нього.

— Дякую, що прийняли нас, — ніяково пробурмотів Ден. — Вибачте, що ми отак зірвалися.

Люсі, що майже сховалася за дверима, махнула рукою. Зітхнувши, вона зачинила їх, і Ден чув, як один за одним скреготнули замки.

— Шкода, що не вдалося розпитати більше, — сказав Ден. — Про адреси, про ту фотографію... Вона щось казала, коли ми вибігли?

— Ні, вона заціпеніла, — засмучено відказала Еббі. — Не знаю, чи це ви її так ошелешили, чи та маска.

— То що виходить? — запитав Джордан, коли вони перейшли дорогу і звернули ліворуч. — Вона не була собою. Чи, може, й була, але тією собою, якою була до того, що сталося з нею в дитинстві.

— Я хвилююся за неї. — Вдивляючись кудись удалину, Еббі обхопила себе руками. — Звідки Фелікс знав про кулон на фотографії? Нічого не розумію.

— А мені здається, що зараз нашою найбільшою проблемою є те, що нас переслідують якісь придурки в масках, — зауважив Джордан.

— Нам треба з чогось почати, — мовила Еббі. — Певно, варто переглянути листи, які ми знайшли, — раптом там є якісь згадки про палючу зірку. Нам треба зіставити всі наші знахідки — може, виявимо якийсь зв'язок. Це єдина зачіпка, яка у нас зараз є.

Ден кивнув, вагаючись, чи варто розказувати друзям про свій сон. Він точно знав, що знову дивився очима головного лікаря і був на порозі будинку 1020 по вулиці Елліс. Єдине, у чому він досі сумнівався, — чи це видіння було справжнім, чи це були витівки його бурхливої уяви. Усе виглядало неймовірно реальним, і навіть якщо так воно й було, що він дізнався? Що головний лікар знав якогось чоловіка на ім'я Гаррі, який жив у тому будинку? Що Гаррі лікувався у нього? Ден не був певен, що ці відомості такі вже й важливі.

Тому Ден вирішив, що розкаже про свій сон лише тоді, коли ця інформація матиме якесь значення. А поки що він не хотів акцентувати увагу на тому, що в снах *перетворюється* на лікаря Кроуфорда.

— Я хочу дізнатись, хто за нами стежить, — сказав він.

Джордан та Еббі зупинились.

— Зараз Гелловін, то міг бути якийсь допитливий сусідський хлопчик, — припустила Еббі.

— Зажди-но. — Ден придивлявся до якогось сріблясто-білого предмета у траві. — Хто б то не був, мені здається, він щось загубив. — Хлопець підбіг до краю подвір'я, схилився і підняв листівку зі світлиною, схожою на ту, яку йому дав Фелікс.

— Що це? — прошепотіла Еббі, зупинившись біля нього.

— Здається, ярмарок, — мовив Ден, повільно випрямляючись. Не зводячи з листівки очей, він показав її друзям. Джордан вихопив її й обернув на інший бік.

— Цього разу на звороті нічого немає.

— Тут лише намет, — додала Еббі. — Хвилиночку, якась позначка. Бачите? На стовпі біля нього...

Дену довелося примружитись, щоб розібрати вицвілий напис. «В'язниця для розуму неймовірного гіпнотизера доктора Модіра». Поряд з високим вузьким проходом до намету висіла порожня

пташина клітка. При вході нечітко вимальовувалась постать чоловіка — дві темних цятки були у нього на місці очей.

— Як гадаєте, ця листівка опинилася тут випадково?

— А тут щось відбувається випадково? — питанням на питання відповів Ден. — Ми не просто так отримали перші знімки, тому не маю жодного сумніву, що ця листівка з'явилася тут навмисне.

— Я підтримую Дена. Учора ми чули в будинку чиїсь кроки, а надворі хтось виспівував Денове ім'я... За нами хтось стежить. Переслідує нас. — І ніби для того, щоб підтвердити ці слова, Джордан озирнувся, особливо ретельно оглядаючи куці.

— Будемо сподіватися, що цей переслідувач один, — похмуро додав Ден.

Він сховав листівку до кишені й задумливо барабанив по ній пальцями.

Вони мовчки простували тротуаром, доки Джордан не закашлявся і не почав трусити головою, як мокрий собака.

— Боже милосердний, тому печиву не одна сотня років, — сказав хлопець, вихопив у Дена каву, зробив ковток і повернув її назад. — Фух, оце вже краще.

У Деновій кишені завібривало. Він передав каву Джордану і почав нишпорити в пошуках телефону.

— Мабуть, з листами доведеться трохи зачекати. Це Міка, — мовив він, і всередині щось обірвалося. — Каже, що професорка Реєс скасувала обідній семінар. Він хоче, щоб я зараз зустрівся з ним біля аудиторії.

РОЗДІЛ
№ 15

Хоча поруч з ним були Джордан та Еббі, від самого лише вигляду професорки Реєс у Дена волосся ставало дибки.

— Рада знову бачити вас у коледжі, — сказала вона, занадто життєрадісно, як на Дена. Біля неї стояв Міка і читав папери, які вона роздала студентам на попередньому занятті. Інші студенти один за одним виходили з дверей позаду них. Вони минали її, а професорка Реєс не зводила очей з Дена, пильно дивилась на нього, поки хлопець чимдуж намагався не відводити погляду.

Ліворуч галявина була всіяна групами студентів, які про щось перемовлялися. То тут, то там садівники згрібали листя. Крізь просвіт між академічною будівлею і центром міжнародних відносин Ден помітив барвисті смуги ярмаркових наметів.

— Після того, що сталося літом, — обережно продовжила жінка, — я здивувалася... Утім, я просто рада знову тебе бачити. Ти був таким обдарованим учнем, так легко було тебе навчати. Я сподівалася, що по закінченні програми ти до нас ще завітаєш.

На ній був уже звичний темний жалобний одяг і старомодні прикраси — шість чи вісім різноманітних кулонів на шиї й кілька браслетів на зап'ястях. Ден розглядав її кулони, майже сподіваючись побачити серед них той, що на фотокартці Люсі. Однак кілька з них ховалися під светром, і Ден подумав, що не дуже ввічливо просити її показати їх.

— Не міг проминути таку можливість.

— Мене це анітрохи не дивує, — засміялась вона.

Ден запитально підняв брови.

— У нас навчаються перспективні й дуже активні студенти, — пояснила професорка Реєс. — Тому не дивно, що тебе сюди тягне. Схожих людей тягне одне до одного. Ти не розчарувався в нас після вчорашньої невеличкої пригоди?

— Пригоди?

— Так... З тим бідолашним хлопцем...

— З Дугом, — неуважно підказав Міка, не відриваючи очей від паперів.

— Так! З ним. З Дугом. Дуже шкода, що з ним таке сталося. — Жінка опустила голову і прицьмокнула язиком. Від неї віяло занадто різними пряними парфумами, від яких у Дена залоскотало в носі.

«Невеличка пригода» — не вельми вдала характеристика ситуації, коли хтось намагається викинутись у вікно, але Ден прикусив язика. У нього закралася дивна підозра, що професорка Реес навмисне намагається зачепити його, а він не хотів давати їй привід тішитись, що її методи діють.

— Наступного року темою мого вступного семінару для першокурсників буде життя в коледжі й стрес. Я також намагаюся організувати семінари про психічне здоров'я, однак із фінансуванням таких ініціатив завжди сутужно. Буду тримати кулаки, щоб ми зібрали якісь пожертви на сьогоднішньому ярмарку, — продовжила вона. — Якщо вирішиш вступати до Нью-Гемпширського коледжу, може, й побачимось на вступному семінарі. Наскільки я пам'ятаю, це якраз те, чим ти цікавився, — історія психології, правильно?

— Так, — підтвердив Ден. — Це... те, що я хочу вивчати.

— Я, звичайно ж, не буду тобі нічого нав'язувати, — привітно посміхнулась жінка. Тоді нахилилась до нього і по-змовницьки прошепотіла: — Але я справді вважаю, що тобі варто вступати до нас.

Ден ніяково відсторонився.

— Коледж, гм... у моєму переліку, — нарешті озвався він.

— Добре! — Вона знову випросталась. — Я сподівалась, що ти це скажеш.

Професор, якого Ден не знав, — високий худий чоловік у товстих окулярах — пройшов мимо. Він нещиро посміхнувся професорці й кивнув, але вона нічого не відповіла на його привітання.

— Ох, дуже прикро, що Дуг не зможе відвідати ярмарок — він чи не найбільше доклався до його організації. А ти прийдеш на наше свято? Ми теж багато працювали.

— Я й не знав, що ви теж брали участь в організації, — напружено відказав Ден.

Вона вказала рукою в напрямку наметів, що тулилися на галявині. З вантажівок місцевих торговців якраз виймали різноманітні товари. Ден упізнав логотип тутешньої закусконої, побачив машину місцевих водопровідників і камфордських квітників.

— Ми всі по-своєму долучилися до того, щоб відродити невеличку яскраву місцеву традицію.

— Професорко, — Міка підняв руку, ніби досі був на занятті. — Можете пояснити, про що йдеться в цій примітці? Ви зробили позначку біля моєї цитати, але я не можу розібрати, що там написано.

— Поговорімо про це в моєму кабінеті, — відказала професорка Реес, намагаючись спровадити його.

— О, Дене, можна тебе на хвильку? — Міка швиденько махнув йому, підкликаючи до себе. — Просто хотів пересвідчитись, що з тобою все добре після вчорашнього.

Ден кивнув, припустивши, що завуальованість питання пов'язана із присутністю професорки Реес.

— Так, — запевнив він. Зараз не найкращий час, щоб розповідати про дивну вранішню поведінку Кела. — З нами все добре, дякую.

— Слава Богу, — Міка удавано змахнув з чола піт.

— Шалені студентські гулянки? — запитала професорка Реес і мигцем глянула на обох хлопців.

— Тільки пристойні гулянки, — відповів Міка. — Ви ж мене знаєте.

— То що, йдемо до мого кабінету? — Вона повернулась до Міки, і Ден скористався можливістю щезнути, потягнувши за собою Джордана та Еббі.

— Ох, — видихнув Джордан, коли вони звернули до дерев'яного столу з лавками, що заховалися під високим безлистим деревом. Якраз визирнуло сонце і надворі стало досить тепло, аби не засиджуватись усередині. — Лише мені вона нагадає стару страшну Долорес Амбридж¹? У її кабінеті часом не рожеві стіни і зображення котів на кожному кроці?

¹ Долорес Амбридж — персонаж книжок Дж. Ролінг про Гаррі Поттера; лиха професорка, а потім директор школи Гогвортс.

— І не кажи. — Ден опустився на лавку. — На її літніх лекціях не було нічого незвичного, але потім вона сказала мені дещо, коли я вже збирався додому, і... — Він дивився, як професорка разом з Мікою зникла у дверях факультету психології та соціології. — Хоч би там як, я їй не довіряю. Не можу зрозуміти, чого вона й далі нишпорить у Брукліні.

— А я розумію, — пирхнув Джордан. — Деякі люди просто не можуть жити спокійно. Візьми, наприклад, нас.

— Це не одне й те саме, — заперечив Ден.

— Ось, — сказала Еббі, поставивши сумку на стіл. — Я принесла карту, папери, які зібрав Джордан, і листи, які ми знайшли вчора. Нам варто розпочати роботу — пошукати якийсь зв'язок чи згадки про зірку. — Насупившись, вона звернулася до Джордана: — Подумай, може, ти бачив у гуртожитку щось схоже? Плакати? Книжки? Будь-що з тією зіркою?

— Ні, у моїх краях не бачив. Келова кімната майже повністю напхана стильними футболками і каталогами одягу від «J.Crew», — знизав плечима Джордан. — Але можу пошукати, коли повернуся туди... Якась не дуже радісна думка.

— Що будемо з цим робити? — запитав Ден, поки Еббі роздавала їм папери. — З витріщанням Кела?

— Навіть не знаю, — завагався Джордан. — Якщо він одержимий кимось чи щось таке, я не хочу ненароком натиснути кнопку, що запрограмує його на вбивства.

— Учора я теж прихопив кілька листів, — сказав Ден, виймаючи їх з кишені куртки. Два перших не мали жодної цінності — то були якись рахунки, але він не сумнівався щодо третього конверта, розглядаючи жовтий штамп і марку в кутику.

— Гляньте на дату. — Ден примружився, намагаючись розібрати старе чорнило. — Цей лист з останнього року головного лікаря в Брукліні, це точно.

— Відкрий його, — загорілась Еббі. — Хоча ні, зажди. Якщо ми відкриємо конверт, який хтось украв або він так і не дійшов до адресата, це вважатиметься злочином?

— Та яка різниця, — сказав Джордан. — Він уже розкритий, і я дуже сумніваюсь, що його хтось шукає. Ну ж бо, Дене.

Усі троє взялися розбирати свої купки паперів. Ден пробіг очима листа. Відправник — К. Мартін. Отримувач — А. Суррідж.

— Цей лист ніколи не покидав міста, — зауважив Ден. — Гляньте на зворотну адресу. Здається, ми минали вулицю Тамлен, коли вчора поверталися на вечірку.

На початку листа не було нічого незвичного: дата, «люба Анно», сподівання, що з адресатом усе добре і таке інше. Але формальності швидко закінчилися.

— Ого! — видихнув Ден. — Тільки послухайте: «Люба Анно, я обіцяла, що нікому про це не розкажу, але я більше не можу жити в цьому страхітливому мовчанні. Боюсь, що я припустилась жахливої помилки, хоча керувалася найкращими намірами й сподівалась, що я і моя сім'я матимемо добре майбутнє. У вересні до мене підійшов чоловік у червоній накидці. Можеш собі уявити, як я спочатку злякалась, але коли він дав мені конверта з багряним восковим сургучем, на якому було відтиснене зображення черепа...»

— Хвилиночку, — перебив його Джордан, випустивши з рук газету, яку до того читав. — Червона мантия? Червоний череп? Скидається на нашого сьогоднішнього підглядайка.

— Це ще не все, — обізвався Ден, кваплячись прочитати решту. — «Мої підозри виправдалися. Краще б я ніколи не починала писати ту кляту статтю! Але моє дослідження заледве чи виявило правду. Я думала, що це лише товариство вчених чоловіків та жінок зі схожими поглядами і зацікавленнями, які прагнуть знань і шукають визнання, а виявилось, що це трясовина з таємницями, такими темними, що я не можу писати про них тут. Щоб приєднатись до них, мені довелося витягти всі скелети зі своєї шафи, зізнатися у всіх вчинках, за які мені соромно і про які я шкодую. Взаємознищення — ось у чому джерело їхньої влади. Але це, люба Анно, був лише початок. Щотижня я зустрічала все більше мерзенності, дивилася, як таких же, як я, жінок і чоловіків у червоних мантиях відводили в дальню кімнату, а звідти вони поверталися з порожніми очима і висолопленими язиками. Я знала, що незабаром те саме чекає й на мене. Коли вони забрали мене... Я б сказала, що бачила страшні речі, от тільки нічого не пам'ятаю. Я напишу більше, якщо зможу, адже дуже цього хочу. Я хочу про все тобі розказати, до найменшої дрібнички, всі імена, хоча й неймовірно ризикую. Я спілкувалася з чоловіком на ім'я Гаррі, який стверджував, що знає все про Багряні Мантиї та їхні таємниці. Він каже, що хоче мені допомогти, і я сподіваюся, що можу йому

Люба Анно, я обіцяла, що нікому
про це не розкажу, але я більше не
можу жити в цьому страхітливому
мєвчанні. Боюсь, що я припусти-
лась жахливої помилки, хоча керу-
валася найкращими намірами
я сподівалась, що я і моя сім'я
матимемо добре майбутнє. У верес-
ні до мене підійшов чоловік у чер-
воній накидці. Можеш собі уявити,
як я спочатку злякалась, але коли
він дав мені конверта з багряним
восковим сургучем, на якому було
відтиснене зображення черепа...

довіряти. Було б добре мати союзника. Я хочу опублікувати викривальну статтю про діяльність цих людей, але Гаррі вважає, що тоді наді мною нависне ще більша небезпека. А зараз я молюся, щоб цей лист благополучно дістався до тебе, а про мою зраду, хоч яку незначну, ніхто ніколи не дізнався. З любов'ю, Керолайн».

Ден не міг відірвати погляду від паперу, він дивився, як акуратні літери розпливалися, доки не перетворились на товсті сині лінії. Якийсь час усі троє мовчали. Тоді Ден кліпнув, склав листа і простягнув його Еббі, щоб і вона могла його переглянути.

— Може, ми натрапили на щось зовсім далеке від наших пошуків, — сказала вона, пробігаючи очима аркуша, — але гадаю, що не варто виключати якийсь зв'язок.

— Я теж так думаю, — погодився Джордан. — Скидається на те, що це не випадковість — останній рік головного лікаря у Брукліні, Феліксова карта, що привела нас до того будинку, а тепер ще й цей лист. Хтось його вже читав. Конверт був розпечатаний.

— Мені це снилося, — сказав Ден. Він боязко зіщулювався під їхніми зацікавленими поглядами. — Тобто, це ще нічого не доводить, але я бачив, як головний лікар говорив з Гаррі Картрайтом, ніби... давав йому якесь завдання. Її хтось переслідував, — пробурмотів Ден, аж раптом йому спало на думку щось гірше. — Може, навіть крав її пошту... Вона згадувала про те, що писала статтю. Якщо вона жила в Камфорді, то стаття могла опинитись у бібліотечному архіві.

— Твоя правда, це нічого не доводить, але зараз нам варто брати до уваги все. — Еббі завмерла. — Цікаво, та стаття друкувалася в місцевій газеті чи в якомусь виданні коледжу? Хоч би там як, в архіві мають бути старі примірники. Можливо, нам навіть вдасться знайти в каталозі її ім'я.

— Звучить так, ніби вона потрапила до якогось таємного ордену, — зауважив Ден. З гілок над їхніми головами зірвалися кілька пожовклих листочків і легенько опустилися на стоси паперів, що лежали на столі. Джордан роздратовано скинув їх на землю.

— Ти думаєш, той, кого ми бачили біля будинку тітки Люсі, теж належить до ордену? Ці листи старі, Дене, — сказала Еббі. — Яка ймовірність того, що Багрянні Мантиї, чи як їх там, досі існують?

— За описом усе сходиться, — докинув Джордан, потираючи підборіддя. — Череп, червоні мантиї... Може, це ніякий не орден.

Вона казала про якихось учених, так? Може, це щось схоже на «Череп і кістки»¹ або Товариство «Сім»²?

— Якщо й так, — повільно мовив Ден, — дуже сумніваюся, що хтось захоче про них говорити. Уся суть цих товариств у тому, щоб залишатися таємними, хіба ні?

Він глянув на обох друзів, поки ті вагалися. Джордан шкрябав ластиком олівця вкриту щетиною щоку, а Еббі перебирала пальцями блискавку на сумці.

— Пропоную поки що нікого ні про що не питати. Я думаю, що найкраще нам зараз перевірити архів, — нарешті сказала вона. — Ми можемо провести там півдня, а ввечері у нас ярмарок. Ось вам і гарна нагода вислизнути звідси й перевірити інші адреси. Напевне на варто серед білого дня пробиратися в чужі будинки.

— От цікаво, чи є якась інформація про ту яскраву палючу зірку на LexisNexis³ чи іншому пошуковому сайті? — задумався Джордан, відсуваючись від столу. — Я ніколи раніше не чув про таку річ.

— Якщо вона пов'язана з таємним орденом чи що воно таке, сумніваюся, що нам вдасться знайти якусь інформацію, — відповіла Еббі. Вони зібрали речі, перетнули галявину і вийшли на стежку. Бібліотека розташовувалась неподалік від каплиці, одразу за наступним невисоким пагорбом.

Ден знову прокрутив у пам'яті свій сон, доки з неї не стерлися всі деталі. У будинку разом з тим чоловіком був головний лікар, і вони переглядали вкрадені мішки з листами. Невже той чоловік і справді належав до якогось таємного ордену? Зовсім не так Ден уявляв типового члена товариства «Череп і кістки». У такому разі... чи міг головний лікар Кроуфорд?..

Ден здригався від однієї думки про те, що Кроуфорд міг вступити чи навіть гірше — *створити* — таємне товариство, яке виходило далеко за межі Брукліну. Як Керолайн писала в листі, такі товариства прагнули влади і впливу. Але саме цих двох речей головному лікарю якраз не бракувало.

— Так, Дене?

¹ «Череп і кістки» — найстаріше таємне товариство студентів Єльського університету.

² Товариство «Сім» — таємне товариство студентів Вірджинського університету.

³ LexisNexis — американська компанія, яка працює у сфері інформаційних послуг і надає онлайн-доступ до багатогалузевих баз даних.

Він стрепенувся і побачив, що друзі уважно на нього дивляться. Він не чув навіть, про що вони запитували.

— Вибачте, про що ви питали?

— Ти поринув у роздуми, правда? — ледь посміхнулася Еббі, коли вони підходили до високих дверей бібліотеки. Надворі зібралось кілька студентів — про щось гомоніли з чашками паруючої кави в руках. — У чому справа?

— Я просто подумав... — Його сни здавалися надзвичайно реалістичними, але Ден не знав, чи можуть вони слугувати доказами, чи це просто розігралася його уява. — Ми знаємо, що головний лікар використовував Бруклін як власний дослідний центр, але раптом тут орудував не тільки він? А що, як він злигався з тими Багряними Мантіями?

— Його ніколи не тягнуло до найкращих чи найрозумніших, — погодився Джордан.

— Це... страшне припущення, — зауважила Еббі.

Хоча надворі зібралось багацько студентів, у бібліотеці було майже безлюдно. До них наблизився знудьгований працівник, кинув оком на їхні бейджі й махнув рукою, щоб вони проходили повз сенсорні давачі, розміщені обабіч дверей.

Оскільки Джордан уже бував тут раніше, Еббі з Деном пішли слідом за ним до сходів, які спускалися до аудіо-візуальних архівів. Вони сіли за довгий стіл, на якому було кілька комп'ютерів, а свої папери і сумки залишили на невеличкому круглому столику поряд.

— Це може пояснити, як йому стільки всього зійшло з рук... Тобто, якщо за ним стояли впливові люди, які покривали його експерименти...

— Ой! — Джордан сів на стілець і збуджено засовався на місці. — Ми можемо й це перевірити. Хтось напевне розслідував те, що відбувалося в притулку, як думаєте?

— Мабуть, так. — Ці питання входили до Денової компетенції, і він зрадів, що зможе бодай чимось допомогти їхнім пошукам. — Зазвичай медсестри, які працювали в психіатричних лікарнях, таємно писали доповіді на своє керівництво, повідомляючи сторонніх про те, що відбувалося в стінах цих установ. Але навіть тоді головні лікарі докладали всіх зусиль, аби зам'яти свої злочиння, і, як правило, їм усе сходило з рук.

— Господи, а я думав, що таке відбувалося тільки в Брукліні, — пробурмотів Джордан.

— Не знаю, чи ще десь проводили такі жахливі експерименти, як тут, — відказав Ден. — Я просто кажу: а що, як такі випадки хтось прикривав, а головний лікар *ще й* був на короткій нозі з ректором? Не дивно, що йому вдавалося так довго все це приховувати.

— Це добре, — протягнув Джордан, гарячково тарабанячи по клавіатурі. — Ну... звісно ж, нічого доброго, але у нас з'явилася ще одна зачіпка. Ми легко можемо визначити, хто був ректором, коли Брукліном керував Кроуфорд, а тоді взятися за це підозріле таємне товариство.

Він натиснув клавішу «Enter», і вони почули легенький тріскіт, коли екран згас.

— Що за... — Джордан ляснув долонею по монітору. — Він вимкнувся!

— Це старі комп'ютери, — сказала Еббі, сіла за сусідній і почала набирати щось на клавіатурі. — Напевне, це через перепад напруги. Дай-но я... перевірю... — Насупившись, вона з десяток разів натискала на «Enter».

— Чортівня якась! — розсердився Джордан, стукаючи кулаком по монітору. — Ніякий це не перепад напруги. Він завис. «Control-Alt-Delete», падлюко! Прокинься!

Останні слова він вимовив занадто голосно, і троє студентів обернулися на своїх стільцях і кинули на них спопеляючі погляди. Джордан ніяково зіщулився.

Ден повернувся до свого комп'ютера, але чомусь навіть не сумнівався в результаті. «Головний лікар Кроуфорд та Багрянні Мантії». Він натиснув «Enter», курсор застиг на місці, а тоді поряд вилаявся Джордан. Усе так, як він передбачав.

— Наскільки важко організувати таке? — набурмосившись, запитав Ден.

— Важко. — Джордан роззірнувся на всі боки. — Для цього на кожен комп'ютер треба встановити спеціальну програму з такими паролями і комбінаціями слів, які викличуть зависання системи. Не певен, що мені вдалося б таке зробити.

— Це не дуже добре, але, можливо, це не стане нам на заваді, а тільки трохи затримає. — Еббі покрутилася на стільці й додала: —

Ми ж можемо скористатися нашими ноутбуками, правда? Вони нічим не заражені.

— Так, але зі своїх комп'ютерів ми не отримуємо доступу до електронних архівів коледжу, — сказав Джордан. — Для цього нам знадобиться посвідчення студента.

— Зайти в Інтернет я можу і з телефону, — зауважив Ден. — І ви теж.

— А щодо архівів, то нам доведеться вдатися до старого доброго методу. — Еббі піднялася зі стільця і пішла до столика, щоб забрати свої речі. — Джордане, покажи мені, де ти знайшов газети. Почнемо звідти і спробуємо знайти статтю Керолайн. Її листа датовано жовтнем 1968 року. Якщо вона не відступилась і таки написала статтю, публікація могла вийти десь у той час.

Ден кивнув і пішов за Джорданом на другий рівень, який виявився ще пустішим, тихішим і похмурішим, бо задля економії енергії лампи тут світилися через одну. Стелажі з книжками утворювали вузькі проходи. Подекуди між ними розташовувались невеличкі робочі місця, де можна було посидіти і повчитися. Столи з комп'ютерами тулилися до грубої стіни.

Піднявшись нагору, Джордан звернув ліворуч і повів друзів лабіринтом стелажів. Вони з Еббі про щось тихенько перемовлялися, а Ден ішов позаду й пробігав очима полиці з книжками, які зливалися в одне ціле. Полиця, прохід, полиця, прохід, знову і знову, занедбані і покинуті. Полиця, прохід, полиця і знову полиця, прохід... Ден раптово зупинився, зробив два кроки назад і зазирнув у найтемніший прохід, який утворювали два високі стелажі.

Хлопчик у смугастому светрі й підрізаних штанях. У Дена пересохло в горлі, язик занімів, а від адреналіну тіло затремтіло. Хлопчик у мороці був позбавлений кольору, ніби перебував у чорно-білому світі, але його очі ледь жевріли, наче дві жарини. З-під волосся цівками витікала кров, заливаючи чоло, заливаючи очі...

Ледь чутні голоси Джордана та Еббі стихли.

Ден закліпав, сподіваючись, що хлопчик зникне, але він досі був там і дивився на нього. Тоді розвернувся і рушив проходом у протилежний бік, ледь видимий у темряві між стелажми. Ден бездумно пішов за ним.

Прохід за проходом він намагався наздогнати маленьку примару. Пришвидшив крок, але згодом вирішив тримати дистанцію,

аж поки хлопчик різко завернув за ріг і Дену довелося бігти, щоб не випустити його з очей. Серце мало не вискакувало хлопцю з грудей, адреналін, від якого він спершу заціпенів, тепер ще швидше розганяв кров у його жилах. Ден поквапом завернув за ріг і скрикнув, урізавшись у Джордана. Відскочив, і з його легень вирвалося повітря.

— Дене! Звідки ти, в біса, тут узявся? — Джордан озирнувся і глянув позаду себе. — Я думав, що ти йдеш за нами.

— Я йшов. — Він поспіхом намагався вигадати якесь пояснення, що не мало б нічого спільного з *переслідуванням привида маленького хлопчика*. — Але натрапив на коротший шлях.

— Ти налякав мене мало не до смерті.

— З тобою все добре? Ви нічошенько врізалися один в одного. — Еббі підійшла і торкнулася Денових грудей у тому місці, де він зіткнувся з Джорданом.

— Я в порядку. — *Я зовсім не в порядку. Я божеволію.* — Ні, не в порядку... Знову той хлопчик. Я щойно його бачив. — Ден роззирнувся, але привида вже не було. Тоді глянув, куди вони дійшли — до самої стелі круто підіймалася стіна зі стелажів. Рівненькими рядочками вишикувались папки, помережані ярличками із зазначенням проміжків часу. «*Зима 1961 року — Зима 1963 року*», «*Весна 1963 року — Весна 1964 року*» і так далі.

Він одразу ж помітив прогалину, в якій, певна річ, мали бути дві папки.

«Хлопчик привів мене саме до цього місця.

Ти щось бачиш. Ти щось знаєш. Ти бачиш, як спогади оживають і ходять, як спогади ходять і говорять.

Чорт забирай, Феліксе, припини дихати мені в спину».

— Роки, коли Брукліном керував Кроуфорд, — пробурмотів Ден, запхавши руку до прогалини між папками. — Вони зникли. Хлопчик привів мене саме до цього місця.

Він почув, як Джордан тихенько прошепотів:

— Це моторошно, Дене.

— Але не всі, — радісно озвалася Еббі. Вона запхала руку до прогалини, що залишилась від двох зниклих папок. Ден чув, як вона нишпорила полицею, тоді ледь чутно зіткнула і потягла на себе тонку запилужену папку. Останній ривок виявився занадто сильним, і папка полетіла донизу. Дену вдалося впіймати її на льоту.

63

КЛАДОВИЦЕ 1961
1962
1962

196

— Вони пропустили одну. Осінь 1968 року, — Еббі схилилась, щоб прочитати напис на корінці. — Ну, це вже щось. Будемо сподіватися, що Керолайн видала свою статтю невдовзі після написання того листа.

— І це теж... — Джордан узяв щось із полиці й простягнув Дену. Той здогадався, що це таке, ще до того, як на його долоні опинився вицвілий аркуш цупкого паперу.

Фотографія, але не така безтурботна, як попередні. Ден упізнав пташину клітку, що була на тій світлинці, яку їхній переслідувач залишив на подвір'ї Люсі. Але тепер клітка не була пустою. Всередині сидів птах, поламаний і закривавлений, його очі вилазили з орбіт, а червоні й білі пір'їни хтось повискубував, і вони вкривали дно під його кігтями.

РОЗДІЛ
№ 16

У Деновій кишені задзижчав телефон, та ще й так несподівано, що хлопець упустив виделку.

Вона з дзенькотом упала на тацю, але цього виявилось недостатньо, щоб перебити наставницю Еббі, яка саме дійшла до середини своєї розповіді про інсталяцію і хвалилась, яких успіхів досягла сьогодні.

— Мій брат закінчив тут підготовчі медичні курси, — провадила Лара, — але навіть цього моїм батькам недостатньо. Вони думали, що брат вступить до Берклі чи Принстону... Тут він отримав нічогеньку стипендію і не мав наміру від неї відмовлятися. За рахунок закладу, як то кажуть.

Ден намацував рукою виделку і кинув оком на телефон, де блимало повідомлення. Від Джордана, який, мабуть, вирішив, що конче має написати йому, хоча й сидів за яких два фути від Дена.

Вона коли-небудь замовкає?

Ден хитро посміхнувся і глянув на Джордана, який і бровою не повів.

Однак Ден веселився недовго. Він відчував, якою важкою була фотокартка у його кишені. Хто міг бути таким схибленим, щоб фотографувати мертвого птаха? Він заплющував очі й бачив полама-не тільце папуги.

— Думаю, що в цьому семестрі мені вдасться скласти іспит із загальної психології, — сказав Міка, перебиваючи Лару на півслові. Він зачекав, доки Ден подивився на нього, і додав: — Усе добре? Щось я вас трьох сьогодні майже не бачив. Скидається на те, що ви геть не відчуваєте студентського духу...

— Ми ходили до бібліотеки, — ухилився Ден, колупаючи виделкою картопляне пюре. Навколо все наростав гамір напханої студентами їдальні, голоси перемішувалися зі сміхом і брязкотом

столового приладдя. — А ще до Вілфурду... Сьогодні ми трохи погуляли територією коледжу.

— А Лара показувала мені свою інсталяцію, — докинула Еббі. — Це було захопливо.

— Ви троє підете сьогодні на ярмарок? — запитав Кел. Денові здалося, що хлопець виглядав утомленим — у нього були темні кола під очима, а шкіра мала якийсь хворобливий відтінок. Джордан дивився будь-куди, тільки не на Кела, а той, у свою чергу, теж уникав Джордана і звертався виключно до Дена. — Напевне припхається купа п'яних підлітків. Хто знає, що в тих дітей у голові.

— П'яні хулігани — це не дуже приваблива пропозиція, Келе, — засміявся Міка. — Але ж ви прийдете, правда?

— Нізачо не пропустимо, — пробелькотів Джордан, помінявши телефон на збірник головоломок sudoku, і зовсім випав з їхньої розмови.

— Усі будете, гм, десь поблизу цього разу, домовились? — запитав Міка. Ден відчув якусь перемену в його голосі й зіщулювся, коли хлопець по черзі глянув на кожного з них.

— Що ти маеш на увазі? — Лара потягнулася за перцем і присмачила свою їжу.

— Просто вони... окрім нашої вечірки, мали ще одну невеличку пригоду, ось і все.

— Можу їх зрозуміти, — знизав плечима Кел. — На вечірці не було чим дихнути. Гадаю, на ярмарку теж буде купа людей, але добре принаймні, що це надворі. Якщо замерзнете, тільки скажіть — я знайду чим вас зігріти. — Він запхав великого пальця до рота і вдав, ніби п'є з пляшки.

Ден бачив, як обличчя Міки щосекунди набуває все темнішого бурякового кольору.

— Багато студентів важко над цим працювали, Келе, — суворо сказав Міка. — Найменше, що можеш зробити ти — це прийти тверезим. До того ж на ярмарку буде безліч розваг. Різні конкурси, їжа, лабіринт... Студенти з танцювальної студії і театрального гуртка приготували якісь номери.

— Ті ідіоти з відділу в справах студентів примусили мене перефарбовувати вказівники, — додала Лара, кинувши Еббі саркастичний погляд. — Виявляється, моє мистецтво для них занадто моторошне. Профани.

— На ярмарок прийдуть діти, — відказав Міка. — Тож я можу зрозуміти їхнє прохання.

Ден глянув на Джорданові головоломки, що тепер майже повністю ховалися під його тацею, і побачив, що він не розв'язав жодної, а просто замальовує порожні клітинки.

Коли всі доїли, то поплентались за Мікою і Ларою до смітників. Кел пішов раніше, бубнячи про якусь заправку, що б там воно не було.

— Ну, ми з волонтерами маємо готувати ярмарок, — сказав Міка, коли вони виходили з їдальні. — А ви, якщо хочете, трохи погуляйте. Варто прийти на ярмарок раніше, щоб потім не стояти в довгих чергах.

— Ми прийдемо, — запевнив його Ден.

Вони вийшли на холод і почали натягати шапки, шарфи й рукавички.

— Побачимось пізніше, — і Лара махнула рукою — здебільшого Еббі.

— Хтось тут гарненько попрацював, — зауважив Джордан, кивнувши в бік стежки, що збігала від їдальні. Бруковані доріжки, які посмугували галявину, прикрасили рядами помаранчевих паперових пакетів. У кожному з них горіла лампадка, відкидаючи на доріжку довгі миготливі тіні. Гуртожитки прикрасили чорними й фіолетовими стрічками, а з колон і навісів звисали пластмасові кажани.

Біля всіх будівель було по кілька святкових гарбузів. Біля всіх, окрім Брукліну. Ден переступав з ноги на ногу, намагаючись трохи зігрітися. Але відчував, що позаду нього стоїть притулок. Він мусив озирнутися, кинути на нього однісінький погляд. І цього було достатньо, щоб у нього затремтіли коліна.

— Я от думаю, може, нам запитати Лару чи Міку про ті Багряні Мантиї? Якщо це якась місцева легенда абощо, вони можуть щось знати. — Друзі відійшли на край ганку, аби не заважати довгій вервечці студентів, які сунули з їдальні. — У статті Керолайн усе якось розмито...

Ден зробив копію статті з папки «Осінь 1968 року», однак там, фактично, не було що читати. Мабуть, за якийсь час після написання листа Керолайн Мартін відредагувала свою статтю — або хтось зробив це за неї. Тут усе можливо.

Еббі запхала руки до кишень свого пальта і вдвлялася в миготливі вогні по обидва боки стежки.

— Якщо Багрянні Мантиї переглядали чужу пошту, то їх, без сумніву, хтось прикривав.

— Нам треба дізнатися, куди поділися папки з інформацією про головного лікаря, — сказав Ден. Він здригнувся, пригадавши хлопчика, який провів його лабіринтом бібліотеки. — Не тільки для того, щоб прочитати документи, але й знайти викрадача. — *«І того, хто залишив там світлинку з мертвим птахом».*

— Може, це наш таємничий програміст, — припустив Джордан. — Якщо доступ до інформації про головного лікаря заблоковано, то не дивно, що папки теж зникли.

— Не хочеться цього казати, — шморгнувши носом, тихенько мовила Еббі, — але семінари про Бруклін веде професорка Реес. Хтось міг проглядати архіви. Наближаються підсумкові іспити, напевне студенти виконують якісь додаткові завдання або ж професорка шукала інформацію для роздаткових матеріалів.

— Знаю, — відказав Ден. — У нас майже немає від чого відштовхуватись. Зовсім немає. Ми мусимо йти за Феліксовою картою, інакше так і залишимося на старті.

Вони минали академічні будівлі, й Денові груди, наче крижаним списом, пронизало тривогою. Галявину навпроти Вілфурду перетворили на чорно-фіолетовий ярмарок. З'явилися нові намети, заповнюючи собою прогалини між будинками. Студенти в костюмах, випари дешевого алкоголю в їхніх руках, колотнеча, вигуки і сміх. Камфордські сім'ї трималися разом, згуртувавши біля себе дітей у костюмах, аби ті не наближались до студентів.

— Нічого собі. Невже Тім Бертон¹ об'ївся карамельок, а тоді виблював їх на цю галявину? — прошепотів Джордан.

— Це справді виглядає... ексцентрично, — погодилась Еббі. — Ніколи б не подумала, що прийде стільки людей.

— Змішаймося з натовпом, — запропонував Ден, що виявилось набагато важче, ніж здавалося на перший погляд. Дурнуватих костюмів не мали тільки такі ж, як і вони, школярі, що з роззявленими ротами і задертими головами блукали серед різнобарвного

¹ Тім Бертон — американський кінорежисер, мультиплікатор, письменник, відомий ексцентрик та естет. Майстер сучасного видовищного кіно, що зазвичай ґрунтується на чорному гуморі.

сум'яття, задивлялися на намети, жонглерів та продавців цукрової вати.

Стенди для стрільби, де можна було виграти призи, і кіоски з попкорном замикали ряди наметів, що утворювали на галявині незграбне коло. Перефарбовані Ларою вказівники показували дорогу до лабіринту, будинку з привидами і сцени, на якій виступали жонглери. Ден глянув на широку доріжку праворуч, що вела до низенької сцени, на якій кілька студентів, одягнених у трико, вибираючись одне на одного, намагалися утворити піраміду.

У повітрі прогримів мегафон, і всі троє обернулися на голос огрядної білявки, яка вигукувала з причепа вантажного автомобіля. Між задніми фарами простягнувся білий плакат, на якому було написано: «КЕЛЛІ ЛАНГ У МІСЦЕВУ РАДУ!»

— Можемо пройти лабіринт, — сказала Еббі, крокуючи вперед. — Він начебто не дуже великий, упораємось за хвилину.

— Треба купляти якісь квитки? — запитав Джордан, задивившись на продавця цукрової вати.

— Здається, тут усе, крім їжі, безкоштовно, — зауважив Ден. Він упізнав кількох школярів, що з'юрмилися навколо загородженого майданчика, всередині якого на стільці, підвішеному над водою, сидів якийсь професор. На щастя бідлашного професора, що тремтів на своєму стільці, більшість студентів, які намагалися занурити його у воду, ніяк не могли поцілити в мішень, і Ден припустив, що виною цьому може бути невідома рідина у їхніх пластикових пляшках.

— Ну добре, йдемо в лабіринт, але не будемо розділятися — від таких штучок у мене завжди паморочиться в голові, — сказав Джордан, беручи Дена з Еббі попід руки.

Вони стали в чергу поряд з найбільшим наметом. Студенти в масках — без зображення черепів, відзначив про себе Ден, — ходили взад-уперед і завивали, прикидаючись зомбі.

— Нам уже має бути страшно? — засміявся Ден.

— Принаймні всередині буде тепліше, — кинула Еббі.

Коли вони опинились на початку черги, дівчина у вельми правдоподібному костюмі бородатої жінки провела їх усередину, де, на жаль, було так само холодно, як і надворі. Тюки сіна слугували стінами лабіринту — такими високими, що навіть найвища людина не змогла б глянути понад ними, аби схитрувати.

CONCESSIONS

MAZE

TOUR

JUGGLING

— Нехай щастить, — сказала бородата жінка, закриваючи за ними запону при вході до намету.

Усередині було темніше, ніж Ден собі уявляв. Еббі зробила кілька несміливих кроків уперед, і вони рушили за нею.

— Мені вже паморочиться в голові, — пробурмотів Джордан, коли вони завернули за ріг. Єдиним джерелом світла були кілька несправжніх ліхтарів, почеплених на тюки сіна. Вузькими проходами ширився запах вологої трави, з усіх боків сипалася тирса і брудне сіно, а вони незграбно просувалися вперед. Щось майнуло праворуч від Дена, зачепивши його плече. І зникло за поворотом до того, як він устиг добре роздивитися, але останнє, що він помітив, примусило його зціпити зуби.

Червона мантія.

— Що то було? — прошепотіла Еббі.

— Я йду вперед, — сказав Ден, вириваючись від них.

— Дене, ні... не треба!

Джорданів голос завмер десь позаду, а Ден усе біг. Щойно він завернув за ріг, як наскочив на роздоріжжя й розгубився, куди могла піти червона мантія. З темного проходу праворуч долинув глухий сміх. У Дена аж мурашки побігли по шкірі, але він пішов на той голос, обережно, навшпиньках, минаючи поворот за поворотом. Він незчувся, як заблукав. Глянув угору, сподіваючись зорієнтуватися за обрисами намету, однак чорна тканина приховувала стелю.

— Заблукав?

Відкривши рота від несподіванки, Ден обернувся і побачив перед собою ту саму червоно-чорну маску-череп, яка слідувала за ними вранці. Він позадкував, приголомшений тим, що маска була за якийсь сантиметр від його обличчя. Запанікувавши, Ден простягнув руку, щоб ухопити її, але не втримався на ногах, коли власник маски рвонув уперед, штурхонував його в плече і кинув на землю.

Ошелешений, Ден намагався підвестись.

Поряд з'явилася ще одна постать у накидці, за нею ще одна, і ще одна. Вони обступили його, і Ден чув, як шурхотить тканина, коли поли їхніх мантії торкалися його обличчя. Дівчачий сміх, хлопчачий сміх... Ден не міг розібрати. Він скрутився калачиком і тремтів, аж раптом помітив, як майнуло щось біле, потім сине. Він упізнав взуття, яке за мить врізалось йому в ребра.

Хлопець скривився від болю. Він знав, чие це взуття.

— Келе? — прошепотів Ден, збираючи всю свою силу, щоб підвестись на коліна. Щойно він назвав ім'я, як Багряні Мантії зникли, розбіглися лабіринтом, і він більше не бачив їх.

Чиясь рука вхопила його за лікоть, і він глянув на землю, на диво не відчуваючи на собі чужих пальців. То був Джордан. Ден спантеличено підняв на нього очі, і йому здалося, що все відбувається ніби в сповільненому темпі. Тоді Джордан різко потягнув його, Ден схилився набік і знову повалився на землю. Світ знову пішов обертом, а наступної миті він уже знепритомнів.

«Ярмарок потемнів — зникло не тільки світло, а й кольори. Усе здавалося якимось тьмяним. Він більше не дивився на чоловіка на ходулях, а обзиравав людей навколо. Через усіх цих дорослих він почувався дуже малим.

Тістечка і попкорн. У животі бурчало, але він мав лише кілька даймів¹ і добре знав, на що хоче їх витратити.

Він знав, куди йти, і не звертав жодної уваги на глузливі голоси, які гукали його з темних щілин між наметами і причепами.

— Деніеле, ходи гратися... Ходи гратися...

Незабаром брати більше не будуть його дратувати. Незабаром саме вони будуть боятися. Зіщуляться від страху і сховаються під ковдрою, ось так. Він прошттовхувався крізь натовп, крізь ліс дорослих ніг, штанів і суконь. Той намет був у кінці ярмарку, захований там, ніби щось ганебне, ніби страшна таємниця.

Чоловік у старому обшарпаному капелюсі чекав біля входу в намет. У нього була довга густа борода, від вигляду якої у хлопця за-лоскотало підборіддя. Від нього пахло, як від дідуся, — тютюном і шкірою. Він усміхнувся, і його усмішка не була ані лагідною, ані злою.

— Тільки подивіться, хто до нас прийшов, — сказав чоловік, підіймаючись із металевого стільця. — Ти приніс свої квитки, хлопче?

— Так, сер.

— Але найважливіше — ти взяв свою гостру дитячу допитливість?

¹ Дайм — монета в десять центів.

— Так, сер, узяв.

— Ну, тоді у мене є для тебе ось це... — Чоловік відкинув полу свого фрака і викинув камінь на довгому срібному ланцюжку. Камінь був довгастий, червоний і виблискував, наче палюча зірка. — Не відводь очей від зірки, хлопче, слідкуй за її рухом. Слухай мій голос, єдиний звук у цілому світі...»

По спині Дена тягло холодом. Він лежав на землі, підібгавши під себе ноги, а волога трава прилипла до джинсів.

Але добре, що вже немає Багрянних Мантий і ніхто його не чіпає. Багрянні Мантиї. У множині. Це навіть гірше, ніж він собі уявляв.

— Він очунав.

Ден кліпнув і глянув на Джордана, що навис над ним. Тоді простягнув руку, і вони з Еббі допомогли йому підвестися.

— Багрянні Мантиї, — пробурмотів він. — Щойно... Я бачив їх у лабіринті, а тоді те взуття... Я бачив Келові мокасини. Послухайте, у нас не один переслідувач, їх було... Там була ціла зграя! Вони напали на мене. — Він потер скроні. У голові досі трохи паморочилось. — Але це ще не найгірше. Кошмари? Так, тепер я бачу їх не тільки уві сні. Іноді вони з'являються, коли я найменше їх чекаю. Не знаю, що викликало їх цього разу.

— Таке вже траплялося раніше? Як часто? — запитала Еббі, міцно стискаючи його долоню.

— Правду кажучи, я й сам не знаю. Я вже починаю вагатися, чи привид того хлопчика — не один з таких снів наяву. Тільки от цього разу я був у зовсім іншому місці. І я був не я.

— Що ти мав на увазі, коли сказав, що бачив Келові мокасини? Ти бачив Кела в них? Він був у лабіринті? — Джордан допомагав йому обтрушувати траву. Вони стояли біля виходу з лабіринту. Ден не пам'ятав, як його винесли звідти.

— Четверо Багрянних Мантий... Усі мали на собі маски і мантиї, але вони були не дуже довгі. Я побачив ті мокасини на білій підозві, які ти так ненавидиш.

— Ти впевнений? — перепитала Еббі, підтримуючи його з іншого боку. — Не тільки в Кела можуть бути такі мокасини.

— Ні, то був він. Я впізнав його взуття.

— Будь тут, а я принесу щось попити, — сказав Джордан. — Бачу, що зараз тобі це не завадить.

Джордан пробирався крізь черги студентів, що вишикувалися до кіосків з їжею та атракціонів, його темна кучерява голова зникла в морі пальт і зимових шапок. Еббі розтирала Денові руки, намагаючись хоч трохи втішити і зігріти його.

— Зі мною все добре, — запевнив Ден і посміхнувся. — Чесно.

Раптом Еббі підскочила і взялась нишпорити в кишені, щоб витягти телефон.

— Це Джордан. Він не взяв із собою грошей. Усе добре? Я на хвильку відійду, щоб дати йому кілька доларів.

— Йди, — погодився Ден. — Я в порядку.

Еббі швиденько посміхнулася, але в її очах читалася тривога. Ден залишився на галявині, яку все більше заповнювали студенти, викладачі коледжу та місцеві мешканці, що поспішали на ярмарок. Праворуч він побачив цілий ряд торговців їжею — усі вони були з Камфорда і з гордістю почепили плакати, які повідомляли, що всі товари їм пожертвували, а виручку від їх продажу вони віддадуть на організацію семінарів про психічне здоров'я, про які казала професорка Реес. Ден спробував пошукати друзів у різних чергах за сидром і какао, але ніде їх не бачив. Утім, позаду торговців їжею він помітив дивний намет, що самотньо зіщулювався в тіні крислатого безлистоного дерева.

Ден ніколи не розлучався зі знайденими фотографіями і нестямився, як видобув їх із кишені і знайшов серед них ту, яку вони підібрали на подвір'ї Люсі, — з наметом і пташиною кліткою.

«Вони однакові».

Безглузда асоціація, подумав Ден, але здавалося, що намет сором'язливо тримався осторонь від ярмарку, ніби якийсь вигнанець. Ніби щось ненормальне. Ноги понесли хлопця вперед, і він проминув жвавих відвідувачів і столики з їжею. Прошмигнув між кіосками з хот-догами і попкорном, і несподівано його зусібч огорнула тиша.

Ліворуч замаячила якась постать і підійшла до нього набагато ближче, ніж він би того хотів. Ден відступив, піднявши очі на вкрите тріщинками біле обличчя, що дивилося на нього згори. Клоун. Його грим пожовтів і розтікся під очима, а широкий рот нагадував вирізану криваву посмішку.

— Вітаю, — пробурмотів Ден, намагаючись прослизнути повз нього.

— Йдеш дивитися на гіпнотизера, малий? — скрипучим голо-
сом озвався клоун. Від нього тхнуло цигарками. Ден ще не встиг
нічого відповісти, як рука в брудній білій рукавичці притисла йо-
му до грудей зіжмакану стрічку квітків. Він заціпенів, але взяв
квітки з відчуттям, що в нього не було іншого вибору.

— Шість за нікеля¹, дешевше не знайдеш. — Клоун закинув го-
лову назад і реготнув, мало не загубивши свою засмальцьовану
руду перуку. — Якщо тобі таке подобається. А мені? Ні, я не хочу,
щоб хтось копирсався в цьому черепі.

Він постукав себе по голові й пішов далі, кашляючи в брудну
рукавичку.

Ден розкрив кулак, у якому стискав квітки, і розгортав їх, по-
ки простував вологою травою, залишаючи за собою глибокі бо-
розни. Старі квітки виглядали так, ніби з сотню літ пролежали
в пiтній руці того клоуна. Папір обшарпався по краях, а посере-
дині напис великими літерами проголошував: «ДОКТОР МОДІР
НАДЗВИЧАЙНИЙ — НЕЙМОВІРНИЙ ГІПНОТИЗЕР». Зворот-
ний бік був помережаний переліком його досягнень. Виявляєть-
ся, він мігвилікувати від безсоння, фобій і навіть хтивості.

Однак Дена цікавило не це. Його увагу привернув такий же
намет, така ж пташина клітка, таке ж, загалом *усе* таке ж, як на
світлині. Він знову порівнював намет з тим, що був на фотокартці,
і насупився. Вони були однаковісінькі, от тільки поряд зі справж-
нім наметом клітка пустувала. Це скидалося на чийсь дурну-
ватий жарт.

«Або хтось хотів, щоб ти сюди прийшов».

Друзі дійшли висновку, що переслідувач залишив знімок на
подвір'ї не випадково. У будь-якому разі Ден збирався зайти до
намету. Його якимось дивним чином тягнуло туди, як і минуло-
го літа в Брукліні до старого крила, до операційної-амфітеатру,
до палат...

Ден сховав знімок до кишені й, глибоко вдихнувши, дивився,
як вітер розвіває запону при вході до намету гіпнотизера.

«Шість за нікеля, дешевше не знайдеш».

Ден озирнувся на ярмарок, який, здавалося, відсунувся на кілька
миль, тоді різко повернувся, стиснув квітки і кинувся всередину.

¹ Нікель — монета в п'ять центів.

РОЗДІЛ
№ 17

У середині намету пахло спеціями і димом. У кутку була ще одна клітка — теж порожня. Від центральної підпірки до бічних тягнулися широкі смуги тканини, утворюючи вузькі проходи і таємничі закутки. На свічниках до пояса заввишки фіолетовим воском стікали свічки.

— Тут хтось є? — Ден роззирався навколо, розсуваючи тканинні стіни. Він відсунув цупку чорну завісу і відскочив, побачивши перед собою згорбленого діда з птахом на плечі. Птах був червоно-білого окрасу і мав тільки одне око.

«Я вже бачив цього птаха, як він може бути живий?»

— Я сподівався, що ти прийдеш, — сказав старигань, поправляючи пошарпаного капелюха. Він усміхнувся, і його старі, майже повністю стерті зуби здавалися невидимими, ніби з ясен стриміли їхні зазубрені гнилі уламки. Запах спецій був просто нестерпним, і в Дена страшенно лоскотало в носі. Він зробив крок уперед і, ніби захищаючись, пожбурих квітки в чоловіка.

— І що я маю з цим робити? — засміявся той, а птах повторив за ним. — Я не можу переробити того, що вже сталося, синку.

— Я не розумію, про що ви, — сказав Ден, повільно відступаючи. — Звідки ви знали, що я сюди прийду?

Очі гіпногизера виблискували у світлі свічок. Він засміявся.

— Ти не такий уже й кмітливий, хлопче, але я бачу певну схожість. Можна помітити, якщо гарненько придивитися. — Так він і зробив. Оглянув Дена з голови до ніг, а тоді поправив лацкани свого костюму.

— З Деніелом Кроуфордом, маєте на увазі. — Годі прикидатися. Якщо старий хоче говорити загадками, трохи відвертості може спонукати його перейти до суті. — Але цього не може бути. Ви

не могли бачити Деніела Кроуфорда, а тепер мене. Ви ні на рік не постаріли, ви такий же, як у моєму сні...

Гіпнотизер стулив рота, а тоді розтягнув його у ще ширшій посмішці.

Витяг з піджака потертий портсигар і коробку сірників. Запхав сигару до рота, чиркнув сірником, і той загорівся.

— Ти коли-небудь дивився на небо? Ну, на хмари?

— Звісно, — повільно відповів Ден.

— Ти можеш подивитися на якусь хмару і подумати, що вона, скажімо, схожа на кролика. Я можу подивитися на ту ж хмару і побачити кажана чи ведмеда. Хтось інший може подивитися на неї і зовсім нічого не побачити. — Модір, якщо це було його справжнє ім'я, видихнув хмарку диму і зіштовхнув птаха зі свого плеча, заганяючи в клітку. Птах застрибнув до неї, викрикуючи: «*Турок, турок!*»

— Ти дивишся на старий обшарпаний намет і порожні тіні й бачиш старого Модіра. Це означає, що ти особливий, еге ж? Ха! Це означає, що ти обдарований.

Ден відігнав від себе хмарку диму і насупився.

— Що ви хочете цим сказати? Що в мене галюцинації? Але я вас бачу. Я чую ваш запах...

— Ти бачиш те, що бачиш, синку, — здвигнув плечима гіпнотизер. — Не мені судити. — Він підняв стрічку квитків, які приніс Ден. Хлопець не пригадував, щоб віддавав їх чоловікові. — Ти заплатив за них чималі гроші, тому маєш отримати щось взамін. Але ти не можеш переробити того, що вже сталося, тож я дам тобі щось нове. — Його губи, що тримали сигару, розтягнулись у лукавій посмішці, а тоді він глянув на свого птаха. — Ти не можеш переробити того, що вже сталося, але можеш виправити це. Зробити це нелегко, але можливо.

— Виправити що? — Ден чув, який схвильований у нього голос. — Про що ви, взагалі, говорите?

— Ти все зрозумієш, коли настане час... Кожен замок має ключа, так? І кожна в'язниця теж. В'язниця для розуму — це дуже заплутане місце, звідти нелегко вирватися, але й вона має свого ключа. Ти ув'язнений у власній маленькій голові, синку, та звідти є вихід. Хтось називає його ключем, хтось паролем, інші — запобіжником. Байдуже, як називати, головне — *знайти* його.

— Ви і з Деніелом Кроуфордом так говорили? — пробурмотів Ден і подумав, що не можна вірити жодному слову старого. — Теж заговорювали йому зуби, коли він прийшов до вас?

— Ні, аж ніяк, — похмуро відповів Модір. Він кинув сигару на землю і затоптав її черевиком. Сів на низенького стільця, поклав долоні на коліна і важко зітхнув. — Ні, від того малого шибеника я нічого не приховував. Нічого не приховував. Найбільша помилка в моєму житті.

Його очі, моторошні й пусті, відірвалися від землі і витріщились на Дена, і на якусь мить хлопцю здалося, що очі гіпнотизера запливають кров'ю.

— Це все, що можна отримати за нікеля, синку, — сказав старий. — Найкраще, на що можна витратити нікеля.

— Я не платив за квитки, — мовив Ден, повільно задкуючи до виходу.

Гіпнотизер засміявся, знову показуючи свої жовті зуби.

— Е, ні, заплатив. Заплатив, чи не так? Я знаю, що заплатив.

РОЗДІЛ
№ 18

Спотикаючись, Ден вийшов з намету на осінню холоднечу, а в носі досі лоскотало від спецій і диму.

«Дідько, напевне Еббі з Джорданом страшенно хвилюються».

Він кинувся назад до торговців їжею і побачив, що на ярмарку зібралося ще більше людей. У вирі юрби він запримітив друзів, які самотньо стояли на невеличкій галявині поблизу кіоску з попкорном.

— Агов! — крикнув Ден і побіг до них. — Вибачте... Я, це, я побачив атракціон, який хотів відвідати. Я не мав наміру ось так зникати. — Клоун, який дав йому квитки, пройшов повз них, ехидно усміхаючись. — Господи, могли б принаймні нормально нагримувати оцих... А то якось моторошно.

— Дене, може, вже досить так несподівано зникати, ми місця собі не знаходили, — похитала головою Еббі. — Я написала тобі п'ять повідомлень!

Він не здогадався перевірити телефон, а тоді збагнув, що навіть не чув його вібрування в кишені. Ден дістав його і, побачивши п'ять непрочитаних повідомлень, похнюпився.

— Чесне слово, я не хотів, щоб ви хвилювалися. Просто я побачив намет — он там, — і він виглядав точнісінько як той, що на фотографії.

Еббі хотіла дати йому пляшку води, але застигла на місці й дивилась, як Ден вийняв знімок і простягнув руку так, щоб вони теж могли порівняти.

— Дене... — Джордан кашлянув і здивовано глянув на нього. — Це лише дерево.

Ден замружився, тоді знову глянув на світлину і намет... Намет? Ні, дерево. Джордан казав правду. Там не було нічого, тільки клаптик трави на тому місці, де *мав би* стояти намет Модіра.

— Цього не може бути, — наполягав Ден. — Я був там. Я заходив до намету. Я розмовляв з гіпнотизером, доктором Модіром! Я не вигадую, присягаюся! Він розказував про якийсь пароль, чи запобіжник, чи ще щось таке. Я майже нічого не зрозумів.

— Випий, Дене, — сказала Еббі, простягаючи йому пляшку з водою. — Ти заблукав, може, у тебе зневоднення.

— Він казав, що раніше теж бачив галюцинації, — зауважив Джордан. — Скидається на те, що йому гіршає.

— Я не казав, що то були галюцинації... — Але факт залишався фактом — ніякого Модірового намету там не було. Жодні заперечення не могли вплинути на те, що він зараз бачив на власні очі. — Я б не вигадав такого.

— Знаю, що не вигадав, — серйозно мовила Еббі. — Я вірю тобі, Дене, тому все, що тут відбувається, виглядає ще страшніше.

— Не хочу перебивати, — прошепотів Джордан, штурхнувши обох ліктем, — але нас помітили. Усі збіса весело проводять час, доки на них не напосядеться твій друзяка Міка.

Ден глянув у той бік, куди показував Джордан, і побачив у натовпі Міку, що енергійно махав їм рукою.

— Пропоную дуже з ним не забалакуватись. Нам треба непомітно зникнути і перевірити адреси, що залишились.

— Якщо ти погано почуваєшся...

— Зі мною все добре, Еббі, чесно. Я хочу запитати його, чи не бачив він Кела, — сказав Ден. — Просто прикиньтесь, що нічого не знаєте. Цікаво подивитися на його реакцію.

Еббі привела їх до столика, за яким зібралися волонтери, які роздавали невеличкі карти ярмарку і відповідали на питання. Деякі з них водили групки відвідувачів до будинку з привидами і моторошних околиць. Міка жестом підкликав друзів до кінця столу, де неподалік від торговців їжею розмістився міні-центр управління. Кризь натовп до них протиснувся Кел. На ньому вже не було червоної мантії та маски, але це ще нічого не доводило. З ним була Лара, і вони несли пластикові стаканчики з сидром.

Дену знадобилось кілька секунд, щоб натягнути удавану посмішку. Він унікав Келового погляду і дивився на мокасини, які бачив кілька хвилин тому.

— Дякую, — сказала Еббі, осяявши Лару посмішкою. — Тут можна задубіти.

— Нам ще тільки бракувало, щоб якийсь школярик урізав дуба від обмороження, — буркнув Кел.

Ден сподівався, що його роздратування не дуже помітне.

— Кел такий сердитий, тому що я наполягла, аби він приєднався до нас, — пояснила Лара. На ній була помаранчева футболка волонтера поверх довгого плетеного светра. Її темне волосся визирало з-під кошлатого рожевого капелюха з котячими вушками.

— То як там мандрівка моторошними місцями? — запитала Еббі, звертаючись до Лари. Кел відвернувся від них до якогось старшокурсника, який теж чекав на мандрівку, і вдарив Джордана своїм великим, напханим бозна-чим наплічником. Блискавки вже тріщали, не в змозі втримати його вміст. Ден потягував сидр. Він був водявий, з якимось дивним присмаком.

— О, насправді це досить кльово...

Але Ден їх не слухав.

— Ходи гратися, чому не йдеш, Деніеле, Деніеле...

Він обережно роззірнувся, але не зрозумів, звідки долинав голос. Раптом знову тихенько зашепотіла дівчинка, кличучи його:

— Деніеле... Деніеле...

Тепер голос почувся з іншого боку. Він знову обернувся, але надто різко і врізався в Еббі. Стаканчик з сидром вилетів з її рук і хлопнув на Келів наплічник.

— Вибач! — вигукнула Еббі і кинулась до нього. Лара побігла до столика волонтерів і принесла пачку серветок. Кел уже стояв навколішки біля наплічника, але не витирав з нього сидр своїми дорогими шкіряними рукавичками.

— Ось. — Еббі, вихопивши серветки, приклала їх до наплічника. — Я не навмисне.

Вона зачепила рукою блискавку, і та нарешті подалася, показуючи нутроці. З наплічника висунулась біла папка. Ден помітив на корінці цифру «19», а тоді папери розлетілись навсібіч, укривши землю, наче опале листя. Еббі скрикнула від несподіванки і кинулась збирати папери, які вже здувало вітром. Вони з Келом зібрали їх, і Ден спостерігав, як дівчина ніяково віддає Келу свою купку.

— Вибач, я не хотіла спричиняти такий безлад.

Кел рвонув свого наплічника й обхопив обома руками, ніби захищаючи від них.

— Не переймайся, — пробурмотів він. — Я все поскладаю.

Кел пішов, обіймаючи наплічника, ніби маленьку дитину, а Ден відтягнув своїх друзів убік.

— Ви все бачили, так? Папка... Одна з тих, які зникли. Він забрав їх.

— *Та ще й переслідував тебе в лабіринті?* — Джордан похмуро засміявся. — І що, на твою думку, він замислив?

— Якщо він одержимий, як і Фелікс, то може робити це для когось, навіть не підозрюючи навіщо, — розпачливо сказала Еббі.

— Що б там з ним не було, але здається, не всі шляхи ведуть до нього, — зауважив Ден. — Ми мусимо роздобути ті папки і глянути, що в них.

— Це може бути легше, ніж ти думаєш, — хитро посміхнулась Еббі. Вона відхилила полу свого пальта і показала їм з десяток схованих паперів.

— А знаєш, мені дуже подобається твоя схильність до kleptomанії¹, — засміявся Джордан.

— Ви справді думали, що я вилила на нього сидр не навмисне? — запитала вона. — Я сподівалася знайти в його наплічнику мантию, але не пощастило.

— Агов! Люди, не хочете приєднатися до моторошної мандрівки? Ще є вільні місця! — До них підійшла Лара з новим стаканчиком сидру для Еббі. — Що скажете?

— Звучить чудово! — Еббі вирвалася уперед, тоді обернулась і, глянувши на них, віддала вкрадені папери Джордану. — Тримаймося позаду групи, — прошепотіла дівчина. — Щойно з'явиться можливість, ми втечемо.

¹ Kleptomанія — патологічне сильне бажання вкрати що-небудь, що зазвичай не супроводжується потребою мати вкрадений предмет.

РОЗДІЛ
№ 19

— Вам не здається дивним, що вони не згадують про Бруклін? Ані слова? — запитав Джордан.

Провідниця, прямуючи освітленими доріжками, привела їх до будинку за квартал від каплиці. Усі, і Ден також, обхопили обома руками стаканчики з сидром, щоб трохи зігрітися.

— Наша мандрівка щойно розпочалась, — прошепотіла Еббі. — А ти вже бурчиш.

— Усе одно...

— Нічого поганого про коледж, забули? — зауважив Ден. — Вони почнуть розказувати про Бруклін, діти одразу ж кинуться шукати інформацію в Інтернеті або розпитувати, і на нас вилетиться ціла бочка різної гідоти. Закладаюся, що їм наказали тримати рота на замку.

— Затуліть мене, — попросив Джордан. В одній руці він тримав поцуплені архівні папери, а в іншій — телефон, який служив йому ліхтариком. — Хочу подивитись, чи воно вартувало того, щоб викрадати їх з бібліотеки. Розбудіть мене, якщо розказуватимуть щось цікаве.

Ден та Еббі стали пліч-о-пліч, щоб закрити його від інших. Міка з Ларою тримались біля провідниці й увесь час перешіптувались — певно, сперечалися, судячи з виразів їхніх облич.

— Цей будинок належав колишньому ректорові нашого коледжу, — оповідала провідниця. Вона була невисокою, присадкуватою, доволі міцної статури, з довгим хвилястим білявим волоссям. Позаду неї доглянутий білий будинок у вікторіанському стилі майже сяяв від безлічі свічок, що горіли всередині. — Ректору Амосу Ван дер Гольту. Студенти дуже любили його, але він помер молодим за дивних обставин. Кажуть, що досі двадцять другого листопада можна побачити у вікні його тінь — він помер

того дня. Тінь завжди має люльку — таку ж, яку палив ректор Ван дер Гольг.

Еббі пирхнула. У порівнянні з тим, що за останні місяці довелося побачити їм, привид, який палить люльку, — це навіть приємне видовище.

Групка мандрівців минула ще один квартал, звернула праворуч, подолала ще один квартал і знову звернула праворуч. На цій вулиці будинки здавалися вельми знайомими. Кожні кілька кроків Джорданові кросівки наступали Денові на п'яти, бо хлопець, схиливши голову, повністю занурився в читання архівних паперів.

— Гляньте, це вулиця Елліс, — сказав Ден. — Он там наш учорашній будинок.

— *Тепер* мені насправду страшно, — пробурмотів Джордан, відриваючись від паперів. — Класна мандрівка, вам удалося нагнати на мене дрижаків. А що, як вони захочуть зупинитися біля нього?

— Тоді ми послухаємо історію, — озвалась Еббі, тримаючи стаканчика з сидром біля підборіддя. Ден відчував гострий запах кориці, яким тягнуло від пари, що огортала обличчя дівчини. — А потім спробуємо відокремитись і підемо шукати інші адреси. У нас обмаль часу.

Як вони й думали, групка зупинилась біля знайомої брукованої стежки, що вела до будинку.

Провідниця вказала великим пальцем за плече, туди, де стояв будинок, і глянула в нотатки, які тримала в іншій руці.

— Цей будинок пустує ось уже двадцять років, але колись тут жила сім'я Картрайтів і їхній син Гаррі. Протягом шести років, до 1971 року, Гаррі був камфордським поштарем, а тоді його змусили покинути цю роботу. Його підозрювали в причетності до зникнення кількох місцевих жінок...

Ден так сильно стиснув свого стаканчика, що той аж тріснув. Це ім'я було відоме йому зі снів — він навіть говорив з Гаррі Картрайтом. «*Ні, з Гаррі Картрайтом говорив головний лікар, а не я*».

— Ми знайшли листа Керолайн у будинку, і вона чітко написала, що була знайома з чоловіком на ім'я Гаррі, — прошепотіла Еббі, бліда навіть при тому скупому світлі, яке давав вуличний ліхтар. — Як думаєте, вона могла бути однією з тих зниклих жінок?

— Я в цьому впевнений, — сказав Джордан. — Якщо в таємному товаристві дізналися про її статтю і листи, які вона надсилала,

вони напевне захотіли, щоб Керолайн зникла. Ось, погляньте... — Він нишком показав їм папери з Келового наплічника, освітивши верхній телефонним ліхтариком. Тоді тицьнув у вицвілий, майже нерозбірливий знімок ферми. — У газеті коледжу є статті про зниклих жінок.

— Ну, можливо, Кел узяв цю папку для моторошної мандрівки або якогось дослідження, — припустила Еббі. — Він теж допомагав організувати ярмарок.

— Щось мені мало в це віритися, — буркнув Ден.

Кілька школярів пішли вперед і згуртувалися навколо провідниці.

— А зниклих жінок потім знайшли? — запитав один із них.

— А можна нам зайти всередину? — вигукнув інший.

Провідниця посміхалась і намагалася не звертати уваги на ці питання, але виглядала дещо роздратованою. Міка з Ларою досі сперечалися, тож годі було чекати їхньої допомоги.

— Ходімо, — сказала Еббі, відстаючи. — Це наш шанс... Доки вони зайняті іншим.

Поки всі витріщалися на провідницю і будинок Картрайтів, Ден повільно йшов за Еббі. Вони відступали назад, доки не відділилися від групи, й Еббі швиденько потягла їх до чагарників на сусідньому подвір'ї. Ден видихнув з полегшенням, упевнений, що їх ніхто не помітив.

— Знову кудись зібралися?

— Чорт, — пробурмотів Джордан і відсахнувся, коли Міка з'явився понад високими заплутаними гілками чагарника. Тоді запхав папери під куртку. — Як нам від нього відкараскатись?

— Ніяк, — прошепотів Ден і звернувся до Міки: — Привіт! Що нового?

— Ніби нічого. Здається, Ларі не сподобалось, як я дивився на Меліссу — це наша провідниця, — і в нас виникло невеличке, так би мовити, непорозуміння. Отож я подумав, що нам треба трохи відпочити одне від одного.

— То ви з Ларою... Між вами щось є? — запитав Ден.

— Було, ще на першому курсі. Але вона з ревних дівчат, якщо розумієш, про що я.

Джордан нещадно торсав Дена за рукав, намагаючись сказати, що їм треба придумати для Міки якусь відмовку і йти у своїх

справах. Але Ден відчував, що їм не вдасться так легко позбутися Міки. Вони занадто часто викликали його підозри, тож цього разу їм доведеться відповідати.

— Сьогодні ми були в бібліотеці і знайшли старі газетні вирізки про страшні події в місті, — зімпровізував Ден. — Ця мандрівка виявилась не такою вже й моторошною — не ображайся, — тому й вирішили самі подивитися на *справді* моторошні будинки.

Еббі кинула на Дена скептичний погляд. Було зрозуміло, що їй не припав до душі його план.

— Гадаю, тут уся справа в тому, як розповідати... Про який будинок ви кажете?

— Неподалік є один, — відказав Ден, дістаючи з кишені телефон, щоб увімкнути GPS. — Дай-но перевірю наш маршрут.

— А звідки ви знаєте, що в цьому будинку є привиди? — запитав Міка.

— Ми... знайшли статтю, в якій розповідалось про жінок, які зникли в шістдесятих, і одна з них жила по сусідству. — Тепер до імпровізації вдалася Еббі. У неї тремтів голос, але Міка кивнув — мабуть, купився на її вигадки. — Аж морозом проймає, правда?

— Там може хтось жити, — зауважив Міка. — Утім, можемо глянути. Тільки не кричіть, добре? Якщо Лара побачить, що ми кудись зсезли, вона відкусить мені голову.

— Ось. — Ден показав йому карту Google. — Ми хочемо потрапити сюди. Ти знаєш цю вулицю?

— Вергілія? Так. На цій вулиці є артгаус-студія. — Міка пошкрябав підборіддя і примружився на карту. — Я бував на кількох вечірках у цьому районі. Ми можемо зрізати через провулок Батлер і виграти дві-три хвилини.

— Чудово! — вигукнув Ден, намагаючись показати удавану радість. — Веди нас.

Поки Міка вів їх за собою вулицею Елліс до темного вузького провулку, загиснутого між двох будинків, здійнявся сильний вітер.

У тому місці якось спромоглося вирости дерево. Його гілки дряпали карнизи будинків, поки четверо підлітків поспіхом минали провулок. Ден озирнувся, щоб пересвідчитись, що ніхто з групи мандрівців не помітив, як вони зникли, і одразу ж пошкодував про це. Там стояв блідий хлопчик у смугастому светрі — й дивився на

них. І хоча Ден одразу ж відвів погляд, він міг заприсягтися, що хлопчик посміхався.

Провулок викинув їх на завітрену смужку тротуару. Ця вулиця була густо засаджена деревами, які майже повністю закривали й так слабе світло від ліхтарів. Міка звернув ліворуч і бадьоро крокував до безлюдного перехрестя. Більшість тутешніх збирачів цукерок уже порозходились по домівках, а ті, які ще тинялися вулицею, не звертали на них жодної уваги — їх більше цікавили власні торбинки, напхані солодощами, та буркотливі батьки. На кількох ганках виднілись гарбузи, що сяяли вогнями тріскучих свічок.

— Майже прийшли, — сказав Міка, коли вони минули перехрестя. Він підняв комір пальта і зіщулився, ховаючись від вітру. — Ви не передумали?

— Це ж я придумав, хіба ні? — Ден нагнав його і йшов поряд. На іншому боці вулиці він помітив будинок м'ятного кольору, перед яким стояла величезна мідна статуя. — Це артгауз-студія, наскільки я розумію?

— І як ти здогадався? — засміявся Міка. — Здається, на стоянці немає машин. Дорогу перейдемо тут.

Ден зачекав, поки підійдуть Джордан та Еббі. Він геть не здивувався, коли дівчина кинула йому сердитий погляд.

— Що робитимеш, коли ми щось знайдемо? — прошепотіла вона, не зводячи очей з Міки.

— Не знаю, — відповів Ден. Це, на жаль, була правда. — Я про це не подумав.

— Звідки нам знати, що Міка не один із них? Він міг бути разом з Келом у тому лабіринті!

— Він не такий. Гадаю, ми можемо йому довіряти. Він попередив нас про Кела, забула? — А ще він прикрив Дена на вечірці, вигдавши гарне виправдання перед Еббі. Він не прикидався студентом Ліги плюща¹, як Кел, — і зовсім не схожий на того, хто міг би належати до таємного товариства. — Іноді доводиться пристосовуватись до ситуації. Саме це ми й робимо.

¹ Ліга плюща — асоціація восьми найстаріших американських університетів. Назва походить від гілок плюща, що обвивають старі будівлі у цих університетах. Вважається, що члени ліги відзначаються високою якістю освіти та певним снобізмом щодо інших американських університетів.

— Офіційно заявляю, що це погана ідея, — рішуче мовила Еббі.
— Узяв до уваги...
— А ще — ти наївний, якщо довіряєш комусь з цього коледжу.
— Він уже помітив нас, — пробурмотів Ден. — Просто не будемо пояснювати, що саме ми шукаємо.

— Ви йдете чи ні? — Міка помахав їм рукою з протилежно боку вулиці. У нього за спиною в сутінках на них чекав облущений двоповерховий будинок. Коричнева вицвіла фарба робила його схожим на розмоклий пряниковий будиночок. Дах провис. Білі цифри на дверях, що позначали його номер, перекошилися. Одну з них тримав тільки нижній цвях, і вона висіла догори дригом.

— Цей будинок дійсно *виглядає* моторошно, — скривився Джордан. — Ми справді зайдемо всередину?

— Ага, — відповів Ден.

— Занадто пізно сідати на поїзд «Нехай усе котиться під три чорти»?

— Саме так.

— То що тепер? — запитав Міка, знову обертаючись до них. — Ви принесли дошку для спиритичних сеансів, чи як?

«Ось і настав час істини», — подумав Ден. Він глибоко вдихнув, намагаючись упорядкувати свої думки. Якщо Міка відмовиться — якщо він повернеться до коледжу і повідомить, що вони порушують порядок, або ще гірше — викличе поліцію, — тоді їхні вихідні дуже неприємно обірвуться.

— Ми збираємось пробратися всередину і подивитися, що там є.

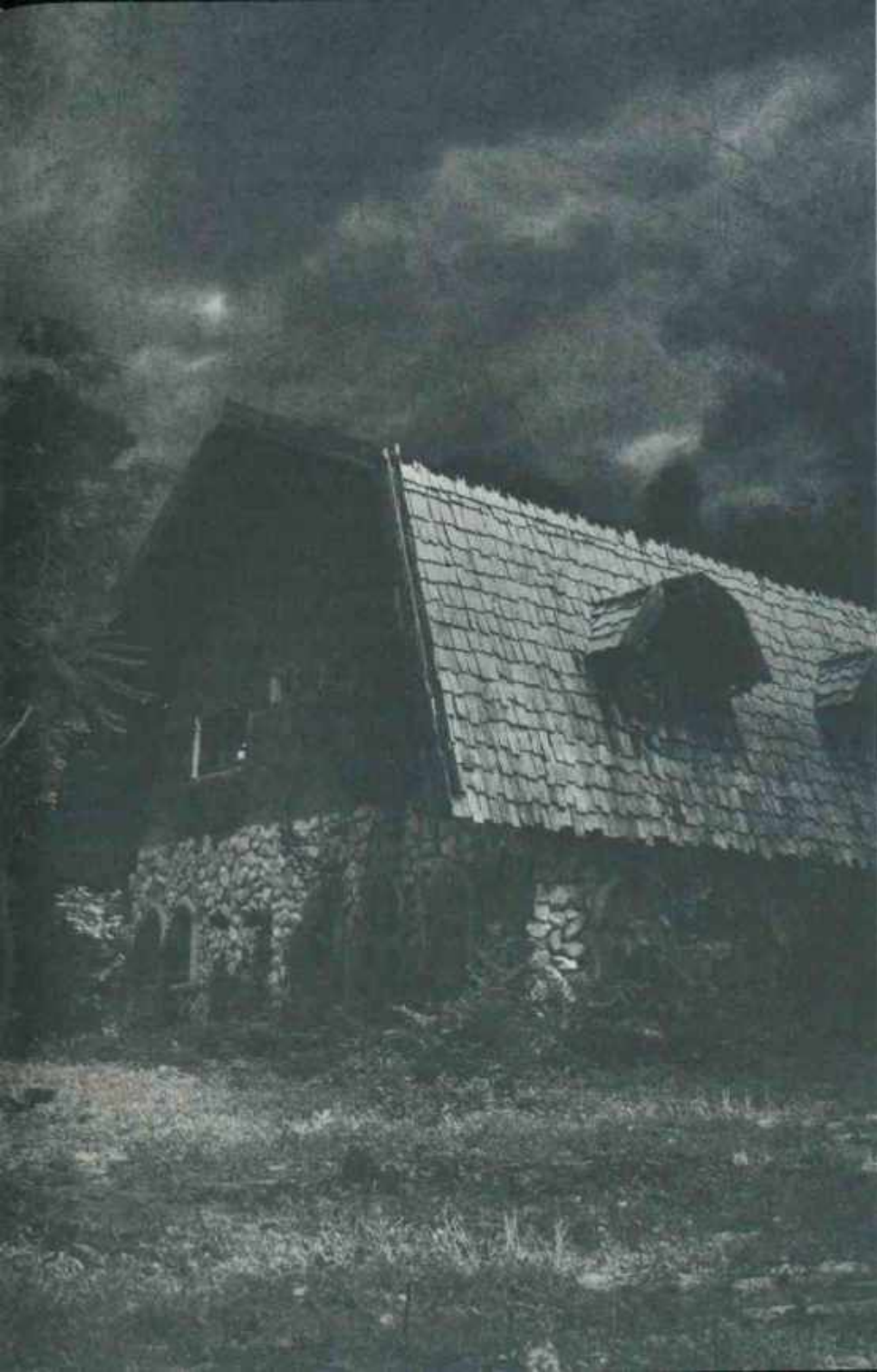
На мить Міка підозріливо примружився, і Ден уже було подумав, що він їх розкусив. Але він погладив свою борідку і кинув погляд на Джордана та Еббі.

— Я ж розказував тобі... раніше я вже мав проблеми. І не хочу знову втрапити в якусь халепу, Дене.

— Хіба цей будинок виглядає так, ніби останні кілька років у ньому хтось мешкав? — відказав Ден. — На під'їзній алеї немає автівки. Не світиться. Та він розсипається на очах. Ми просто хочемо подивитися, що там усередині.

— Ага, а якщо хто-небудь побачить, як ми туди пробираємось, прийдуть копи і мене, щонайменше, виженуть з роботи в адміністрації. — Міка насуплено подивився на будинок. — А з іншого

боку, я привів вас аж сюди не для того, щоб насолоджуватись пейзажем.

— Оце вже краще, — холодно додав Джордан. — Може, ми вже зійдемо з тротуару? Інакше нас помітять. — І не чекаючи на їхню згоду, ступив на під'їзну алею і зупинився біля густих заростей трави.

Загалом цей квартал виглядав більш занедбаним, ніж попередній, тут було менше світлих будинків, а переважали старі напіврозвалені садиби у вікторіанському стилі, без світла чи святкових гарбузів, що здавалися якимись ворожими. Навіть попри сидр, який зігрівав Денову кров, і заспокійливий дим, що тягнувся від купок палаючого листя, хлопець ніяк не міг позбутися відчуття, що цей будинок, хоч би там як, заразив своєю отрутою не тільки власні розтріскані дошки.

Вони прошмигнули до гаража, від якого тягнулася металева сітка з хвірткою. То була одна з тих простих загородок, яку можна відімкнути згори, якщо перекинути руку і посунути засувку. Вона могла стримати хіба маленьких дітей чи собак. Джордан рвонув засувку, і хвіртка відчинилася з пронизливим скрипом.

— Розсувні двері виглядають незамкнутими, — прошепотів він, притримуючи для них хвіртку. — Я спробую їх зламати. Якщо не вдасться — проліземо у вікно.

Міка затримався біля хвіртки й окинув Джордана прискіпливим поглядом.

— А ти часто таким займаєшся?

— Мої батьки не люблять, коли я кудись іду, не попередивши їх, — холодно відповів Джордан. — Я навчився обходити їхні правила.

— Нічого собі, — засміявся Міка, і Ден не міг збагнути, осуд це чи захоплення. — Ну ж бо, покажи мені, як ти вмієш хитрувати. Ніколи б не подумав, що ви фанати Гудіні¹.

— Жодних фокусів. — Джордан трохи смикнув, і розсувні двері відчинилися. Він широко посміхнувся і вказав на прохід. — Сімсіме, відчинись?

— Тихіше, — застерегла Еббі. — Може, сусіди ще не сплять.

¹ Гаррі Гудіні — американський фокусник, ілюзіоніст, майстер неймовірних звільнень від найнадійніших пут і замків.

Ден повів їх усередину, втішений тим, що його підозри справдились: нікого не було вдома, та й узагалі, тут довгий час ніхто не мешкав. Мабуть, років тридцять, з огляду на брунатний ворсистий килим і старомодні меблі. Усі зайшли, і Джордан зачинив за ними двері. Вони опинилися в їдальні, яка переходила в маленьку кухню.

— Немає жодної фотографії, — зауважила Еббі, коли підійшла до низького столика. Взяла запилжену рамку, в якій крізь скло виднівся білий фон. — Подивіться... — Вона відклала її через арку прокралася до передпокою, а звідти до вітальні. — Усі речі спаковано у коробки, ніби для переїзду.

Ден пішов за нею. В повітрі мерехтіли пилинки. Канапа і крісла були вкриті білими простирадлами. Навіть і без цих речей, які свідчили, що будинок покинули, Ден відчував, що він безлюдний. Від будинку має віяти життям, затишком. А від цього віяло...

— Холодом, — прошепотів він, дивлячись, як з рота йде пара. — Тут страшенно холодно.

— Я перевірю спальні, — зголосився Джордан, обійшов його і зник у коридорі. Ден бачив, як підстрибує світло його телефону.

— Я піду нагору, — сказав Ден. Йому вже не терпілося швиденько все оглянути і забратися звідси. Він не був певен, чи варто довіряти власним інстинктам, але вони підказували йому, що треба тікати.

— Що саме ми шукаємо? — Він почув голос Міки, коли завертав за риг і побачив сходи.

— Світлини, альбоми, — відповіла Еббі. Він ішов далі, і її голос звучав усе тихіше. — Ну, щось моторошне на згадку про цей вечір.

Їхні голоси затикли. Ден підіймався сходами і чув тільки власне дихання і тихеньке відлуння своїх кроків. Він бачив сліди чужих ніг, що роками ходили цими сходами, вони закарбувалися на дерев'яних сходинках. Нагорі був тісний майданчик з низькою стелею. Одразу навпроти нього розташовувалась ванна кімната — пуста, за винятком поржавілої ванни на ніжках. Він присвітив телефонним ліхтариком і розгледів білі й блакитні кахлі та керамічний умивальник з різьбленим краном і ручками. Ден рушив коридором. Стеля все нахилилася і врешті закінчилась. Ліворуч була вузька кімната — спальня (чи принаймні колись була), але зараз там залишився тільки каркас ліжка і подертий матрац. Як і на першому

поверсі, на стінах висіло кілька перекошених рамок. У жодній не було фотографій.

Ден повернувся до коридору і прокрався ліворуч, щоб оглянути останню кімнату. Підлога рипіла під його кроками. Останні двері були маленькими і низькими — навряд чи в них міг протиснутись дорослий. Хлопець мусив зігнути ся, щоб проникнути всередину. Тонесенький промінь ліхтарика, мов світлячок, відбивався від стін. Ден розгледів два невеличких двоярусних ліжка і дитячий столик, на якому рукою малюка було нарисовано п'ять вантажівок і кілька бейсбольних м'ячиків. Ден заляк посеред горіща. Стеля різко опускалася, коробки, ліжка та інший залишений тут мотлох захарашували простір, від чого приміщення здавалося дуже тісним.

Хлопець підійшов до брудного вікна між ліжками і глянув на будинок навпроти. Він стояв так близько, що Ден нічого не побачив, крім стіни. Зітхнувши, він розвернувся і пішов до дверей. З цим будинком вони прорахувалися. Якщо інші не знайдуть нічого цікавого внизу, то це просто покинута порожня капсула часу без фотокарток, листів чи ще якихось зачіпок.

Ден вилаявся і зупинився, аби перевести подих, коли його черевик зачепився за нитку від килимка. Відновивши рівновагу, хлопець побачив, що трохи зсунув його, а на тому місці, де він лежав, витерті дошки було розфарбовано. Ден опустився навколішки, і його серце забилося швидше, коли він провів рукою по новіших блискучих дошках. Килимок гарно приховував цей клаптик підлоги і малюнки на ньому. Чиясь маленька невміла рука намалювала клоунів, русалок, намети... Нехитрий цирк доповнював кривий дресирувальник з левом. Денові пальці торкнулися чогось холодного, він примружив очі і в темному світлі розгледів крихітний засув.

Ден потягнув його, і перед ним відкрився невеликий квадратний отвір, звідти піднялась хмарка пилуки. Ден закашлявся, а коли присвітив усередину, то побачив маленький сховок, в якому вистачило місця лише для загорнутої в тканину металевої коробочки. Напевне то була коробочка з-під льодяників — її стінки досі вкривали яскраві різнобарвні смужки такого ж кольору, — важко ковтнувши, подумав Ден, — як і на светрі того примарного хлопчика. Він обережно зняв кришку і побачив дитячий щоден-

ник, мішечок скляних кульок, кілька гральних карт, обгортки від жувальної гумки...

Там також була купка фото, перев'язаних мотузкою. Кинувши оком на горішнє, на якому одягнений у костюм хлопчик ковтав ножа, Ден засумнівався, чи хоче бачити інші. Однак цікавість перемогла, і тремтливими пальцями він розв'язав мотузку.

Було очевидно, що того, хто зібрав ці світлини, вабили моторошні сюжети. На одній з них жінка метала в свого колегу сокири і кинджали; на іншій жінка жонглювала кількома смолоскипами; а наприкінці він натрапив на найжахливіше поєднання ворожки і клоуна, яке йому будь-коли доводилось бачити.

Тремтячи, Ден відклав знімки і коробку, залишивши тільки щоденник. Цілком очевидно, що саме він мав знайти його, ніби той кликав до себе, знаючи, що Ден по нього прийде.

Хлопець легенько дмухнув на обкладинку, і хмарка пилюки здійнялася в повітря, виблискуючи на світлі. Щоденник був досить обшарпаний, але Ден розгледів великі червоні літери:

ВЛАСНІСТЬ ДЕННІ КРОУФОРДА! ОСОБИСТЕ!!!

Властиемъ
Детей
Креуцфорта!

Освобоете!!!

РОЗДІЛ
№ 20

Сьогодні приїхав ярмарок. Патрік каже, що то цирк, але він дурник і, хоч і старший за мене й стверджує, що багато знає, він помиляється. То не цирк. У цирку є тварини, такі як леви і жирафи, а на ярмарку єдині тварини — це птахи і єноти, що копірсаються у смітниках.

Патрік і Бернард цілий день катаються на каруселі. Мама не знає, що вони поцупили монетки з нашої скриньки, яка стоїть під умивальником, щоб знову кататися на каруселі. Вони побачили мене, коли витягали монетки, і примусили пообіцяти, що я нікому не розкажу. Я пообіцяв. Вони все одно запхали мені до рота брудну шкарпетку і заштовхали під ліжко. Я нікому не розказав. Не розказав, але дуже хотів.

Дурні каруселі. Єдине, що є доброго на тому ярмарку, — це чоловік у капелюсі. Він не глузує з мого дірявого светра і каже, що я дуже кмітливий хлопець, кмітливіший за моїх недоумкуватих братів.

Він був Дуже Привітний. У нього в піджаку є годинник, і з його допомогою він може примусити жінку квоктати, як курка, а не-сміливого хлопця співати дитячі пісеньки. Він обіцяв, що навчить мене, як це робити, і покаже мені свої таємниці.

Я уважно слухав і не забув жодного слова. Сподіваюся, що тепер я теж примушуватиму людей робити різні речі. Я примушу Патріка і Бернарда заткнути їхні пельки. Я примушу їх робити те, що я скажу.

На зворотному боці годинника є камінець. Він виблискує, наче зірка, коли чоловік розмахує годинником. Яскрава палюча зірка.

Сподіваюся, що ярмарок ніколи не поїде.

Та навіть якщо й поїде, у мене залишаться таємниці. Вони ніколи мене не покинуть.

Ден перегорнув сторінку, його важке дихання ворушило папір. Малий Деніел Кроуфорд зробив другий запис невдовзі після першого, і починався він так: *«Сьогодні я розмахував перед Патріком камінцем і намагався примусити його квоктати, як курча. Завтра я примушу його видертися на дах».*

— Агов, ти щось знайшов?

Міка. Чесне слово, він завжди з'являвся страшенно невчасно. Ден зіщулився, зіштовхнув коробку назад до сховку, а щоденника запах під пальто. Обернувся і натягнуто посміхнувся до Міки.

— Тільки старий мотлох. Напевне тут спали діти. — Ден підвівся і посунув ногою дошки на підлозі. Він не встиг покласти килимка і захвати малюнки, тому намагався прикрити їх ногами. — А ви щось знайшли унизу?

— Купу спакованих коробок. Пусті рамки. Я б теж не хотів тут мешкати, тому не дивно, що вони збиралися переїхати. — Міка оглянув кімнату і здригнувся. Його очі виглядали скляними, майже порожніми. Ден вирішив, що це через погане освітлення. — Тут жили діти? Що за чортівня?

— Моторошно, правда? — Ден пройшов біля нього і схилився, щоб вийти з низеньких дверей у коридор. — Могли б поселити їх у комірчині.

— Я не помітив жодних слідів зниклої дівчини, — зауважив Міка, прямуючи за ним до сходів. — Ти впевнений, що це правильний будинок?

— Мабуть, після її зникнення вони виїхали з міста, — припустив Ден. — Я можу зрозуміти, чому вони вирішили залишити все в минулому і жити далі.

— Думаєш? А мені здається, що вони залишилися. Тобто, на той випадок, якщо вона повернеться. Якщо вони поїхали... Дідько, це було б дуже прикро.

Ден не хотів про це говорити і гратися в загадки. У нього в руках був дитячий щоденник головного лікаря, який міг кинути світло на його думки. Те, що перетворило чоловіка на жорстоке чудовисько, могло ховатися на цих сторінках, і Ден тремтів від адреналіну, адже цілком можливо, що відповіді ось тут, тільки простягни руку.

«Треба було їх послухати. Я зробив помилку, взявши з нами Міку».

Але що він міг тепер удіяти? Вони спустилися на перший поверх, де на них чекали вельми нетерплячі Джордан та Еббі. Джор-

дан мало не спопелив його поглядом. Ден покаже їм щоденника пізніше, коли сам прочитає. Показувати його зараз, особливо коли з ними Міка, було ризиковано. Він дуже хотів довіряти йому, хотів знати, що в коледжі у них є союзник, але навіть не був упевнений, чи хоче показати щоденника своїм друзям.

Це було особисте.

— Ми знайшли адресу ще одного будинку, — сказав Ден. — Мені здається, це десь неподалік.

— Я маю бути провідником наступної групи, — відповів Міка. Засукав рукав свого пальта і глянув на годинника. — За півгодини. Я можу прикрити вас ще на кілька хвилин, але наступний волонтер ооскаженіє, якщо я не повернуся вчасно.

— Ми не хочемо, щоб ти мав проблеми з іншими волонтерами, — озвалась Еббі. Хоча дівчина посміхалась, Ден збагнув, що вона досить недвозначно натякнула, що Міці вже час дати їм спокій.

— Ну, — сказав Міка, легенько ляснувши Дена по плечі. — Що тих тридцять хвилин? Гадаю, вони не будуть проти. Насправді це доволі весело і моторошно. Я кайфую.

— О. — Джордан широко розплющив очі, відкрив карту Google і передав її Міці. — Ти... серйозно?

— Ще б пак! Люди, це ж Гелловін, аж нерви лоскоче. — Він підійшов ближче, затулив рукою карту і засміявся, навіть по-змовницьки підморгнув. — І я, знаєте, дещо прийняв перед мандрівкою. Щоб розслабитись. Нічого важкого, легеньку самокрутку. — Він удав, ніби палить цигарку, але Ден дуже сумнівався, що звичайний тютюн настільки покращив йому настрої.

Ну, *тепер* зрозуміло, звідки в нього скляні очі.

— Отже... Ти не викажеш нас адміністрації коледжу? — повільно запитав Джордан.

— Щоб мені крізь землю провалитися. Це ж і мені перепаде. Ні, сьогодні я з вами. То куди йдемо?

Ден полегшено видихнув, однак не міг цілком опанувати себе, відчуваючи під пальтом старий щоденник лікаря Кроуфорда.

— Сюди, — вказала на наступну адресу Еббі, що переминалась з ноги на ногу. Дена теж охопила нетерплячка. — Ти знаєш дорогу?

— Як свої п'ять пальців. Ходімо. — Міка розвернувся, узяв карту і повів їх до поламаних розсувних дверей.

Однак Еббі сповільнила крок і, вхопивши Джордана з Деном за руки, притягнула їх до себе.

— Вам не здається, що він занадто активний?

— Він під кайфом, — прошепотів Джордан. — Він би тишився з того, як росте трава.

— Друзі, я розумію, що ви б хотіли, аби його тут не було, але маємо те, що маємо, — додав Ден, уважно слідкуючи за Мікою, щоб той, бува, не підслухав. — Він не видасть нас. Не цього разу. У нас є аргументи проти нього.

— І кому, на твою думку, повірять адміністрація? Купці школярів чи зразковому студенту-відміннику? — прошипіла у відповідь Еббі.

Ден знизав плечима і поспішив за Мікою.

— Занадто пізно щось міняти. Ми мусимо ризикнути.

— Час спливає, — гукнув від дверей Міка. — За двадцять п'ять хвилин усіх членів групи будуть перераховувати. — Хлопець усміхнувся, і на якусь мить Дену захотілося сприймати цю мандрівку так, як Міка, — ніби веселу і водночас небезпечну пригоду з друзями. Але Ден не міг дозволити собі такої розкоші. Якщо пощастить, той щоденник, якого він притискав до грудей, допоможе завершити цей розділ його життя — пояснить, чому він бачив усі ті речі, і, можливо, навіть назавжди позбавить від тих видінь.

А якщо Дену пощастить *ще більше*, по завершенні цих пригод у нього ще й залишаться його друзі. Якщо пробачать йому, що він сьогодні взяв з ними Міку.

— Гаразд, — сказав Ден. — То чого ми чекаємо?

РОЗДІЛ
№ 21

Сильний вітер гнав їх вулицею Блейка. Ден міцно притискав щоденника до грудей і разом з іншими тремтів перед цегляним будинком, вікна і двері якого були забиті дошками.

— Як гадаєте, його знесуть? — запитала Еббі, затримавшись на краю подвір'я. — Може, нам небезпечно заходити всередину?

— Ми мусимо, — сказав Ден. Зараз як ніколи він був переконаний, що вони на правильному шляху. Феліксові координати привели їх до будинку Гаррі Картрайта і батьківського дому лікаря Кроуфорда. Звідки б Фелікс не взяв ті адреси, вони не були випадковими — а утворювали ще не закінчене сузір'я.

— Що? — Міка обернувся від забитого вікна, яке до того уважно розглядав.

— Нічого... Просто кажу, що ми, гм, не мусимо заходити.

— Як ми, по-твоєму, можемо це зробити? — Джордан повів їх під'їзною алеєю до бічних дверей зі смугастим навісом. Вони згуртувалися навколо них, і Джордан незграбно копнув одну з дощок, що затуляли двері. — Тут не обійтися простою відмичкою.

— Схоже, ця тримається на чесному слові. — Міка тягнув одну з вузьких дощок, прибитих до одвірка. — Якщо зможемо її відчепити, я спробую відірвати й інші.

Тієї миті Ден зрозумів, як кепсько їм було б без Міки. У жодного з них не вистачило б сили відірвати цю дошку, а потім підважити нею інші, міцніше прибиті. Вони б застрягли тут навіки, намагаючись пролізти у вікно.

Ден звів брови, і Джордан з Еббі зрозуміли його без слів.

— Ну ж бо, — пробурмотів Джордан. — Але я зовсім не вражений.

— Я б знайшла інший спосіб, — додала Еббі.

— У цих рукавичках?

Вона нічого не відповіла.

Тим часом за кілька кроків від них Міка, ніби величезний лом, просунув відірвану дошку між одвірком та іншими дошками і взявся їх підважувати. Дошки заскрипіли і тріснули, а на землю, наче сніг, рясно посипалася пилюка.

— Ось так! — простогнав Міка. — Ще одну...

Із хрускотом відірвалася остання дошка. Ден, Еббі та Джордан разом розвернулись і пригнулися.

— Це було голосно, чорт забирай. — Міка відійшов від дверей, відкинув дошку-лома і пошкрябав потилицю. — Вибачайте.

— А зараз почекаймо, поки з'явиться поліція, — сказав Джордан.

Ден підштовхнув дошки ближче до будинку і вказав на двері.

— Пропоную зайти всередину. Хтось може помітити нас, якщо ми будемо стовбичити надворі.

Схвильовано роззирнувшись, Джордан прокрався до дверей.

— Не будемо тут затримуватись.

Хоча вони й повідривали дошки, двері нікуди не рухались. Джордан став навколішки, видобув з кишені свій набір відмичок і взявся до роботи. За якусь мить іржава дверна ручка піддалася і повернулася. Джордан завмер із заплющеними очима, мимрячи слова, яких Ден не міг розібрати.

— *Що ти робиш?*

— Молюся, щоб якісь дурні діти надумали закидати будинок яйцями або шматками розчавленого гарбуза, і тоді у всьому звинуватять їх...

— Я не чув, щоб десь гавкали собаки чи хтось вмикав світло, — зауважив Ден. — Заходьте.

Джордан швиденько підвівся і штовхнув двері плечем. Ден уже звик до затхлих покинутих будинків. Повітря всередині було важким і якимось кислим від плісняви і гнилої деревини.

— Тут є світло? — прошепотіла Еббі з-за його плеча.

— Будинок забили дошками і залишили гнити, — сказав Джордан. — Сумніваюся, що хтось платить за електрику. Нам це тільки на руку.

Ден спробував найближчого вимикача. Нічого не сталося. І чому вони не додумались узяти ліхтарика? Він вийняв телефон і при-світив. Вони стояли у якійсь комірчині або передпокої — усі стіни були завішані полицями і заставлені стелажми. На одному з них лежала пара старих брудних білих кросівок.

— О, Боже, яка гидота! — буркнув Джордан. — Тхне так, ніби тут пробігся мокрий собака.

— Тс-с-с. — Ден і сам не сподівався, що вийде так голосно.

Однак Джордан не звернув на нього уваги і, зітхнувши, продовжив:

— Тільки подумайте, зараз я міг би попивати лікер і знайти якогось симпатичного нетямущого першокурсника з фільмом «У пошуках галактики»¹...

Далі вони знайшли вітальню, досі вмебльовану, з низеньким круглим столиком і кількома канапами з жахливими психоделічними візерунками. Старий кошлатий килим укривали міради незрозумілих плям. Біля канап стояли скляні пляшки, а стіни, прикрашені літерами і прапорцями, були чимось захляпані...

— Певно, тут мешкали студенти якогось братерства, — припустив Міка, глузливо посміхаючись. — Цікаво, що стало причиною їх закриття? Я чув, що у вісімдесятих кілька таких братерств розпустили через розповсюдження наркотиків.

— Ой, — скривилась Еббі, перегорнувши сторінку старого календаря «Плейбой», пришпиленого до стіни. — Просто клас.

— Давайте розділимось, — запропонував Ден. — Нам скоро повертатися до коледжу.

Джордан підняв порожню пляшку і, понюхавши горлечко, знову кинув її на підлогу.

— Краще б я цього не робив...

Міка припинив нишпорити у вітальні, вичікувально глянув на кожного з них, розтуливши рота так, ніби раптом збагнув щось важливе.

— Здається, ви шукаєте щось конкретне.

— Просто я... цікавлюся серійними вбивцями, от і все. Це щось на кшталт хобі. — Ден здригнувся. Мабуть, не найкраще виправдання перед Мікою, який разом з ними пробрався до цього будинку. — Мені завжди хотілося розгадати нерозкритий злочин, розумієш? Бути героєм, може навіть розкрити ту справу зі зниклими дівчатами...

— І ти думаєш, що вона жила тут? У студентському братерстві? — Його сумніви були цілком зрозумілі.

¹ «У пошуках галактики» — фантастична комедія, у якій акторам колись популярного фантастичного серіалу довелося зустрітись зі справжніми прибульцями.

— Ні, не зовсім жила. У статті сказано, що... гм... тут її бачили востаннє.

— Угу. — Міка знизав плечима і схилився, щоб оглянути один зі старих журнальних столиків. — Ну, в кожного своє хобі. Тільки, тее, дайте мені якийсь знак, якщо нас збираються зарубати сокирою чи щось таке.

— Ми швидше отруїмось азбестом, — пробурмотів Джордан.

— У такому разі, — зіронізував Ден, — підумо я перевірю підвал.

Але сказати було легше, ніж зробити. Або двері було замкнено з того боку, або ж заклинило замок. Щастить, як завжди. Ден навалився на двері плечем, тоді ще раз і ще раз... За третім поштовхом двері піддалися, і знизу потягнуло неймовірним смородом старовини і гнилизни. Дена вивертало, йому хотілося тікати звідси, але Фелікс привів їх сюди не випадково. Тепер уже пізно повертати назад.

Ден затулив носа рукавом і обережно спустився вниз, освітлюючи й перевіряючи кожну сходинку, перед тим як ступити. Що далі він заходив, то нестерпнішим ставав сморід, і вперше тієї ночі Ден подумав, що може знайти тут щось більше, ніж папери та фотографії, — щось таке, до чого він зовсім не готовий.

Спустившись донизу, він посвітив навсібіч телефоном і побачив туристичний ліхтар з ручкою, що стояв на перевернутому ящику. Він натиснув на кнопку і полегшено зітхнув, коли в скляній колбі замиготіло світло, заповнюючи підвал теплим мерехтливим сяйвом.

Ден повільно обернувся і стиснув кулаки, нігті глибоко впилися в долоні.

Першим, що побачив Ден, було крісло, залізне і поржавіле, з кайданами, прикріпленими до його билець і ніжок. На хлопця накотила бурхлива хвиля спогадів, і Ден заціпенів.

Там не виявилось тіла, але й так було зрозуміло, що хлопець потрапив до жахливого місця. Світло ліхтаря нишпорило підвалом, блимало і зникало, але врешті розгорілося, і Ден розгледів за кріслом стіл, а позаду столу — дошку на ніжках. Ден не бачив таких, відколи закінчив початкову школу, адже в більшості закладів використовували білі пластикові дошки і маркери.

У нього тремтіли руки, коли він наближався до столу, завантаженого світлинами, документами й паперами. Усе виглядало так,

ніби хтось тут щось шукав, порозкидавши під столом аркуші й огризки олівців.

Ден узяв вицвілий чорно-білий знімок. На ньому двоє чоловіків зручно сиділи, тиснучи одне одному руки. Раптом хлопця аж морозом пройняло, коли він помітив, що в чоловіка праворуч повністю замальоване обличчя. Хлопець миттю пригадав фотокартку, з якої усе почалося, ту, яка чекала на нього в шухляді його столу в Брукліні.

Він запхав знімок до кишені і взявся переглядати папери. Більшість записок, які йому траплялись, важко було розібрати — нашкрябані лікарським почерком, слова радше скидалися на безладні закарлючки.

Документи випали йому з рук, а шурхіт паперу нагадував шепіт: «Швидше, швидше». Очі хлопця знову прикипіли до дошки. На ній сіруватою крейдою було виведено лише одне слово.

ОБЕРНИСЬ.

— Якби ж я міг, — сумовито пробурмотів Ден. — Але я ще не закінчив.

Обернись... Слово віддунювало у його голові. Що частіше він його повторював, то сильніше відчував, що тут чогось бракує. Крісло з кайданами, стіл з купою знімків, серед яких поспіхом щось шукали...

— Обернись, — ще раз промовив Ден, цього разу з хитрою пошмішкою. — Не я, — сказав він і нахилився над столом, щоб обернути дошку. — А ти.

Петлі рипіли, і дошка оберталася повільно, поштовхами, поки її вага перекидалася назад. Хлопцеві довелося штовхнути її знову, трохи сильніше, щоб вона зробила повний оберт. А тоді від приголомшення йому забило дух.

Він гарячково намацував у кишені телефон, адже це міг бути єдиний шанс зберегти побачене. Похапцем Ден зробив найкращий за цих умов знімок, сподіваючись, що спалаху фотокамери достатньо, аби все зняти.

Це скидалося на якусь карту чи діаграму, яку малюють детективи, щоб не прогавити жодної зачіпки в розслідуванні. На дошку навмання були приклеєні фотографії, документи і медичні картки,

поєднані між собою ризиками, які, напевне, означали якийсь зв'язок. Одні ризики були червоні, інші — білі.

Ден притиснувся до столу і примружився, намагаючись якомога швидше читати і запам'ятовувати; він був упевнений, що на світліні немає *всіх* деталей. Над головою він чув шварготіння ніг. Мабуть, його друзі хвилюються — щомиті вони можуть спуститися за ним. Але він вирішив, що неодмінно мусить показати це Джордану та Еббі.

Хлопець пробіг очима картки пацієнтів, на кожній з яких були знімки молодих чоловіків у кріслі з кайданами. І безліч нотаток.

«Пацієнт не йде на контакт...»

«Згідно з Кентуккі...»

«Пацієнт подає надію...»

«Вони збудували його з каменю...»

Ден узявся читати ще швидше, але в цьому було мало сенсу.

Він почав бездумно відривати все, що траплялося під руки, — картки, фото, діаграми. Пізніше, звирившись з телефоном, він розклеїть їх по місцях.

«Ось воно. Ось воно. Ти вже так близько...»

Унизу дошки він помітив стосик скріплених поживклих аркушів, певно, якусь брошуру або щоденник. Ден запхав усі знахідки під пальто, застібнув блискавку і простягнув руку востаннє, щоб відклеїти стосик.

Туп... Туп...

Серце загупало в грудях. *«Чорт забирай»*. Кроки на сходах. Його час вийшов. Чим би не був цей підвал, він з'ясує це пізніше.

— Ну, я вже надивився на старі брудні чоловічі труси, вистачить на все життя, — поскаржився Джордан, зупинившись біля ліхтаря. — Як твої успіхи? Що це за місце?

— Нікому не радив би вступати до цього братерства, — відповів Ден. — У підвалі хтось проводив експерименти. Багато експериментів.

Джордан здригнувся, а тоді прошепотів:

— Скажи мені, що ти все це сфотографував.

— Краще. Нам треба зібратися втрьох — без Міки. Маю показати вам, що я знайшов.

Знову кроки на сходах, але цього разу не такі повільні. Еббі стрімголов мчала вниз і наштовхнулася на Джордана, який в останню мить виставив руку, щоб її спіймати.

— Нам... треба... йти! — випалила дівчина, хапаючи ротом повітря. Вказала нагору. — Я була... на другому поверсі й визирнула з вікна. Там люди. Я не знаю... Вони повсюди. Вони оточили будинок! — У світлі ліхтаря її очі були величезними. Вона торсала Джордана за куртку, намагаючись затягнути на сходи.

Ден схилився, щоб вимкнути ліхтаря, і пішов за ними, перестрибуючи через сходинки. На першому поверсі на них чекав Міка, з блідим, як у примари, обличчям.

— Гадаю, що зможу нас вивести, — тихенько сказав він. — Це... хоч якийсь план.

Визирнувши у вікно, Ден побачив темні обриси людей, вималювані вуличними ліхтарями. Одна постать стояла обабіч, у центрі жовтого озерця ліхтарного світла. У масці. У накидці.

Здавалося, порожні очі, що зяяли з-під маски, от-от його поглинуть. Усе більше людей виходило з тіні — всі в масках і мантиях. Багрянні Мантиї знайшли їх. Якщо це був якийсь Келів жарт, Ден не хотів тут залишатися, чекаючи на кульмінацію.

— Керолайн мала рацію, — прошепотів Ден, і йому перехопило подих. — Вони існують.

Міка пригнувся і повів їх до бічних дверей, що виходили надвір. Вони присіли під одним з вікон. Крізь прогніті планки на дверях долинав низький гул, що дужчав, перетворюючись у наспів.

— Що вони говорять? — шепнув Джордан, його очі металися за склом окулярів.

Ден, якому паморочилося в голові, міцніше притис до грудей папери під пальтом.

— Моє ім'я, — відповів він. — Вони повторюють моє ім'я.

РОЗДІЛ
№ 22

— Не слухай їх. — Тремтячою рукою Міка вхопив його за плече. Певно, це було добре, бо Дена страшенно нудило і він заледве розплющував очі. — Приготуйся бігти, добре? Ти можеш бігти?

— Так, можу, — кивнув Ден.

Його торкнулася інша рука — Еббі, — і це було набагато приємніше. Вона взяла його за зап'ястя і лагідно промовила:

— Ми будемо триматися за руки і виберемося звідси разом.

— Саме так. Тримайтеся разом і біжіть до коледжу, — наказав Міка. — Готові?

Ден кивнув, міцно притискаючи до себе знайдені сьогодні скарби.

— Спробуймо, нам немає чого втрачати, — мовив Міка і штовхнув поламані двері.

— Куди ти йдеш? — схвильовано запитав Джордан.

— Надвір. Я відверну їхню увагу, а ви тим часом тихенько вшивайтеся звідси. — Він повільно підсунувся до розчахнутих дверей.

— То це твій геніальний план? Скільки ти викурив тих самокруток?

— Просто робить, як я кажу! — І Міка кулею пролетів занедбане подвір'я.

Ден змусив себе підвестися. Зараз він мало покладався на власні ноги, але вони не мали іншого вибору — Міка вже щодуху мчав до тротуару, а Багрянні Мантії, які оточували будинок, розірвали своє коло і кинулись за ним, ніби зграя зомбі.

Ден бачив, як вони збилися до купи, щосекунди наганяючи втікача, і червоні мантії майоріли в них за спинами.

— Ось наш шанс, — сказала Еббі. Вона йшла першою, тримаючи Дена за лікоть, а Джордана за зап'ястя. Дівчина потягла їх

за двері і побігла до тротуару так швидко, як могли її нести маленькі уггі.

— Повільніше! — гукнув Ден, намагаючись бігти в її темпі.

— Не відставай! — відповіла Еббі.

Ден, озирнувшись ліворуч через плече, спостерігав, як Міку здоганяв добрий десяток червоних примар. Даремно він оглянувся. Він не міг похвалитися доброю координацією і почав спотикатися, а тоді гепнувся на землю, аж клацнули зуби. Папери, які він притискав до грудей, злетіли вгору і вражаючим фонтаном розлетілися навсбіч. Хлопець намагався підвестися, тим часом як папери тріпотіли на вітрі, наче рибини, висмикнуті з води.

— Облиш їх! — крикнула Еббі.

У них не вийшло вислизнути тихенько, бо вони привернули до себе занадто багато уваги. Кілька переслідувачів Міки зупинилися і, повернувшись до них, витріщались якусь мить, що здавалася вічністю. Відтак кинулися до нього — швидкі червоні тіні мчали подвір'ям, прикипівши до нього очима з-під жахливих масок.

— Я не можу їх залишити, — виправдовувався Ден, рачкуючи по мокрій траві. Він нишпорив у темряві, намагаючись на землі розкидати аркуші, від чого його пальці стали слизькими і брудними. Від кроків здригалась земля і він сам.

Поряд майнули модні кросівки, а з ними і Джордан.

— Я позбирав їх! — вигукнув він. — А тепер піднімай свою дупу і біжи!

Джордан та Еббі вхопили його за лікті й відірвали від землі так, що Денові ноги заметлялися в повітрі. Не було часу підводити його, тож друзі поволокли Дена, тримаючись подалі від вуличного ліхтаря на розі. Ден боявся озиратися — він знав, що їх переслідують.

У легенях пекло, й очі сльозилися від холодного повітря, що хльостало по обличчю. Друзі минули один квартал, ще один. Ден бачив, що вони рухаються в правильному напрямку — понад деревами вже виднівся шпиль каплиці. На відстані він чув звуки ярмарку, вибухи музики і сміху.

— Їх немає... — Джордан сповільнив крок і зупинився. Він зігнувся, вперся долонями в коліна і переводив подих. Його темне волосся розметалося, щоки розчервонілися і вкрились краплинками поту. — Ми від них відірвалися.

— Куди ми підемо? — запитав Ден. Вони збилися до купи під деревом навпроти каплиці. Ліворуч, перед академічними будівлями коледжу, вирував ярмарок. — Треба знайти безлюдне і безпечне місце.

— Можемо сісти в одній із бібліотечних кабінок, — запропонувала Еббі. Вона прихилилась до стовбура і важко дихала.

— Якщо нас там знайдуть, ми опинимось у глухому куті, — відповів Джордан. — Потрібен відкритий простір.

Ден майже не слухав. Він спостерігав за тіннями, готовий до того, що будь-якої миті з'являться Багряні Мантії. Вони зроблять з ним те, що й з Мікою? Він не хотів про це думати, якщо у них є бодай один шанс уникнути такої долі. Джордан та Еббі, мабуть, думали про те саме, похнюпившись, ніби втомилися від тягара пережитого.

— А як щодо комп'ютерного класу під нашим гуртожитком? — запропонувала Еббі. — Я бачила один на міні-карті, які нам роздавали під час вступної лекції. Якраз навпроти входу до підвалу.

— Варто туди зазирнути... Дене? Дене, ти взагалі нас слухаєш?

— Що? А, так. Комп'ютерний клас. Звичайно. — Він глянув на Джордана, який притискав до себе зім'яті папери. — Поверни мені.

— Що, просто зараз? — пирхнув Джордан. — На, забирай їх. У мене від них мороз поза шкіру.

Еббі вже прямувала до гуртожитків, і двоє хлопців поквапились її наздогнати.

— Ти ж навіть не знаєш, що в тих паперах, — зауважила вона.

— Угу, крісло з кайданами і моторошний підвал — там точно барвисті веселки і гарненькі кролики. Та ну... У тому місці не може бути нічого доброго.

— Джордан має рацію. Я знайшов фотокартки і нотатки... — Ден розстебнув пальто, бо його светр промок від поту.

— Господи, ви тільки подивіться. Може, в тебе там ще є сумки і годинники?

— Ні, я просто... взяв усе, що бачив. Я не знав, що з того важливе, а що — ні. Ось, погляньте. — Він простягнув їм кілька знімків, однак дитячий щоденник Кроуфорда дужче притиснув до себе.

Еббі підняла одне фото й, придивившись, зойкнула, коли вони проходили під вуличним ліхтарем.

— Хлопці, ви маєте це побачити.

— Що там? — Ден зупинився біля неї. Вона тримала світлину, яку він уже бачив, — чоловік із замальованим обличчям і чоловік, вбраний в охайний горний костюм, із гачкуватим носом. — Ого, гляньте на килим.

— Це ж емблема ЦРУ, — з сумнівом у голосі зауважив Джордан.

— Як думаєте, хто це? — тихенько запитала Еббі.

— Даю тобі три спроби, але дві перших не враховуються, — сказав Джордан.

Ден зрозумів, що киває. Пальто, кишеньковий годинник... Він бачив достатньо фотографій головного лікаря, щоб упізнати його.

— Лікар Кроуфорд.

Усе ще посміхаючись, Джордан відсахнувся й обхопив голову руками.

— Це якесь божевілля. Що, в біса, він міг мати спільного з ЦРУ?

— Не знаю, — зізнався Ден і дістав купку скріплених паперів. — Хоч би там як, закладаюся, що ми знайдемо відповіді тут.

РОЗДІЛ
№ 23

Комп'ютерний клас — довга кімната з низькою стелею, що розташовувалась під гуртожитком Еріксон, — був порожнім і здавався доволі надійним, нагадуючи радше бункер. Ден зрадив, коли побачив, що там є два виходи. На Гелловін ніхто тут не вчився й не виконував домашнє завдання, і скидалося на те, що опалення теж вимкнули. Унизу було страшенно холодно.

Одна з блакитних ламп час від часу блимала і гуділа, і це так дратувало Дена, що в нього почало смикатися око.

Еббі сиділа на підлозі поруч з Джордановим комп'ютером і дивилась на світлину в Деновому телефоні, намагаючись приблизно відтворити вигляд дошки. Ден усе ще притискав до себе дитячий щоденник головного лікаря. Йому дуже кортіло прочитати його, але він міг зробити це тільки наодинці.

— Джордане, можна тебе про щось попросити? — спитала Еббі, зняла рукавички і шапку й поклала їх поряд. — Візьми цей перелік імен і перевір, чи є вони на сайті коледжу. Випускники часто залишаються працювати в коледжі, то, може, нам пощастить натрапити на когось, хто був тут у той час.

— Чудова ідея! — зі щирим захопленням вигукнув Джордан, узяв перелік і почав гарячково друкувати. — Можу з упевненістю стверджувати, що головний лікар і Багрянні Мантії були пов'язані. Оте виспівування імені... Бррр. Навіть не хочу про це думати.

І Ден не хотів.

Він зосередився на стосику скріплених аркушів, присівши на край столу за кілька футів позаду Джордана, і нервово хитав ногою. Коли вони зайшли всередину, його накрило хвилику тепла, але зараз холод, здавалося, знову дістався до його кісток.

На сторінках були дати, а верхній аркуш був якийсь крихкий, з темними розмитими колами, ніби від чашок з кавою. Деякі

написи олівцем уже витерлись по краях, тож їх важко було розібрати. Ден розклав папери на колінах, боячись зашкодити їм ще більше, якщо триматиме їх у руках.

— Квітень 1953 року, — тихенько прочитав він. — Якраз у розквіт його кар'єри.

— Ти упевнений, що це написав саме він? — запитав Джордан.

— Так, — відповів Ден. — Я добре знаю його почерк.

Цілий день учора і сьогодні вранці дощило. Я помилково припускав, що навесні в Кентуккі буде тепло, однак дні тут холодні й похмурі, а дощ, здається, ніколи не припиняється. Доктор Форестер вважає, що спека може нашкодити зосередженості піддослідних, і радіє помірному клімату.

Я мав намір поділитися моїми теоріями стосовно трикомпонентного підходу — фізичного, чуттєвого та духовного, — але Форестер наполягає на дослідженні лише фізичного. Ця недалекоглядність спричинить його крах, я переконаний.

Певно, мені не слід висловлювати своє невдоволення цілковито науковим підходом Форестера. Це не приватний експеримент. Усе має бути відповідно до чітких і суворих правил. Проте нам таки варто пройти всіма стежками; ми прагнемо розкрити основні таємниці людського розуму, а для цього самих лише наркотиків і припущень може бути недостатньо.

Ден перегорнув сторінку. Половина тексту була геть незрозумілою, а закарючки на діаграмах міг прочитати хіба що лікар. Не було жодних імен пацієнтів, тільки цифри, імовірно для того, щоб зберігати анонімність. Ден подумав, чи часом немає десь відповідного списку, що містить дані пацієнтів.

Запис на наступній сторінці датувався тижнем пізніше від першого запису.

Як я й очікував, після прийому наркотиків піддослідні мають галюцинації й бьелькочуть щось незрозуміле, але ми ні на крок не наблизилися до того, щоб повністю очистити їхній розум. Одна повія — забув, як її звати, — чотири години ганялася за власною тінню. Не той результат, якого ми всі сподівалися. Пацієнт під номером 67 вісім днів поспіль приймав діетиламід лізергінової

Цілий день учора і сьогодні вранці дощило.
Я помилково припускав, що навесні в Кен-
туксі буде тепло, однак дні туті холодні
й похмурі, а дощ здається, ніколи не при-
пиняється. Доктор Форестер вважає, що
сеча може наткожити зосередженості
піддослідних, і радіє помірному клімату.
Я мав намір позилитися моїми теоріями
стосовно трикомпонентного підходу — фі-
зичного, чуттєвого та духовного, — але
Форестер наполягає на дослідженні лише
фізичного. Ця недалекоглядність спричи-
нить його крах, я переконаний.
Певно, мені не слід висловлювати своє
невдоволення цілковито науковим підхо-
дом Форестера. Ця не приватний експе-
римент. Усе має бути відповідно до чітких
і створих правил. Проте нам таки варто
пройти всіма стежками; ми прагнемо
розкрити основні таємниці людського
розуму, а для цього самих лише паркоментів
і припущень може бути недостатньо.

кислоти¹. Форестер планує продовжувати з тією ж дозою. Однак не каже, як довго.

Утім, усе це не має жодного значення. Я видер того камінця із затиснутих долонь доктора Модіра тому, що вірив, ніби одного дня зможу використати його для загального блага. Я можу не вважати себе великим ентузіастом, але думка про повний контроль чийогось розуму в довготривалій перспективі... Якщо мені доведеться миритися з вибриками Форестера, щоб урешті знайти відповідь, я буду прикидатися його покірним асистентом.

Він переконаний, що нам удасться виготовити справжню сироватку правди й перепрограмувати людський мозок. З дурника зробити генія, а з генія — дурника. Величезні можливості її застосування у шпигунстві, військових операціях. Але мене цікавить зовсім інше. Контролювати теперішнє легко, а як контролювати майбутнє? Ось до чого варто докласти зусиль.

Якийсь час Ден витріщався на аркуші, що лежали в нього на колінах. Усе було набагато серйозніше, ніж він собі думав. Якщо дати правдиві, отже, лікар Кроуфорд закладав підвалини для своїх експериментів у Брукліні ще задовго до того, як став у ньому головним лікарем. Які б дослідження він не розпочав у Кентуккі, він продовжував працювати над ними й у притулку, використовуючи куди жахливіші методи.

Раптом озвалася Еббі. Дівчина схилила голову набік, щоб глянути на Джордана зі свого місця на підлозі.

— Що таке... ді... етила... мід лізер... гінової кислоти? — Вона ледве вимовила ті слова, а тоді простягнула Джордану записку. — Ось це. Що воно таке?

— Я теж знайшов таке в своїх паперах, — додав Ден.

Джордан узяв записку, відкрив нову вкладку пошуковика й швидко і досить гучно забарабанив клавіатурою.

— Гм. Це дивно. Це ЛСД.

— Ти маєш на увазі наркотик? — здивувалась Еббі. — Тут щось не так.

¹ Діетиламід лізергінової кислоти (ЛСД) — галюциногенний наркотик.

— Натисни на перше посилання, — сказав Ден. З-за Джорданового плеча він бачив, як відкрилась сторінка Wikipedia з інформацією про наркотик. — Прогорни її донизу.

— Хвилиночку... — ледь чутно мовив Джордан, почавши читати, і вигукнув: — Ого! Нічого собі! — Він указував пальцем на екран і, повернувши голову, глянув на Дена широко розплющеними очима. — ЦРУ експериментувало з наркотиками. Вони думали, що зможуть використати їх, аби контролювати розум, а тоді скинути ці «бомби» на Росію. Хімічна війна і таке інше. Мій учитель історії постійно про це розводився. Мабуть, він дуже цікавився цією темою. — Він зиркнув на екран і випростався. — «MKUltra»¹. Он воно що. Про це він торочив ледь не на кожному уроці.

— Здається, головний лікар був не вельми задоволений ходом експериментів, — зауважив Ден. Він швиденько обчислив. — Тисяча дев'яност п'ятдесят третій... Президентом у той час був Ейзенгауер.

— Це пояснює фотографію. — Еббі підняла її з підлоги.

— То виходить, що лікаря Кроуфорда обрали для участі в експериментах ЦРУ, він поїхав до Кентуккі, але його не влаштували результати. Він полишив їх і повернувся сюди, щоб розпочати власні експерименти над психічно хворими пацієнтами. — Тепер вони мали набагато більше інформації, ніж раніше, але Дена все одно не покидало відчуття, що їм чогось бракує. У паперах була згадка про доктора Модіра і його камінець. У своєму дитячому щоденнику головний лікар називав його «яскрава палюча зірка». Невже це той самий камінець, який їм показувала Люсі? Як він пов'язаний з Феліксом?

У хлопця свербіли руки взятися за щоденника, що досі зберігався у нього під пальтом. Але натомість він перегорнув сторінку зшитка документів. Запис був коротким, усього кілька рядків. Він би ніколи не подумав, що почерк може бути сердитим, але цей таки був.

Форестер — старий недалекоглядний дурень. Він і далі сперечається зі мною і дійшов навіть до того, що висварив мене за зміну умов

¹ «MKUltra» — кодова назва секретної програми ЦРУ, що мала на меті пошук і вивчення засобів маніпулювання свідомістю.

експерименту. Мене! Висварив мене! Коли слабкою ланкою в нашої команді є якраз він. Може, якби він був моїм пацієнтом, я зміг би розкрити його справжній потенціал і він більше не був би таким обмеженим чи дурноголовим.

Записи ставали дедалі коротшими.

Сьогодні Форестер мене звільнив. Це навіть добре. Я зробив важливе відкриття, і, як і припускав, воно було можливе тільки за умови використання трикомпонентного підходу. Наркотик, операція і камінь. Я ще не вдосконалив його, але мені вдалося розкрити секрет створення власних надійних агентів. Контроль. Нарешті я його отримав.

Ден перегорнув ще кілька сторінок і знайшов останній текст.

Святилище — святе або культове місце, — а що може бути святішим за владу над власними чистими помислами? Святилище. Це водночас замок і ключ до нього.

Тоді хлопець узявся за інші папери. Аркуші виглядали новішими, але теж були поплямлені й зім'яті. Його увагу привернула дата. 1960 рік — сім років по тому. Це доволі тривалий проміжок часу. Він здригнувся від думки про те, чим за всі ті роки міг займатися головний лікар.

Нарешті я його знайшов. Мого ідеального піддослідного. Будуть кращі за нього, я в цьому переконаний, але він перший. Алкоголік, безпритульний, ніхто за ним не сумуватиме. Сто сімдесят чотири дні безперервного прийому наркотиків. Дивовижно, що вони не пошкодили його мозок цілковито. Організувати йому операцію було нескладно, і я прослідкував, щоб йому успішно провели лоботомію.

Тепер залишився третій і останній етап — перепрограмувати його мозок за допомогою гіпнозу, випробувавши на ньому камінець доктора Модіра. Я ніколи не вірив у силу таких витребеньок. Мислення, логіка, знання, наука — ось у що я вірю. А всілякі дрібнички... Безглуздо навіть думати про таке... однак

гіпноз вдається мені найкраще саме тоді, коли я використовую камінець. У ньому є щось особливе, я впевнений. Навіть науковець мусить переглянути свої переконання, коли раз по раз отримує той самий результат.

Модір стверджував, що поцупив його з могили божевільної старої вдови, і саме те, що він украв його у померлої жінки, наділило камінець такою силою. Бурхлива фантазія, розрахована на те, щоб захопити увагу самотнього хлопчика.

Це спрацювало, але, мабуть, не на користь старого дурня. Цікаво, чи камінець додало сили те, що я задушив його власника?

Байдуже. Найважливіше те, що я натрапив на ідеального піддослідного, мого любого Гаррі Картрайта, і невдовзі він стане моїм рабом.

То виходить, що Модір помер. Ден ніколи не зустрів чоловіка, лише його видіння. Хіба таке можливо? Невже старий фокусник залишив по собі якийсь слід? Одна річ бачити чужі спогади, і зовсім інша — говорити з ними. Здрігнувшись, Ден пробіг очима до початку сторінки.

— Послухайте ось це.

Ден прочитав їм останній запис, відчуваючи, як у кімнаті холодає, і залишив документи на колінах. Хлопець ретельно зважував свої наступні слова, тоді запхав руку під пальто і видобув дитячий щоденник головного лікаря. Приховувати його від друзів було б неправильно. Дена насправді лякала думка про те, що спочатку він мав такий намір.

— Що це? — запитала Еббі, відкривши рота від здивування.

— Я знайшов його сьогодні. У першому будинку... але не хотів вам нічого казати, поки з нами був Міка.

— Йому можна довіряти, — зітнено сказав Джордан. — Знаю, останнім часом я був з ним не дуже приятний, але він не мусив відволікати їхню увагу, щоб ми могли втекти.

— Цікаво, з ним усе добре? — Еббі похапцем глянула на обох хлопців. — У мене таке відчуття, що ми мали б викликати поліцію.

— Не знаю, — відповів Ден. — Я й гадки не маю, чи можна вижити після того, що вони здатні зробити. Але зараз я хочу скласти докупи всі наші знахідки. — Він передав щоденника Еббі, і дівчина взяла його двома пальцями, ніби то була якась смердюча

здохлятина. — Думаю, що головний лікар виріс у тому будинку. Я знайшов сховок під килимком, де лежали металева коробка і цей щоденник. Він написав його у дитинстві. І... насправді це досить сумно.

— «Сьогодні Патрік видерся на дах. Прокинься, Патріку, сказав я, прокинься і лети! — Еббі читала, розгорнувши сторінку навімання. — Коли він опинився внизу, то на ньому місця живого не було, а його голова тріснула».

— Патрік був одним із його братів, — пояснив Ден. — Він писав про те, що хотів їх контролювати. Вони знущалися з нього.

— Зажди-но, я чогось не розумію, — втрутився Джордан. — Він так розізлився на брата, що зіштовхнув його з даху?

Ден похитав головою.

— Не зіштовхнув. Він його загіпнотизував.

Еббі, що сиділа на підлозі, зойкнула і закашлялась.

— О, Боже, він намалював його.

Вона повернула до них щоденник. Так воно й було. Під коротким описом Патрікового падіння був незграбний малюнок олівцями, що зображував хлопця, який лежав на спині з неприродньо викрученими ногами. Скалічений хлопчик був одягнений у смугастого светра й закороткі штани. Ден широко розплющив очі — у своїх видіннях він бачив не малого Деніела. Під малюнком було одне речення.

Тепер Патрік затихне.

РОЗДІЛ
№ 24

То виходить, що головний лікар навіть у дитинстві був лихим диваком. — Джордан зняв окуляри, щоб витерти їх об свєтра. — Радий, що довідався.

— Усе набагато серйозніше, ніж здається, — відповів Ден, трохи роздратований тим, що Джордан ставиться до цього так легко-важно. — Ми знаємо, що він був одержимий думкою зберегти свій спадок, але тут ідеться про щось більше. Він не міг контролювати своїх братів, не міг контролювати Форестера, не міг контролювати старого Модіра, якого задушив...

— Але він знайшов спосіб, як це можна зробити, — зауважила Еббі. Вона поклала щоденник на підлогу і відіпхнула, ніби гидувала до нього торкатися. — Під час своїх експериментів він зблизився з Гаррі Картрайтом, а потім відшукав його, коли все закінчилося. Гадаєте, саме таким було його повернення до Камфорда?

— Ім... — Джордан відкинувся на спинку стільця і легенько розгойдувався. Він склав долоні до купи і примружено дивився на стелю. — Його обрали для участі в таємних експериментах ЦРУ, він думав, що вони геть безглузді, і, до речі, мав рацію, адже вони так і не з'ясували, що їм робити з тим чортовим ЛСД, якщо містер Кандагар казав правду...

— Хто такий, у біса, містер Кандагар? — перебила його Еббі.

— Мій учитель історії... схиблений на теоріях змови. Одним словом, божевільний Кроуфорд — без образ...

— Мені байдуже, — пирхнув Ден.

— ...зміг за допомогою наркотиків та операції підкорити собі Гаррі Картрайта, а по закінченні експерименту Картрайт пішов своєю дорогою, щоб злигатися з Керолайн, а може, й з іншими дівчатами. Психопат Кроуфорд — не ображайся...

— Знову байдуже.

— ...дізнався, що старий добрий Гаррі повернувся до Камфорда, розпочав нове життя і працює поштарем. Аж раптом з'являється наш головний лікар, починають зникати жінки і опа! Як гадаєте, куди Гаррі доправляв тих жінок? До Кроуфорда? Певно, тоді він ще не жив у Брукліні й потребував піддослідних для експериментів.

Ден здригнувся, пригадавши своє видіння про візит головного лікаря до будинку Гаррі Картрайта і те, як він ним маніпулював. Воно й не дивно, що чоловік був такий покірний. Кроуфорд зробив йому часткову лоботомію.

— А знаєте, до біса це все, я хочу їсти. — Джордан підвівся з-за столу, потягнувся і позіхнув. — Ой, уже перша ночі. Піду потрушу торгові автомати. Вам щось узяти?

— Будь обережний, Джордане, ті ненормальні досі можуть бути десь поблизу, — сказала Еббі. Вона підвелася і теж потягнулась.

— Я швиденько, — запевнив він.

— Принеси мені води, — попросила Еббі. — Дене?

— І мені води. Я серйозно, будь обережний.

— Усе буде добре, — кинув Джордан і почовгав до дверей. — Майте на увазі, що це не славнозвісні останні слова. Мої останні слова були б набагато епічніші. Утім, якщо я не повернуся за десять хвилин, посылайте за мною Вентворта Міллера¹ і сирну піцу.

Ден відклав папери й потер очі, бо на нього навалилась якась незрозуміла втома — його тіло виснажилось, а мозок працював на повну. Його щось турбувало. Вони зібрали стільки відомостей, а їхній головоломці досі чогось бракує. Чому Фелікс хотів, щоб вони все це знайшли?

Він глянув на Еббі, яка сіла на Джорданів стілець. Вона посмінулась йому і підперла рукою підборіддя.

— Нам не було коли дихнути, відколи ми сюди приїхали, — сказала дівчина. — Як ти, тримаєшся?

— Просто... багато всього. Тобто, я знав, що ми мали справу зі злом, але зараз усе набагато серйозніше, ніж я собі уявляв. — У Дена розболілася голова, як завжди, коли він подовгу не приймав ліків.

¹ Вентворт Міллер — американський актор, який знімався в кримінальному телесеріалі «Закон і порядок: Спеціальний корпус» у ролі детектива Нейта Кендалла.

— Усе справді дуже заплутано, — погодилась Еббі. — Але як почувашся *ти*? Поза усім цим.

— Я хочу, щоб усе це нарешті скінчилося. Я хочу знову розслабитись і гарно проводити з вами час. Проводити час з тобою. — Він почервонів, опустил очі. — Я хочу сказати... мені подобається проводити з тобою час. Я б хотів, щоб ми робили це частіше. Я насправду сподівався, що ти візьмеш мене з собою подивитися на інсталяцію Лари.

— Мені теж, Дене. Хочеться вірити, що одного дня, коли все це скінчиться, ми з тобою зможемо з'ясувати... Лишенько... — Вона засміялась і похитала головою. — Господи, ніколи б не подумала, та виявляється, що мені набагато легше говорити про ЛСД і ЦРУ. Отож, я намагалася сказати, що не знаю, що між нами зараз відбувається, але мені б хотілося це з'ясувати.

Ден кивнув, вдячний, що вона озвучила те, що він не зміг. Але він точно знав, що від одного погляду на Еббі його страхи і сумніви не здаються такими нездоланими. Навіть якщо це не зародження кохання, то йому принаймні залишиться їхня дружба.

— Я б теж цього хотів. Просто... таке відчуття, що за останні кілька тижнів ви з Джорданом віддалилися. Чи це мені тільки здавалося?

Настала її черга червоніти.

— Не можу нічого сказати про Джордана, але мені було страшно, розумієш? Я боялася, що ми всі роз'їдемося по різних університетах. І якщо у мене виникнуть до тебе якісь серйозні почуття, це мене просто вб'є. Я не хотіла занадто зближуватися з тобою, щоб потім дивитися, як ти їдеш до Каліфорнійського університету чи ще кудись. Мабуть, я трималася осторонь, щоб захистити себе, але, певно, це було нечесно з мого боку.

— Ні. — Ден енергійно захитав головою. — Я чудово тебе розумію. І вважаю, що твій страх і бажання захистити себе цілком виправдані. Хто знає, де ми всі опинимось? Краще зачекаймо і подивимось, що буде, коли життя повернеться до норми.

— А з іншого боку, у тебе галюцинації, мені вчуваються голоси — то, може, зараз нам і не слід сподіватися нормального життя.

Еббі засміялась, але Дена відволікали думки, які крутилися навколо того, що вона сказала...

— Що таке? Дене? Що сталося?

— Мої галюцинації, — промимрив він. Якби ж його незграбний рот встигав за його думками. — Вони почалися, коли я приїхав сюди, хіба ні?

«Я ще його не вдосконалив, але мені вдалося розкрити секрет створення власних надійних агентів. Контроль. Нарешті я його отримав».

— Головний лікар, — сказав собі під носа Ден і почав гарячково гортати сторінки скріпленого стосу. — Він казав, що розкрив секрет... або наблизився до його розкриття. Він казав, що може створювати агентів, гіпнотизувати їх, що наркотик був *складовою* цього процесу. Може, тому в мене галюцинації? Послухай... — Він почав читати один із записів. — «Мені вдалося розкрити секрет створення власних надійних агентів». Ті агенти... а що, як вони намагаються накачати нас наркотиками? Може, вони вже це роблять.

— Хто «вони»? — запитала дівчина. Ден був упевнений, що це важливо, однак Еббі навіть на децицію не повірила в його слова. — Накачати наркотиками? Тобі не здається, що це занадто фантастично, навіть після того, що з нами трапилось?

— Але це не так уже й важко. Ми їмо їжу, яку готують незнайомі люди. Ми п'ємо воду з місцевих кулерів. Певно, це звучить фантастично, але *можливо*.

— А може, ти просто... хочеш, щоб причина була в цьому. Я маю на увазі, що тобі стало б краще, якби ти знав, що галюцинації не пов'язані з тобою, а чимось спричинені.

У чомусь вона мала рацію, але Ден не припиняв обмірковувати своє припущення. Думки випереджали одна одну, він складав докупи всі більше деталей, здавалось би, такого правдоподібного сценарію.

— Увесь цей час ми вважали, що вплив головного лікаря поширювався тільки на Бруклін, але раптом ми помилялися? А що, як до його експериментів був причетний увесь коледж? *Уся місцева громада?* Тоді стає зрозуміло, Еббі, як йому вдавалося приховувати все, що тут відбувалося, — йому в цьому допомагали. Хтось прикривав його, доки він творив у притулку свої експерименти.

— Дене, зупинись, — сказала Еббі, — зупинись...

— Він прагнув контролю. Це завжди була його основна мета. Так було з самого початку, я хотів контролювати людей, вивільнити їхній справжній потенціал і запрограмувати так, як хочу я.

— Дене! — вона вже ледь не кричала. Еббі зіскочила зі стільця, підбігла до нього, вхопила за плече і почала термосити. — Дене! Зупинись!

— Що? — Він хапав ротом повітря.

Вони дивилися одне на одного в напруженій тиші, а тоді Еббі знову потрясла його, цього разу не так сильно.

— Ти говориш від першої особи. Невже ти не чуєш себе? Я зробив те... Я хотів того...

Це не мало жодного значення. Вона обривала хід його думок, а йому було необхідно втримати цю нитку. Поки не забув, він мусив усе записати.

— Це не важливо, — буркнув Ден, уникаючи її погляду.

— Ні, Дене, помиляєшся. Це дуже важливо. Якщо відверто — мені начхати, що головний лікар Кроуфорд робив сорок років тому. Я думаю про нас, Дене. Про свою тітку Люсі. Про тих людей, які досі живі, і я повернулася в це жадливе місце, щоб нам усім полегшало і ми змогли спокійно жити далі. Але тобі не кращає. Ти перетворюєшся на когось іншого. — Тремтячи, вона відступила на крок, ніби боялася того, хто на неї дивився.

— Це я, — роздратувався він. — Деніел. Деніел Кроуфорд. Це... я!

— Ден Кроуфорд, — виправила Еббі. Її голос був слабкий і нагадував шепіт.

— Що?

— Ден. Ти ніколи не називав себе Деніелом.

— Ага. Так, Ден, звісно. Не роби з цього трагедії, Еббі. — Але вона примусила його хвилюватися. За його теорією можна припустити, що він справді не був собою, що хтось інший захопив його розум. Як довго це триває? І скільки ще часу мине до того, як він і сам уже не бачитиме різниці?

— Чорт! — вилаявся він, обхопивши голову руками. — Ти маєш рацію. Я мушу розділити нас.

— Віднині ми повинні бути дуже обережні, — сказала Еббі, досі тримаючись на відстані. — Джордан принесе воду в пляшках. Можливо, нам варто їсти і пити тільки те, що продається в торгових автоматах. Ми тут не пробудемо довго, думаю, що зможемо протриматись на таких харчах.

— Гарна ідея, — підтримав Ден. — Можемо сьогодні поповнити наші запаси.

— Дене... Навіть якщо «у воді щось є», зауважу, що, попри всі кошмари, голоси і таке інше, у нас із Джорданом не було таких видінь, як у тебе. — Зітхнувши, дівчина заправила за вухо пасмо волосся. — Не подумай, я не намагаюся спростувати твою теорію...

— Знаю. А ти... маєш рацію. Це не найкраще пояснення.

У дверях з'явився Джордан, тримаючи пляшки зі звичайною і солодкою газованою водою, три пачки чіпсів і величезну коробку локричних паличок.

— Що? — спитав він, коли друзі витріщились на нього. — Я ще расту. Тримайте. — Він кинув їм пляшки з водою. — Господи. Напругу в кімнаті можна різати ножем. Що тут відбувається?

— Ден вважає, що хтось намагається накачати нас наркотиками, — пояснила Еббі, розгладжуючи складки на своєму светрі. Ден був вдячний їй за те, що вона не згадувала подробиці його емоційного вибуху. — Тому віднині ми будемо їсти і пити тільки запаковані продукти.

— Ого. — Джордан сів на свого стільця і відкрив пачку чіпсів. — Тут... є над чим поміркувати. Але береженого Бог береже.

— Мені здається, що всі ці події виходять далеко за межі притулку, — додав Ден. — Може, навіть за межі коледжу.

Джордан підняв над головою розкриту пачку чіпсів і трусив її, доки йому до рота не посипалась лавина ядуче-помаранчевих трикутничків. Тоді взяв свою пляшку солодкої води і повернувся до читання про «MKUltra» у статті Wikipedia.

На підлозі завібрував Денів телефон і почав соватись по килиму. Хлопець підхопив його і примружився на мерехтливий екран.

Там було повідомлення. Від Міки.

Вони знають, що ви в Ериксоні. Негайно йдіть звідти.

Телефон знову завібрував у його руці. Прийшло нове повідомлення, цього разу з невідомого номера.

Ми вас бачимо.

Він ще не встиг попередити друзів, як Джордан протягнув:

— Аго-о-ов, що за?.. Він просто вимкнувся... — Хлопець ляснув долонею по монітору. Ден заціпенів, коли побачив, що всі

монітори в комп'ютерному класі по черзі вимкнулись, екрани потемніли.

— Ми мусимо йти, — прошепотів Ден. — Зараз же.

— Куди? — скрикнула Еббі, збираючи навколішках розкидані папери.

— Позбирайте все, що зможете нести, — сказав він, ховаючи телефон. — У мене є ідея.

РОЗДІЛ
№ 25

— Сподіваюсь, що вона спрацює, — прошепотів Джордан, вовтузячись у чагарнику поряд з Деном. — А то ця клята папороть уже залізла мені під куртку...

— Тс-с-с. — Еббі ховалася десь ліворуч від нього, непомітна за густими зарослями ялівцю.

Температура надворі повільно опускалася, і Ден, скоцюрбившись за кущем, вологі листочки якого прилипали до його обличчя, чимдуж намагався не цокотіти зубами. Він притис до грудей щоденник і папери. Якщо він здригнеться, якщо він *видихне*, цього може бути достатньо, щоб видати їхню схованку.

Хвилини тягнулися. Може, він помилився. Може, те повідомлення насправді не було попередженням і ніхто по них не прийде. Ден вирішив зачекати ще п'ять хвилин. Якщо ніхто не з'явиться, їм доведеться вигадати інший план.

Він тремтів і вже зневірився, як раптом почув скрипучий звук, коли мокрою травою прочовгали чийсь кросівки. Одна постать у накидці, ще одна, за нею дві, потім ще дві... Усього шестеро людей, що ховалися під важкими червоними мантиями і масками-черепами. Ден зіщулювався, коли одна зі зловісних масок повернулася в його бік. Він не знав, чи зміг переслідувач розгледіти його між кущів.

Нарешті Багрянні Мантиї зайшли до гуртожитку. Ден не насмілювався видихнути, доки за останньою не зачинилися двері.

— Це справді вони, — прошепотіла Еббі. — Багрянні Мантиї. Цікаво, скільки їх усього?

— Якщо враховувати випускників, то їх можуть бути сотні. Може, й тисячі.

— Ти говориш, як мій учитель історії, — сказав Джордан. — І мене бісить те, що твої слова починають перетворюватись на правду.

— Вони скоро повернуться, — нагадав Ден. — Більше ні звуку.

Не минуло й десяти секунд, як двері гуртожитку різко розчахнулись. Ден притиснувся до землі й спостерігав, як троє з шести їхніх переслідувачів вийшли.

Попереду була висока постать, напевне хлопця; він зупинився прямисінько під ліхтарем і роззирався на всі боки. Джордан поторсав Дена за плече і вказав пальцем. Ден глянув у той бік — крізь гілки і листя він розгледів на тротуарі водонепроникні мокасини на білій підшві.

— Йдіть! — прогрімів галявиною голос Кела. — Перевірте інші виходи. Ідіоти! Як ви могли прогавити тих недоумків? — Він підійшов до одного зі своїх поплічників і штовхнув його. — Це ти його попередив?

— Відвали, я нічого не робив.

У Дена обірвалося серце — то був голос Міки, приглушений страхітливою маскою.

— Ага, це ми ще перевіримо. — Кел дужче штурхнув його. — Ти знаєш, що вона з тобою зробить, якщо ти збрехав. І цього разу навіть дивакуватий дід-фокусник тобі не допоможе.

— Ти думаєш, я не знаю? — Міка відштовхнув його, стукнувши кулаком у груди.

Кел не звернув уваги на його удар і не зрушив з місця.

— Дурню, вона роками складала це докупи. Зіпсуєш усе зараз, і вона тебе знищить. Сумніваюся, що тебе триматимуть у коледжі, якщо спливе, за що ти *насправді* заgrimів до колонії.

— Ти нічого про це не знаєш, — випалив Міка і замахнувся Келу в обличчя.

— За крадіжку, правильно? Це ти всім розказуєш? Як дотепно. *Ти сам* дотепний.

— Стули свою пельку! — гаркнув Міка, знову замахнувшись на Кела. — Замовкни! Негайно.

— Воно й не дивно, що ти так надриваєшся, щоб з усіма дружити. — Кел пирхнув, обернувся до Міки спиною і зробив кілька кроків до кущів, де ховався Джордан. — Думаєш, усі й далі будуть цілувати твою дупу, коли дізнаються, що ти напився і вривався в дерево? Як звали ту бідолашну дівчину? Джулі? Джессі?

Міка знову щосили замахнувся, але Келу вдалося ухилитись.

— Обережно! — попередив Кел, прицмокнувши язиком. — У тебе й без цього купа проблем.

Задихаючись, Міка відступив, стискаючи кулаки. Його плечі повільно опускалися — запал полишав його.

— Я нічого не зробив, Келе. Відчепись.

— Ми перевіримо. Передай своїй дурноголовій колишній, щоб вона теж дотримувалась сценарію, інакше їй доведеться *прокинутись*, утямив?

— Не вплутуй сюди Лару, — буркнув Міка.

Повернулися троє інших, і шестеро людей у червоних мантиях пішли, а тоді побігли доріжкою. Ден виставив долоню, даючи друзям знак зачекати. Якщо вони занадто рано виберуться зі схованки, їх помітять, а йому геть не хотілося дізнатися, що з ними зроблять Багрянні Мантиї.

Згряя переслідувачів перетнула галявину і майже зникла з очей, коли Ден виповз зі свого сховку. Еббі вилізла з-за куща ялівцю й обтрусилася з пальця дрібні гілочки.

— Не хочу цього казати, але ми маємо піти за ними, — мовив Ден.

Джордан швидко перевів погляд з нього на Еббі.

— Але їх більше, ніж нас!

— Ми трохи відстанемо, щоб вони нас не помітили. Джордане, ми мусимо поквипитись! — наказала Еббі і кинулась бігти. — Їх майже не видно.

Вони разом бігли доріжкою, що вела від гуртожитку, тримаючись напрямку, у якому зникли закутані в мантиї фігури. Ден устиг розгледіти, як прямо і праворуч за рогом майнула червона тканина. Він не хотів шуміти, але ризикнув видихнути кілька слів:

— Я знаю, куди ведуть останні Феліксові координати — Багрянні Мантиї прямують туди.

Тримаючись у тіні й ховаючись за дерева, що траплялися на шляху, вони йшли за шістьома Багрянними Мантиями спочатку на північ, а потім на захід від коледжу. Ден ще ніколи не заходив так далеко, і коли він озирнувся, шпиля каплиці вже було не розгледіти. Скромні будиночки, що тулилися довкола коледжу, поступилися місцем більшим, заможнішим садибам в опорядженому районі міста.

Тепер у друзів було менше схованок, адже тут кущі були охайно підрізані у кубічній формі. Дім за домом Ден намагався перебігати від тіні до тіні й повсякчас озирався, чи немає позаду машин або когось із переслідувачів.

Якось частина його не хотіла вірити в те, що Кел сказав про Міку, але навіть йому було вступати до ордену? Навіть Ден розумів усю спокусливість пропозиції — стати Багряною Мантиєю, щоб відмити пляму на своєму минулому. Здається, Міка говорив, що отримує стипендію?

Нарешті Кел і його загін звернули на доріжку, що вела до триповерхового маєтку, що виглядав так, ніби його вирізьбили з величезної сірої кам'яної брили. На відміну від сусідніх будинків, у яких було темно, за винятком поодиноких ліхтарів на ганках, у цьому будинку світилося. У кожному вікні горіла червона свічка. Навіть з такої відстані Ден роздивився форму свічок. Черепи.

Він бачив таку саму свічку в кімнаті Міки і ще одну в будинку, де відбувалася вечірка.

— Це їхня штаб-квартира, чи що? — уголос запитала Еббі, присівши біля Дена. Вони сховалися за купкою стрижених круглих кущів. Кілька перестиглих ягід попадали на землю, заплямувавши її червоним кольором.

— Я не бачу жодної машини, — сказав Ден. — А ми досить далеко від коледжу...

— Оскільки те, що ми збираємося зробити — що б воно не було, — так чи інакше нас погубить, хочу зараз офіційно заявити, що я не помилявся щодо Келових мокасинів, — прошепотів Джордан.

— Добре. Так. Ти не помилявся з мокасинами, — відповів Ден. — Ми всі тобою дуже пишаємось.

— Який у нас план? — спитала Еббі. — Ми ж не можемо просто увійти в парадні двері.

— Немає ніякого плану. Нам треба підкрастися якомога ближче і зазірнути всередину. Якщо це вдасться, ми побачимо, хто ще до них належить.

— А якщо вони не знімуть масок? — Еббі визирнула з-за куща і прикусила губу.

— Тоді доведеться придумати щось інше, — сказав Джордан. — Ну, принаймні дізнаємось, зі скількома психопатами маємо справу.

— Спробуємо ззаду, — пробурмотів Ден і повільно рушив уперед. — Ми можемо підійти під'їзною алеєю, тримаючись подалі від вікон.

— Щось я не впевнена... — Еббі, розгойдуючись, крутила свої рукавички. — Їх набагато більше, ніж нас. Варто зачекати до ранку:

більшість із них розійдуться і ми подивимось, чи є у цьому будинку двері, які б Джордан зміг відімкнути.

У них не було часу сперечатися, тільки не зараз, коли вони так близько до мети.

— Я мушу розкрити цю таємницю, Еббі, — нарешті мовив Ден. — Фелікс сказав йти за ними, і саме це я збираюся зробити.

— Але є інші способи...

— Ні, Еббі, я маю це зробити. Ви можете залишитись тут, якщо хочете, а я повинен зазирнути всередину. Я хочу знати, хто на нас полює і з ким ми маємо справу. — Він замерз, він боявся, йому вривався терпець. Чому вона не розуміє? Йому теж не подобалась ця затія, але це не мало жодного значення.

Головний лікар, його спадок і ті, хто був причетний до цього, не дадуть їм спокою, доки вони не зруйнують цю божевільну організацію.

— Але, Дене, якщо ми чекаємо...

— Я просто хочу, щоб усе це скінчилося, Еббі. Це все, чого я хочу, — з'ясувати, як позбутися всього цього раз і назавжди. — Ден більше не чекав. Вони можуть йти за ним або залишитись у схованці, але він більше не гаятиме ні миті.

Він рвонув з-за куща, пробіг під'їзною алеєю і повернув до будинку, тримаючись паралельно тротуару. Будинок наближався, він був вищий, ніж здалося на перший погляд. Холодний, безбарвний, грубий кам'яний прямокутник з рівномірно розташованими вікнами і похилим шиферним дахом.

Ден дійшов до кінця під'їзної алеї й зупинився прямісінько перед вхідними дверима, праворуч від яких розташовувався пустий гараж на три автомобілі. Між гаражем і будинком залишалась невелика шпарина, і він кинувся туди. За рогом хлопець зіперся об стіну, аби відхекатися.

Тієї миті, коли до нього притислися Еббі з Джорданом, Ден відчув сором і провину. Стрес і страх робили його дратівливим і нетерплячим, а його друзі не заслуговували такого ставлення. Повернутися сюди було його ідеєю. Саме на нього полюють Багряні Мантії. Але друзі все одно поряд.

— Вибачте, — прошепотів він, коли вони вишикувались біля стіни. — Просто...

— Я розумію. Нам не вдасться забути про це і залишити все, як є, — підхопила Еббі. — Аж ніяк.

— А зараз, що б ми там не робили, може, трохи поквапимось? Я відморозив собі пальці на ногах, а від цього місця в мене дрижаки пробігають по спині.

Джордан мав рацію. Вони вже згаяли багато часу. Ден повів їх до вікна за кілька футів попереду. Воно було розміщене досить низько, і якби він не нахилився, його голову було б видно зсередини. Усі троє повільно скрадалися, пригнувши голови. У Дена задубіли руки. Біля вікна він обернувся й обережно підняв голову, щоб зазирнути до будинку.

Сьогодні фортуна йому посміхалася, однак він затамував подих і подав друзям знак, щоб і вони заглянули всередину.

По той бік вікна була довга кімната з високою стелею і дискучою дерев'яною підлогою. Посередині висів канделябр з червоними свічками. Гарячий віск, що стікав у чаші-тримачі, нагадував багряні ріки крові. Фігури в мантиях, а їх було не менше десятка, півколом оточили крісло з високою спинкою. Ден міцніше вчепився у підвіконня. Він упізнав крісло. Воно виглядало точнісінько як те, що стояло в підвалі будинку студентського братерства.

— Що вони кажуть? — прошепотіла йому у вухо Еббі.

Багряні Мантиї щось наспівували, і кімнатою ширився ледь чутний гул, який чимдалі наростав, і Денові вдалося дещо розчути.

— Вони збудували його з каменю... Вони збудували його з каменю...

Чому ці слова здавалися йому такими знайомими?

З правого боку півкола він розгледів Келові мокасини, але жоден з присутніх не скинув каптура. Коли наспів досяг такої гучності, що в Дена перед очима задвигтіло скло, пісня різко обірвалася. У прочинених дверях праворуч замигтіла чиясь тінь, і до кімнати в супроводі трьох мантий ввійшла ще одна постать у червоній накидці.

— Хіба це не?.. — пробурмотів Джордан.

Вона не ховалася під маскою чи каптуром.

— Так. — Ден одразу її впізнав — коротке темне волосся, посмішка, що оголювала дрібні зуби. — Професорка Реєс. А цього високого чоловіка я бачив у коледжі. Мабуть, він один з професорів. Блондинка була на ярмарку. Келлі, чи як там її. Господи, вона балотується на сенатора штату!

— Не можу в це повірити... — Еббі похитала головою і відвела погляд.

Ден похмуро всміхнувся.

— А я можу.

Професорка Реес урочисто підійшла до крісла і зупинилась позаду нього. На її шиї висів уламок червоного каменю — він блискував у світлі канделябра.

— Ось він, — прошепотів Ден. — Той камінець, про який ми читали. Він належав головному лікарю.

— А як він потрапив до неї? — запитала Еббі.

— Не знаю. Може, вона була його протезе.

— Або жертвою, — тихенько зауважив Джордан.

Професорка Реес поклала руки на спинку крісла і якийсь час оглядала присутніх. Друзі ризикували бути поміченими, бо вікно, за яким вони причаїлися, було якраз навпроти неї. Ден сподівався, що яскраве світло всередині завадить їй роздивитися, хто ховається в темряві, але про всяк випадок трохи опустив голову.

Навіть крізь скло він добре чув її голос, коли вона підняла голову і сказала:

— Де він?

— Ми... його упустили, і його друзів теж. — То був Кел, він нервово переступав з ноги на ногу.

— Я питаю не про нього, а про зрадника.

Провина, яку Ден відчував раніше за те, що переконав Джордана та Еббі повернутись до коледжу, зараз посилилась, коли трое людей у мантіях затягнули до кімнати Міку. Долоня в рукавичці опустилась на його руку і стисла її. Ден глянув на Еббі, всередині у нього все скрутилося в клубок, і його почало нудити.

Міка виглядав так, ніби його накачали наркотиками і добряче побили, на щелепі й правій щоці темніли свіжі синці. Напевне він відбивався, бо Міка був досить міцної статури, до того ж у кімнаті мав нагороди зі змагань з бойових мистецтв. Але зараз він повис на плечах людей, які тягли його, одне скельце його окулярів тріснуло, а інше взагалі випало.

— Ми мусимо щось зробити, — прошепотів Ден.

— Що ти пропонуєш? — Після цих Джорданових слів долоня Еббі сильніше стисла його руку.

— Не знаю... Але він допоміг нам утекти. Ми мусимо його рятувати.

— Ага, нас спіймають, і всі наші зусилля підуть коту під хвіст.

Його почало нудити ще більше від слів Еббі:

— Джордан має рацію.

Багряні Мантиї кинули Міку на крісло перед професоркою і закували його руки кайданами. Для його щиколоток знайшлися залізні колодки. Ден спостерігав, а горло стискав безпомічний переляк, коли один хлопець видобув ремінь зі складок своєї мантиї й закріпив ним голову Міки, притиснувши її до спинки крісла.

— Мої інструменти? — сухо запитала професорка Реес, ніби просила передати їй сільничку.

Постать у накидці вклонилась і квапливо вийшла з кімнати, а за мить повернулась з начищеною до блиску срібною тацею, на якій лежали три предмети — шматок марлі, короткий молоточок і кілок.

— Боже, ні. Ні, ні, ні! — простогнав Джордан, раптом збагнувши, і прикутий до крісла Міка почав сіпатись і вириватися.

— Не ворущись! — гаркнула на нього професорка Реес. Її темні, як вороняче крило, очі зблискували. — Тобі буде не дуже приємно, якщо я промахнусь. Навряд чи зараз слушний час, але навіть твоя родина не врятує тебе від *остаточного* вироку.

Ден відчував, як пітніє в рукавичці долоня Еббі.

— Нехай це буде застереженням для всіх — ось що на вас чекає, якщо будете виявляти непокору та *пхати носа* не у свої справи. Ви могли сполохати його, коли я вже *так близько* до відповіді... — Вона підійшла до Міки, взяла молоточка і кілок, нахилилася до нього й обережно запхала кілок у його праву ніздрю. — Тримайте його. Час йому прокинутись...

Двоє схопили хлопця, а третій зняв окуляри.

Міка широко розплющив очі, дивлячись на Дена у вікно. Ден затамував подих і прикусив язика, щоб не закричати. Молоточок відхилився і замахнувся, щоб ударити. Він чув, як поруч відсахнулась Еббі. А сам не міг відірвати очей.

Останньої миті, коли він почув, як молоточок стукнув по кіл-ку, Ден міг заприсягнутися, що Міка вимовив: «*Тікайте*».

РОЗДІЛ
№ 26

Цей звук пройшов крізь нього, глухий стукіт, ніби шматок м'яса впав на викладену плиткою підлогу. Ден шкодував, що не відвів погляду. Але ще більше шкодував, що не перешкодив цьому.

— Вам тут не місце.

Ден різко обернувся, відриваючи очі від наслідків щойно проведеної лоботомії, і побачив позаду них Багряну Мантию. Ніхто не вимовив ані слова. Дена скував крижаний страх, і йому забило подих.

Постать підняла руку і зняла свою маску, показуючи їм гарненьке, трохи розпашіле обличчя. Ден одразу її впізнав.

— Ларо! — Еббі ледь не знепритомніла від радості. — Зажди-но. Ти одне з чудовиськ?

— Була. Уже ні. Не те, щоб мені дозволили піти, але... ніколи б не подумала, що вони можуть зробити таке з одним із нас. З Мікою. — У неї тремтіли губи, в очах блищали сльози. Раптом вона замружилась, на її обличчі більше не було переляку, тільки рішучість. — Вам не можна тут бути. Якщо вас знайдуть... Краще вам про це не знати. Йдіть за мною. У цьому крилі майже нікого немає. Ніхто нас не помітить.

— Що це за місце? — запитав Ден. Він уже не прагнув потрапити всередину, бо побачив достатньо.

— Тут мешкає професорка Реєс. Вона отримала цей будинок у спадок від головного лікаря Кроуфорда. Вона називає його *батьком*, але сумніваюся, що вони родичі. Він залишив їй будинок у заповіті. — Лара вела їх уздовж задньої стіни будинку, щоразу пригинаючись, коли вони наближалися до вікна. — Повертайтеся до коледжу, зрозуміли? Не можна, щоб вони вас побачили.

— Але куди нам іти? — прошепотів Джордан. — Ти тут, Кел психопат, а Міка... Нам немає куди податися.

— Знайдіть якусь схованку. В студентському клубі завжди відчинено... Якийсь коридор абощо і постарайтеся нікому не траплятися на очі. Не вимикайте телефони. Якщо вони рознюхають, де ви, я вам напишу.

— Ларо... — Еббі підбігла до неї й схопила за руку. — Чому ти нам допомагаєш? Якщо вони про це дізнаються, то зроблять те саме і з тобою.

— Зараз я не маю часу цим перейматися. Це не те... ким я хочу бути. — Лара не сповільнила крок, вона продиралась крізь темряву, доки вони не дійшли до рядочка дерев, що відділяв маєток від сусідського будинку. — Я думала, що все це для навчання, для зв'язків! Вони казали, що зможуть розмістити мої роботи в будь-якій галереї Нью-Йорка. Або влаштують мене до медичного університету, якщо я раптом *передумаю*. Ха. — Вона зупинилась і роззирилась, щоб пересвідчитись, що за ними ніхто не стежить. — Бережіть себе. Я зв'яжуся з вами, як тільки зможу. Знайдіть спосіб поїхати звідси. Автобусом, літаком... Тікайте!

— Хвилиночку, — вперто сказав Ден. — У мене ще є питання...

— Не зараз. Вони шукатимуть мене. — Лара зітхнула і знову накинула на голову каптура. — Наберіть мене завтра. Я дам відповіді на всі ваші питання.

— Дене, відчепись від неї. Я не хочу, щоб у неї були через нас проблеми. — Еббі тягнула його за руку, доки вони не опинилися за деревами. — Будь обережна, Ларо.

— Ви теж. — На цих словах вона побігла назад до будинку — червона пляма у п'яті.

Друзі минали вулицю за вулицею, крадучись у тіні будинків і дерев, і опинились на достатній відстані, щоб вийти на відкритий простір без ризику бути поміченими. Це було не так уже й важко, зважаючи на час по півночі.

Украй виснажені, вони нарешті доплентали до Вілфурду й прослизнули до тьмяно освітленого вестибюля, а звідти — до заднього коридору, де відвантажували їжу і воду. Друзі привалилися до стіни і тривалий час мовчали.

Над головою блимала і час від часу дзижчала ледь жива галогенна лампа. Торгові автомати в кінці коридору видавали схожі, але більш розмірені звуки.

— Я хочу ще раз усе переглянути, — ледь чутно озвався Ден, витягаючи з-під пальта щоденник і папери.

— Ми можемо бодай десять хвилин помовчати? — буркнув Джордан. — Мені треба... Я не знаю. Осмислити, чи що? Ми щойно бачили... Усі ті люди там. Що, в біса, коїться з цим місцем?

— Ден мав рацію, — сказала Еббі, стягнула рукавички і безсило опустила руки, ніби їх тягнули донизу важкі гантелі. — Усе набагато, набагато серйозніше, ніж ми думали.

— Навіщо люди взагалі вступають до таких орденів? — запитав Джордан, притуливши голову до стіни і заплющивши очі.

— Ти ж чув, що казала Лара, — зв'язки, престиж. Міка розказував, що його дядько навчався в коледжі, і можу закластися, що він теж належав до Багрянних Мантій. Я не кажу, що це найгірше, зважаючи на те, що з ним зробили, але він міг би досі сидіти в колонії, якби вони не зам'яли його справу. — Ден потер очі. Він не міг заснути, тільки не зараз. — У Кела нещодавно помер батько, який був ректором. Мабуть, це якась сімейна традиція.

— Брат Лари випускник коледжу, — додала Еббі. — Напевне він теж входив до ордену.

— Гадаю, це було звичайнісіньке таємне товариство, доки його не очолив головний лікар. Я більш ніж упевнений, що члени товариства й гадки не мають про всі ті речі, які зробили для його вигоди. Що б він не намагався зробити, скидається на те, що професорка Реес продовжує його справу. От би знати, що вона мала на увазі, коли сказала, що «вже так близько до відповіді». Якої відповіді?

— Мене більше цікавить, чи це таємне товариство має когось у камфордській поліції, — пробурмотів Джордан.

Дену навіть не хотілося про це думати.

— Тобі пощастило знайти знайомі імена колишніх випускників, до того як вимкнулись монітори?

— Ні.

— У мене досі є ось це, — сказала Еббі, показуючи йому складену в кілька разів газету. — Пам'ятаєш? Вони були в наплічнику Кела.

У Деновому серці спалахнув вогник надії, вперше за багато часу, і цього виявилось достатньо, щоб відігнати сонливість.

— Погляньмо, що там.

— Читайте на здоров'я, — сказав Джордан. — А я хочу трохи подрімати.

— Можемо спати по черзі. — Еббі розгладила фотокопію газети з архіву і поклала її собі й Денові на коліна. — Зачекай, я увімкну на телефоні будильник...

— Що таке? — У неї був стурбований голос, і Ден зазирнув їй через плече в телефон.

— У мене батарея сіла. А в тебе?

Ден вийняв з кишені телефон і насупився.

— У мене теж. Чорт забирай. Мій зарядний пристрій у кімнаті Міки, а без нього я не зможу туди потрапити. Хоча... Джордан може відімкнути замок.

Його слова вирвали Джордана зі сну.

— Е, ні. Нізачо у світі, Дене. Ти, в біса, знущаєшся? Я не повернуся до гуртожитку. Один крок у тому напрямку, і я ризикую стати натхненником «вигаданого» сюжету нового епізоду серіалу «Закон і порядок».

— Як же Лара нам напише? Твоя батарея заряджена?

Джордан глянув на телефон, що лежав у нього на животі.

— Наполовину. Якщо вимкну його до ранку, зможу зберегти заряд.

— Я надішлю Ларі твій номер, — сказала Еббі. — Принаймні так вона зможе нас знайти.

— Домовились. Розбудіть, коли буде моя черга вартувати, — промимрив напівсонний Джордан.

Ден нахилився, розгладив газету і провів пальцем по кількох повідомленнях і статтях. Більшість із них не мали жодного значення — новини спорту і культурні заходи. Слова розпливалися йому перед очима, і його охопив раптовий смуток, такий сильний, що він не міг заспокоїти тремтіння. Рука Еббі торкнулася його руки й зігріла своїм заспокійливим і підбадьорливим теплом.

Джордан дрімив й уві сні бурмотів якісь цифри, що їх важко було розібрати.

— Мені дуже шкода, Дене. Я знаю, що він тобі подобався.

— Напевне він уже перетворився на овоча, — гірко відказав Ден. — Став... пустий. І це, якщо він вижив. Він був хорошим хлопцем... Гадаю. Ким би він не був, Міка намагався нам допомогти.

— Може, він хотів стати кращим, розумієш? Спокутувати свою провину. Оговтався і зрозумів, що Багрянні Мантиї помиляються, — припустила Еббі. — А якби ми залишились з ним? — Вона погладила його руку. — Вони б спіймали нас, і що тоді? Зараз ми були б такі, як він. Я розумію, що це важко, але ти маєш мислити логічно.

— Ха. Оце вже смішно.

— Що саме?

— Художниця радить мені мислити логічно. Але ти маєш рацію... Я й сам це розумію. Справа не в цьому, а в тому, що ми не зробили нічого, аби їх спинити. — Ден зітхнув і втомлено опустив очі на газету. — У мене таке відчуття, ніби це відбувається від того самого дня, коли ми вперше приїхали до Брукліну, — з нами щось відбувається, але ми нічогісінько не можемо з цим вдіяти.

— Ми можемо, і ми зробимо, — запевнила його Еббі. — Це ще не кінець.

Ден кивнув і проковтнув гіркий клубок утрати, що стискав йому горло. Він ненавидів таке відчуття — ніби його зараз знудить, чи то він розплачеться, чи й те, й інше водночас. Він перегорнув сторінку газети і побачив статтю, у якій йшлося про благодійний захід студентського сестринства — збирання коштів на лікування професора. Ден уже хотів перейти до наступної сторінки, коли Еббі притиснула газету до підлоги.

— Ця дівчина, — вказала вона на фото, де рядочком стояли усміхнені студентки. — Вона тобі нікого не нагадує?

Примружившись, Ден глянув на схрещені руки і ноги дівчини, яка не дуже раділа з того, що її фотографують. Вона стояла скраю ліворуч і виглядала доволі сердитою. Тоді вона була стрункішою, мала іншу стрижку, але риси обличчя були ті самі.

— Професорка, — знизав плечима Ден, не помітивши більше нічого особливого. — Вона належала до студентського сестринства, і що з того?

Еббі прикусила губу, насупила брови і замислено вдивлялась у газету.

— Що? — наполягав Ден. — Що таке?

— Просто здогад. Тобто... Ми знаємо, що головний лікар контролював Гаррі Картрайта, і ми знаємо, що він був причетний до зникнення жінок у місті. Пригадуєш того листа, який ми знайшли

у його будинку? Написаного Керолайн? Вона теж належала до Багряних Мантій, вона їх ненавиділа, хотіла покинути їхні лави...

— Керолайн. — Очі Дена здивовано округлились. — Ти думаєш, що Керолайн Мартін — це професорка? — Він пробіг очима перелік імен під знімком. Ось воно, чорним по білому — перше ім'я зліва: *К. Мартін*.

— Напевне прізвище Реєс вона отримала після заміжжя, — припустила Еббі. — А може, сама придумала його після того, як головний лікар промив їй мізки. Чи він придумав. Таке можливо, хіба ні? Якщо вона дізналася, що замислив головний лікар разом з Багряними Мантіями, і вирішила покинути їх, він пішов би на будь-що, аби тільки вона їх не викрила.

— То він закрив Керолайн рота, провівши над нею свій експеримент, а тепер вона робить те саме зі своїми послідовниками, — кивнув Ден. — А інші зниклі дівчата... З ними могло трапитись те саме. Мабуть, вони теж хотіли зірвати з нього маску.

— Як Міка... — зажурилась Еббі. — Лара в небезпеці, якщо вони дізнаються, що вона нам допомагає.

— Це замкнуте коло. Професорка Реєс робить те, що запрограмував її робити головний лікар.

— Це так сумно. — Еббі торкнулася імені професорки під світлою. — Ти справді думаєш, що він її загипнотизував? Невже гіпноз триває так довго? Мені цікаво, як можна, ну, ти розумієш, розвіяти його. Адже головний лікар загипнотизував її тридцять років тому.

— Ймовірно, Багряні Мантії справді стали її рабами і навіть не підозрюють про це, — сказав Ден. Тепер, коли перед ним постали масштаби діяльності головного лікаря, все більше частинок складалися в страхотливу картину. — Може, й Келу промили мізки. І твоїй тітці Люсі. Адже цього разу вона здавалася зовсім іншою людиною. А Фелікс... Може, те саме сталося і з ним!

При згадці про Фелікса Еббі випросталась.

— Фелікс? Але ж він дав тобі адреси, щоб ти все з'ясував...

— Це доводить, що він справді бореться. Цього літа він часом був собою, а подеколи — Скульптором. Може, промивання мізків не подіяло на нього повністю, бо професорка Реєс не така вправна, як головний лікар. Вона має його камінь і, певно, навіть наркотичні засоби, але його папери до цього часу зберігалися в підвалі

братерства. Якщо вона їх ніколи не бачила... — Малесенький вогник надії знову розгорівся, але досі був слабкий.

— То цей гіпноз можна розвіяти, — зраділа Еббі.

Ден подумав про свою зустріч з Модіром, чи його привидам, чи видінням лікаря Кроуфорда, чи ким він, у біса, був.

«Ти не можеш переробити того, що вже сталося, але можеш виправити це. Зробити це нелегко, але можливо».

Якщо гіпноз головного лікаря справді можна розвіяти, то запобіжник, про який торочив Модір, прихований десь у нотатках Кроуфорда. Кивнувши, Ден перегорнув останню сторінку газети і рішуче мовив:

— Сподіваюся, ми зможемо це виправити. Допомігши іншим, ми допоможемо мені.

— Невже ти думаєш...

— Я нічого не думаю. Я хочу повернути свій розум.

РОЗДІЛ
№ 27

Старий гіпнотизер мав зуби, гострі, наче кинджали, що ховалися в сплутаних заростях його бороди. Здалеку він здавався чистим, але, якщо пригледітись, можна було помітити бруд, що в'ївся в глибокі зморшки на його обличчі.

Він був старий, а отже, німічний. Він був старий, і це означало, що його може здолати навіть хлопчик.

Усередині намету стояв якийсь дивний запах ягід, ніби їх вимочували у вишуканих жіночих парфумах. Він знав, що цей запах просочиться в його одяг і триматиметься не один день, тож мама сваритиме його. Де ти був? Чому від тебе так пахне? Він подумає про виправдання пізніше, коли повертатиметься з братами додому.

А зараз Деніел має забрати того камінця на ланцюжку. Якщо він хоче примусити Патріка видертися на дах, йому знадобиться камінь. У наметі було безліч диковинок — птах із червоним оперенням і одним оком, який підстрибував на своїй жердині і викрикував «Турок! Турок!», і великий важкий свічник з фіолетовими свічками.

Хлопчик був улюбленцем старого, тому й не дивно, що той не ховав камінець.

— Чи знаєш ти, звідки він у мене? — завжди сміявся гіпнотизер. Після кожного речення, іноді навіть після кожного слова. — Старий Модір витяг його з могили, як тобі це? Ха-ха!

— Турок! Турок!

Деніел глянув на птаха. Він не знав, чи той його викаже, оскільки вмів говорити. Утім, це не мало значення. Він потребував того камінця, щоб нарешті примусити Патріка замовкнути.

— З могили старої нестерпної вдови, яка не давала своїм дітям спокою, а хотіла, щоб вони робили все, що вона накаже.

Людоньки, вона доводила їх до сказу, ха-ха! Гордий. Зарозумілий. Хтось називає мене зарозумілим, та вони помиляються. Я витяг каменя з її могили у її маєтку Арно, біля великого гарного білого будинку, що потопав у зелені, і маленької річки. Один з її синів утопився в тій річечці. Донька розбила їй голову об дерево. Ха-ха! Я лагідно шепотів до неї, коли відкопував, я шепотів: «Прокитайся, любонько, прокитайся!» Вони закопали ту прокляту вдову таємно від усіх, людоньки, і нікому не вистачило сміливості забрати її камінця, тільки мені! Бачиш? Тільки мені, старому Модіру...

— Турок!

— Чи можу я знову на нього поглянути? — запитав Деніел. Він не слухав розповідь. Йому було на неї начхати. Може, камінь був чарівний, а може й ні, але він мав дивовижну властивість гіпнолізувати людей. Адже Деніел сам піддався гіпнозу, хіба ні? А такі фокуси ніколи з ним не спрацьовували.

— Лише разочок, хлопчику, лише разочок, а тоді ти мусиш повертатися додому! — Гіпнотизер вийняв блискучого камінця з кишені своєї камізельки і помахав ним у Деніела перед очима. Він був криваво-червоним, ніби щось зловісне і таке древнє, що походить із самих надр нашої планети.

Камінець був теплим у його долоні, хоч мав би бути холодним.

— Турок! Турок!

Деніел довго дивився на камінь, чекаючи, доки старий обернеться, щоб налити чашечку чаю із киплячого заварника, що стояв на маленькій плиті в кутку. Тоді сховав камінця до кишені, взяв обома руками важкого свічника і щосили вдарив. Фіолетовий віск обпікав йому руки, але він не зважав. Крові було більше, ніж він сподівався, вона рясно витікала з розтрощеної голови старого, така густа...

Свічник був занадто важким для його дитячих рук. Він упустив його на землю, видерся на спину Модіра і зімкнув свої пальці на шиї гіпнотизера. Добре, що він такий ветхий і немічний. Його шия була як тепла пульсуюча трубка в Денієлових руках, не товстіша за одну з маминих пляшок для молока.

Фіолетовий віск на його руках застиг і потріскався, а Модір під ним більше не сіпався.

— Турок!

Деніел ненавидів того птаха. Він схопив іншого свічника і замахнувся ним, заляпавши птаха гарячим воском. У нього були підрізані крила, і він не міг злетіти, тільки кричав, коли віск жалив і обпікав. Тоді хлопчик ударив птаха, тому що ненавидів його, тому що більше не хотів чути того дурного слова.

Та й що таке той турок?

Деніел витер руки об пошарпану смугасту завісу і вийшов з намету.

Він крокував ярмарком і посміхався. У нього був камінь, і завтра Патрік замовкне назавжди.

РОЗДІЛ
№ 28

◇ станнім часом Дену ніколи не вдавалося спокійно прокинутись. Він зірвався, але чиясь рука схопила його за плече. На якусь мить він було подумав, що це Багряні Мантиї прийшли по нього або старий бородань з його снів, проте це була Еббі.

Вона легенько його поторсала. У її долоні вібрував телефонний будильник.

— Котра зараз година? — заспано запитав Ден.

— Восьма, — пробурмотіла Еббі, — ранку. Я... гм, здається, теж заснула. Але нас ніхто не знайшов. Отож... ура?

Джордана не було, та невдовзі він вигулькнув з-за рогу, тримаючи в руках купу різних смаколиків. Денів живіт загурчав у приємному передчутті.

— Вівсянка, сер, — посміхнувся Джордан, у нього під очима були темні кола. Він передав Дену пляшку помаранчевого соку і запаковану булочку з корицею. — Виглядаєш кепсько. Снилися кошмари?

— А хіба колись буває по-іншому? — відказав Ден, відкриваючи сік і жадібно ковтаючи.

— Мої сни теж були не дуже приємні, — тихенько мовила Еббі. Вона підвелася і почала збирати волосся у хвостик. — За мною ганялися Люсі з Ларою, але в них не було облич. Я впізнала їх тільки тому, що вони весь час сміялися. — Вона здригнулась. — Це було жахливо.

— То що ми будемо робити? — Джордан прихилився до протилежної стіни і ввімкнув свій телефон. Він насуплено дивився на екран і жував посипаний пудрою пончик. — Чекатимемо на дзвінок від Лари? А що, як вона не зателефонує?

— Зателефонує. Вона обіцяла.

Ден не був такий упевнений. Він *сподівався*, що Еббі має рацію, але після того, що сталося з Мікою, не був схильний недооцінювати професорку Реєс і те, на що вона здатна, аби втримати контроль над своїми послідовниками... і знайти його.

Він зітхнув і відкусив ще один шматок булочки. Адже пити ліки на голодний шлунок — не найкраща ідея. Ден радів, що всюди носить їх із собою, інакше їм би довелося повернутись до гуртожитку і зламати замок до кімнати Міки.

А як він забере звідти свої речі? А що, як він більше ніколи не побачить Міку?

— Може, Лара скаже, кому ми можемо тут довіряти. Вона одна з Багрянних Мантій, отже, має знати, хто до них *не належить*. Нам пощастить, якщо поліція не має з ними нічого спільного.

— А от мені цікаво, чому вони не втекли, коли тут почала відбуватись усіляка чортівня, — сказав Джордан, знічев'я крутячи в руці телефон. — Після першої показової лоботомії хтось із них міг відкрито протестувати.

— Ти так кажеш, ніби цього літа ми самі втекли звідси, щойно запахло небезпекою, — холодно відповіла Еббі.

— Туше¹.

Еббі присунулась до Дена і взялась читати його папери, а Джордан тим часом переглядав газети з архіву.

— Яюсь незвично бачити її такою, — розмірковував він, відкриваючи сторінку, на якій була фотографія дівчат з сестринства. — Вона виглядає... щасливою. Нормальною. Як гадаєте, у той час вона вже злигалася з головним лікарем?

— Думаю, що так, — відповів Ден. Його зуби покрилися нальотом. Він не мав можливості вмити обличчя чи почистити зуби ще від минулого ранку. — Все збігається за часом.

— Значить, не щасливою, а... — Джордан зупинився і швидко перебирав пальцями у повітрі. — Засліпленою чи щось таке.

— Що це? — Еббі швидко читала і вже переглянула майже всі Денові папери. — Святилище — святе або культове місце, — прочитала вона вголос. — Що може бути святішим за владу над власними чистими помислами? Святилище. Це водночас замок і ключ до нього. — Зі здивованим «гм» вона відклала аркуш. —

¹ Попадання у фехтуванні. У переносному значенні — вдалий аргумент у суперечці.

Як думаєте, той будинок, який ми знайшли, був його святилищем? Якщо це його будинок, таке цілком можливо.

— Мабуть, — відказав Ден, — або ж святилищем міг бути Бруклін. Чорт забирай, він міг називати так свій дурний камінь.

Хлопець подумав про свій сон і малого Деніела Кроуфорда, який спокійнісінько розтרוшив голову гіпнотизеру. Принаймні, важко зітхнув Ден, він уже якийсь час не бачив привид Патріка. Він глянув на липку обгортку у своїй руці. Певно, їм справді щось підсипали до їжі і напоїв.

— Якесь дуже дивне формулювання, — продовжила Еббі. — Я завжди думала, що він був схилений на логіці, науці й знаннях. Уся ця дурня про святість і благочестя виглядає зовсім недоречною.

— А я вважаю, що нам треба брати до уваги все, — сказав Джордан і аж стрепенувся, коли його телефон завібрував і почав соватися по килиму. — Відповісти?

— Дай мені, — Еббі підхопила його телефон. Вона тричі заправляла за вухо пасмо неслухняного темного волосся, а воно й далі вибивалося.

Булочка з корицею враз утратила смак. Еббі відповіла на дзвінок, хоча Ден очікував, що це виявиться професорка Реес.

— Алло? Ларо? Ой, дякувати Богу, що з тобою все добре. Звичайно... Чи все... Так, так, ми можемо зустрітись. О... Тільки я? Я... не знаю. Тобто, звісно, я прийду сама. — Ден гарячково захитав головою, та Еббі відмахнулась від нього. — Жодних проблем. Я постараюся прийти якнайшвидше. — Еббі поклала слухавку і важко зітхнула. Суглоби її пальців, що стискали телефон, стали синювато-білого кольору. — Вона була налякана.

— А ти б не була? — буркнув Джордан.

— Вона хоче, щоб прийшла тільки я... Вам доведеться триматися позаду. Може, я заспокою її.

— Треба було запитати, чи вона сама, — сказав Ден. *Тим більше, що вона була налякана.* — Де ви маєте зустрітись?

— У художній студії, — відповіла Еббі, взяла пальто, рукавички і підвелася. — Біля її інсталяції. Вона розташовується на відстані від коледжу, тож сумніваюся, що там хтось буде в таку рань, ще й у неділю... Хіба якийсь сторож.

— Ти розумієш, що це пастка? — запитав Джордан, поправляючи каптур її пальта, який трохи перекутився.

— Ще б пак, — вона втомлено посміхнулась. — А у нас є вибір?

— Ми не дозволимо тобі зайти туди самій, — запевнив її Ден, збираючи папери й одягаючи своє пальто. — Треба кудись це заховати, — додав він. — Якщо це пастка, я не хочу, щоб ці записи потрапили до рук професорки Реес. Тримай. — Він склав щоденник і папери і дав їх Еббі. — Заховай у жіночому туалеті, в якійсь вентиляційній трубі.

Дівчина мигцем зникла за рогом і повернулась, застібаючи пальто й натягаючи на вуха шапку.

— Пастка це чи ні, — сказала Еббі, — але в мене є ідея.

РОЗДІЛ
№ 29

Тремтячи в молочному світлі ранку, вони стояли перед входом до художньої студії, і Ден загадувався, чи вдасться йому коли-небудь зігрітися. Він не сподівався, що буде сумувати за тісним незручним коридором, у якому вони ночували, але це таки було краще, ніж слухати цокіт власних зубів і відчувати, як від холоду терпнуть ноги.

Вхід до художньої студії, низької та просторої будівлі, обрамлювали дві округлих колони. Товсті й дивної форми, вони нагадували йому криві лапи бульдога.

— Я думав, що ти вигадала реальний *план*, а не просто увірватися всередину з невидимими пістолетами наготові, — сказав Джордан, що розставив ноги і склав руки, імітуючи пістолет.

Еббі шикнула на нього. Вони з Деном стояли по обидва боки від дверей, непомітні для тих, хто міг чигати на них усередині.

— Ти б дізнався план, якби на мить заговк. — Вона взяла Джорданів телефон і зняла рукавичку, щоб набрати номер. Але перед тим повідомила: — Зараз я зателефоную Ларі і скажу, що двері замкнено і я не можу потрапити всередину. Це змусить її вийти надвір. Коли вона відчинить двері, ми схопимо її і втечемо звідси. Таким чином, якщо хтось підготував нам усередині засідку, то марно.

— Це... насправді непоганий план, — стелюючи плечима, визнав Джордан.

— Тс-с-с, пішов гудок. Приготуйтеся, у нас буде обмаль часу, щоб утекти.

Тиша. Ден щосили розтирав руки, намагаючись повернути до них тепло. У нього було відчуття, ніби вони чекають на свого катта. Навіть якщо Лара зможе їм допомогти, їй спершу треба спекатися Багряних Мантії. На мить він заплющив очі й уявив себе

вдома, в теплі, як сидить під пледом і тримає в руках паруючу чашку какао.

— Увімкнулася голосова пошта, — сказала Еббі. Вона знову набрала номер. — Лара не відповідає... Дідько. Спробую ще раз.

— Зачекай. — Джордан підійшов до неї так близько, як тільки міг, щоб його не помітили з вікон обабіч дверей. — Ти чуєш це?

Еббі приклала вухо до дверей.

Ден не чув нічого, тільки щебетання кількох пташок на даху сусідньої будівлі.

— Це що, «Monster Mash»¹?

— Це її рінгтон, — сказала Еббі, тримаючи в руці телефон. — Може, нам варто зайти всередину?

— Набери ще раз, ми маємо бути впевнені, що вона там, — відказав Ден.

Він щосили дослухався, і, щойно Еббі вкотре набрала номер, з-за дверей долинули ледь чутні звуки, які швидко переросли в гучну мелодію. Його дуже непокоїло те, що Лара вже втретє не відповідає. Щось тут не так. Якщо всередині на них чекала засідка, то дівчина б поставила телефон у беззвучний режим чи обривала їхні дзвінки, чи нарешті, в біса, *відповіла*.

— Треба заходити, — вирішила Еббі й віддала Джордану його телефон. — До цього часу вона б уже відповіла.

— Я теж так думаю, — погодився Ден. — Щось не так. — Він простягнув руку і вхопився за дверну ручку, загороджуючи їм дорогу. — Якщо всередині на нас справді чекає засідка, тікайте врозтіч. Так їм важче буде вас упіймати. Після втечі увімкніть телефон і ми домовимось, де зустрінися.

— Слухаюсь, — відповів Джордан.

— Постарайтесь не шуміти, — попросила Еббі, відштовхнула Денову руку і повернула дверну ручку. — Може, нам вдасться швиденько зазирнути й одразу втекти.

Незабаром Ден зрозумів, що «швиденько зазирнути» їм аж ніяк не вдасться. На підлозі посеред вестибюля лежало щось гладеньке і біле. Ден зупинився, а Еббі кинулася вперед і схилилась, щоб підняти предмет.

¹ «Monster Mash» («Місиво монстрів») — головний хіт американського поп-співака Боббі Пікетта, що став невід'ємною частиною святкування Гелловіну.

— Що це *take*? — прошепотів Джордан, налякано показуючи пальцем.

— Рука, — тихенько відповіла Еббі. — Рука манекена. — Вона насупилась і повільно перевела погляд з пластикових пальців на Дена. — Це частина її інсталяції.

Ден обережно вийшов з вестибюля в коридор. Ліворуч не було нікого, лише кілька дверей, що вели, як він припускав, до аудиторій. Праворуч...

— Тут ще щось, — мовила Еббі й наблизилась, щоб підняти. То був шматок ноги. — Хлопці... Мені це зовсім не подобається. Лара б ніколи не розібрала на частини свою роботу. Інсталяція багато для неї важила.

— Де її студія? — запитав Ден, хоча й не мав у цьому потреби. Він уже помітив позаду Еббі ще один шматок манекена. Розкидані частини вказували їм шлях. Еббі розвернулась і повела їх, зупиняючись, щоб оглянути кожен предмет. Стегно... Передпліччя... Голова.

Коли вони дійшли до тулуба, Ден побачив, що вони опинились перед прочиненими дверима. Еббі вже хотіла ввійти, але він її стримав. Її рука несамовито тремтіла, коли він ухопив її.

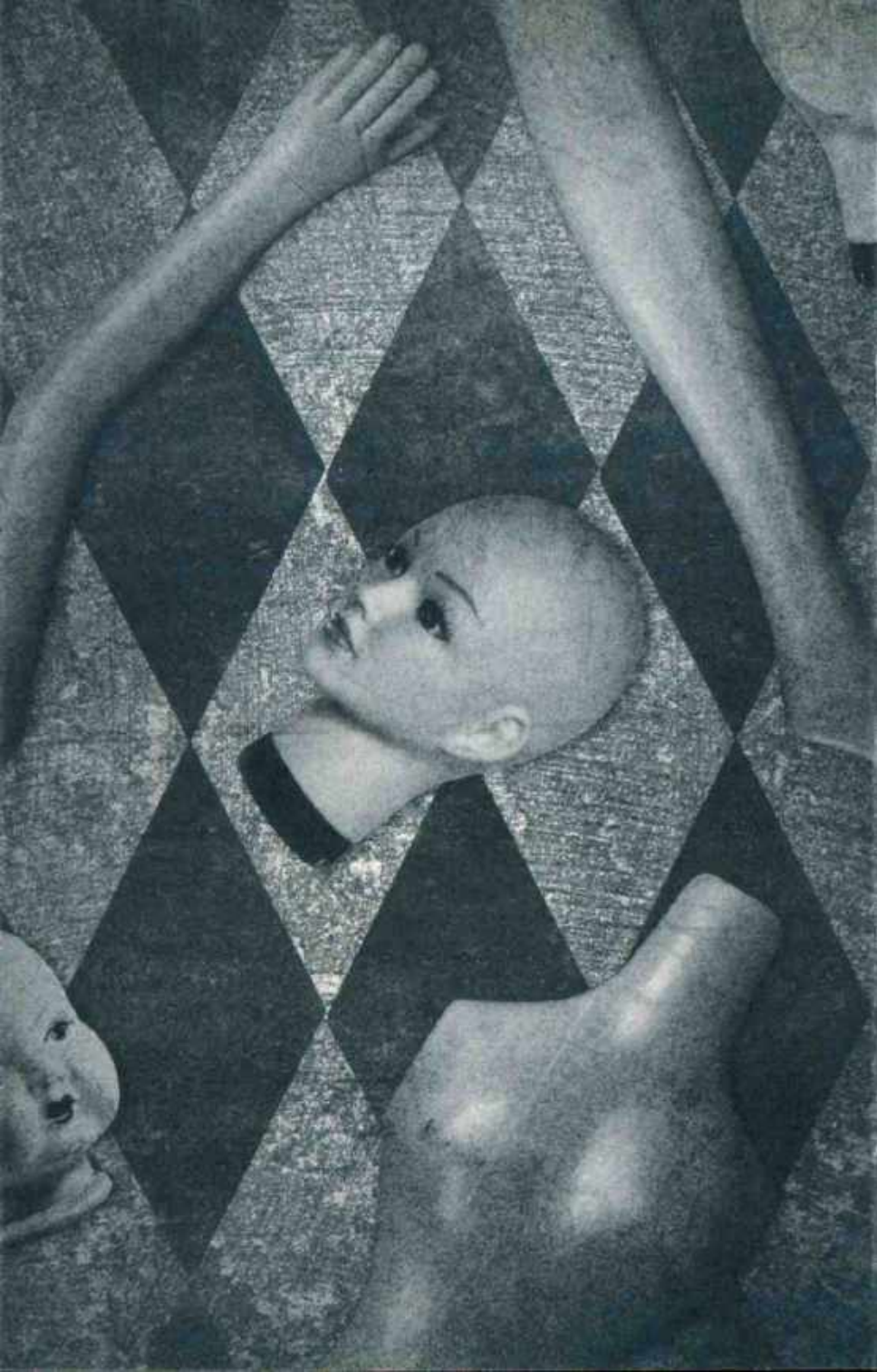
— Що б ми там не знайшли, — прошепотів Ден, по черзі глянувши на обох друзів, — не кричіть.

Еббі поклала руку на двері й штовхнула їх. Завіси жалібно закрипили, двері повільно відчинилися і відкрили їм ще одну стежку зі шматків манекена. Зі стелі звисали поламані риштування, гойдалися розірвані мотузки і дрти, із цвяхами на кінці. Напевне, манекени були підвішені до стелі, подумав Ден і пошкодував, що не відвідав інсталяцію до того, як її зруйнували.

Поряд з ним скрикнула Еббі й кинулась по жахливому сліду пластикових шматків до людського тіла, що лежало посеред студії.

Ден мало не порушив власне правило, бо до горла підступив нестерпний і болючий крик.

То була Лара, вона лежала розпластана на землі зі схиленою на один бік головою. Вона майже посміхалася, ніби людина, яка пригадала смішний жарт і не могла дочекатися, щоб його розказати. Її руки були вивернуті за спиною. З неї досі витікала кров, і Еббі швидко відступила назад, щоб не вимазати своє взуття.

— О, Боже! — вигукнула дівчина і прикрила рота тремтячою рукою.

Обережно Ден і Джордан підійшли до неї. Еббі, ледь тримаючись на ногах, відступила ще на кілька кроків. Кел чи професорка, подумав Ден, але нічого не сказав, а лише обійняв Еббі й притис до себе, поки вона витирала сльози.

— Я знаю, що це жахливо, Еббі, але ми мусимо залишити її тут, — прошепотів він.

— Ми не можемо... Тільки не так...

Він почав відтягувати її від тіла. Частина манекена випали їй з рук і грюкнулися на підлогу.

— Не можна, щоб хтось нас тут побачив, — додав Ден. Він спостерігав, як Джордан опустився навколішки і витирав об куртку частини манекена, яких торкалася Еббі. — Якщо ми не підемо зараз, нас помітять. Саме цього й хоче професорка Реєс, щоб нас заарештували. Вона хоче знайти мене.

Еббі вирвалася з його рук, обернулася і заклякла.

— Ти можеш хоч зараз не говорити про головного лікаря та іншу чортівню? Це людина! Справжня людина! Ми не можемо просто залишити її тут. Ми мусимо викликати поліцію або *зробити* хоч щось.

— Ебс, вона мертва, — лагідно сказав Джордан. — Ми вже нічим їй не зарадимо. — Він повернувся до Дена і зробив легенький жест у бік дверей. — Ми наберемо 911 і покладемо слухавку. Принаймні так ми знатимемо, що хтось приїде.

— Треба забиратися звідси, — наказав Ден, прямуючи до дверей. Він не збирався просто стояти тут і чекати, коли їх спіймають і звинуватять у вбивстві, до якого вони не причетні. Може, якби Лара була жива, то вони б щось робили, але вона була мертва. — Якщо це підстава, поліція вже їде сюди, хіба не розумієте?

Ден глянув на стелю, чи ніде немає камер. Краще б вони взагалі сюди не заходили.

— Я не залишу її, — рішуче мовила Еббі й схрестила на грудях руки.

— Гарзд, — буркнув Ден. — Але я не залишуся тут більше ні секунди.

Джордан вагався, а тоді пішов за Деном до дверей. За мить вони почули позаду Еббі, яка нагнала їх у коридорі.

— Дене...

— Йдіть за мною, — відрубав він. — Я знаю, що нам робити.

— Дене, зажди... — Еббі схопила його за руку, але він не спинився, доки вони не дійшли до кінця коридору і бічних дверей, над якими висів знак «ВИХІД». Біля них на стіні виднілась маленька червона коробочка з важелем.

— Зажди, — знову заблагала Еббі.

— Не можу, Еббі, і ти не можеш. — Він указав на пожежну сигналізацію. — Коли будеш готова, потягни важіль. Послухай, я розумію, що тобі боляче і важко. Мені теж. Але мені ще й дуже *страшно*. Хіба ти забула? Ти мала прийти сюди сама. Сама. Це була пастка.

— Тим більше вона заслуговує на наше співчуття! — випалила Еббі. — А не... такого! Хтось її *вбив*!

— Ми не можемо залишитись тут і чекати, доки приїде поліція. Зараз у нас немає такої можливості, тому сама вирішуй, чи вмикати сигналізацію, а я забираюся звідси.

РОЗДІЛ
№ 30

◇ сіння холоднеча вдарила Дену в обличчя, ніби ляпас. Він за-
пхав руки в кишені й швидко крокував, гупаючи ногами.
Принаймні йому вдалося трохи зігрітись. Не багато, але все ж кра-
ще за мертве обличчя Лари, яке стояло у нього перед очима.

То була професорка Реєс. То був головний лікар. Але він не міг
покласти провину на лікаря Кроуфорда, отже, дівчину вбила про-
фесорка. Вона напала на Міку, а тепер і на Лару. Багато розуму не
треба, щоб збагнути, що наступними будуть вони. Вилаявшись,
Ден замружив очі й стримав напад паніки, який міг цілковито роз-
ладнати його нерви.

Позаду пронизливо заверещала пожежна сигналізація, і до ньо-
го підбігли Джордан та Еббі, примусивши його відчувати ще біль-
шу провину.

Він знав, що вони вчинили правильно, залишивши все, як є,
інакше їх би спіймала поліція чи й Багряні Мантії, і в жодному
з цих випадків вони б не змогли безпечно звідси вибратись.

Еббі промайнула повз нього, зупинилась за десять футів, роз-
вернулась і підійшла до Дена.

— Мені не подобається те, що ми зробили, — рішуче сказала
Еббі. — Мені начхати, що це небезпечно, я йду в поліцію.

— Що? Еббі, ти ж розумієш, що це погана ідея.

— У нас є інформація! — Вона майже кричала. Біля неї з'явив-
ся Джордан, взяв її за руку і відтягнув від будинку.

— Ми не можемо говорити про це зараз, — застеріг він.

Джордан повів Еббі стежкою від художньої студії до бруко-
ваної алейки. Тепер від сцени злочину їх відділяли академічні
будівлі.

— Я розумію тебе, Дене, але ми знаємо, хто вбив Лару! Ти дума-
єш, ніби все місто втягнуте в таємниці, але це просто... смішно! —

Вона перевела подих, склала докупи долоні й стисла їх. — У нас немає жодних доказів, що все це виходить за межі коледжу.

— А як же Гаррі Картрайт? І сенаторка? А те, що все місто завітало на божевільний ярмарок? — гаряче заперечив Ден. — Він працював на пошті. Головному лікарю було неважко примусити його красти чужі листи. А сенаторка навіть не здригнулася, коли... вони зробили це з Мікою.

— Але коли ми нищпорили в будинках, Міка сам боявся, щоб нас не спіймала поліція, а він належав до Багряних Мантії!

Ден нетерпляче вистукував ногою і слухав віддалене ревіння пожежної машини, яке звучало все ближче і все гучніше.

— Певно, він прикидався, щоб ми нічого не запідозрили...

— Але ти був такий упевнений, що ми можемо йому довіряти, — повільно сказав Джордан, здивовано піднявши брови. — Скидається на те, що ми маємо тільки половину інформації і... І хоч я й переконаний, що ти маєш рацію, Дене, неправильно, якщо ми просто зникнемо, навіть не спробувавши звернутися в поліцію.

— Адже влітку вони провели таке вдале розслідування! — Ден схаменувся і стишив голос. За ними могли стежити Багряні Мантії. Мабуть, так воно й було. Той, хто вбив Лару, міг вештатися поблизу, слідкувати за їхньою суперечкою й насолоджуватись кожною хвилиною цієї сцени.

— Некомпетентність — це не те саме, що корупція, — заперечила Еббі. — Я не знаю, що ще ми можемо зробити. Лара допомогла нам утекти.

Вона видобула свій телефон, і Ден побачив на екрані карту.

— Не хвилюйтесь, я піду сама. А ви можете залишитись тут і вигадати для нас дивовижний порятунок.

Ден мусив стриматись, щоб не вирвати в неї з рук телефон. Вона вже шукала координати поліцейського відділку.

— Я йду з тобою, Ебс. Не хочу відпускати тебе саму, — сказав Джордан і поклав руку їй на плече.

— Я знаю, що це може спрацювати, — благально розпочав Ден. — Ми вже так близько до розгадки. Щоб зрозуміти, що хотів нам показати Фелікс і куди хотів нас привести. А мої видіння! Модір, він казав, що є спосіб усе виправити! Він знав його, розумієте? Ми вже близько.

— Може, й так. — Еббі розвернулась і пішла по маленькій стежині, позначеній на її телефоні. — Повернемось до цього питання після того, як зробимо правильну річ. Ми обоє можемо мати рацію, Дене, але я б радше приймала рішення на основі фактів, а не *видінь*.

— Будь ласка, не йдіть, — тихенько мовив він, але вони вже прямували до міста.

Еббі озирнулася на нього й сумовито посміхнулася. Як би він не старався, Ден не міг примусити свої ноги йти за ними.

РОЗДІЛ
№ 31

У потилиці Дена наростав рівномірний пульсуючий біль. Він знав, що то була тривога, яка перетворювалась у фізичне відчуття.

— Я не зарозумілий, — наполягав він. — Просто цього разу я довіряю своїй інтуїції.

Навіть якщо це й була пиха, він мав вірити, що прийняв правильне рішення. Хлопець стояв і дивився, як Еббі з Джорданом зникли за пагорбом, стояв і чогось чекав.

Вони озирнуться. Вони отямляться. Щохвилини вони можуть побігти назад і знову з'явитися на пагорбі. Може, піти слідом за ними, на певній відстані, аби переконатися, що вони не потрапили в засідку Багряних Мантій?

На диво, Ден почувався найбезпечніше тут, на відкритому просторі. Принаймні так він матиме можливість утекти. Холод почав облікати обличчя, тож він рушив, спершу й сам не відаючи куди, та невдовзі вже знав, що має робити, бо в нього з'явилась ідея. Він пішов за своїми друзями, але обрав стежку, яка перетинала галявину і стрімко збігала пагорбом до міста, що розкинулося внизу. Він дійшов до вершини пагорба і звернув ліворуч, опинившись біля невеличкого кладовища, де вони зупинялися того дня, коли приїхали до коледжу.

Покинута пляшка лікеру, яка слугувала подушкою п'яному студенту, досі лежала там, покрита інієм.

Ден обійшов низеньку хвіртку, що загороджувала вхід на кладовище, прислухаючись, як під його ногами хрускотить укрита памороззю трава.

Він зупинився і завмер, а його серце й далі гупало у грудях. Він не міг не думати про Еббі та Джордана. Він дозволив їм піти, і їх можуть спіймати. Він підвів їх.

Утім, Ден стояв на тому, що сказав їм раніше: спосіб розвіяти гіпноз існує. Якщо його немає, то виходить, що вони повернулися до коледжу й раз за разом ризикували власними життями намарне.

Ден посміхнувся, нехай іронічно, коли глянув на надгробок біля своїх ніг. Як він і думав, важкий вінок з троянд у формі черепа лежав на могилі Роджера Л. Ериксона. Гуртожиток Ериксон. Він глянув на дати. Цей містер Ериксон помер усього три місяці тому. Що там казав Міка? Келів батько помер якраз перед початком семестру? Скільки всього зійшло з рук тим Багряним Мантиям тільки тому, що їх покривав ректор коледжу? *Любому батькові, сину, ректору...*

— Покидьок.

Йому не довелося озиратись, щоб упізнати того, хто стояв позаду.

— Він справді таким був. Ніхто не любив його, особливо я.

Пара знайомих мокасинів зупинилась поруч із Деном. Цього разу Кел був без червоної мантиї, а мав на собі грубого плетеного светра, вельветові штани й дорогі шкіряні рукавички. Він зітхнув, мабуть від нетерплячки, і прицмокнув язиком.

Денів прищвидшений пульс тепер вистукував несамовито. У грудях бамкало, коли він обмірковував свої шанси. Він був кепським спортсменом, а Кел виглядав доволі сильним, тож легко міг його здолати.

— Мушу відповісти на дзвінок, — сказав Кел, виймаючи з кишені телефон. — Вітаю, офіцере. Зараз до вашого відділка придуть двоє малих недоумків. Будьте люб'язні й приведіть їх до нас на пагорб. І вам. Бувайте.

— Ти справжній виродок, — пробурмотів Ден.

— Може, й так, — байдуже кинув Кел.

— Зателефонуй у поліцію і скажи їм, щоб не чіпали моїх друзів.

— Інакше що? — Він засміявся і відкинув з очей каштанового чуба. — Твої друзі стануть покірними або помруть, як твій приятель Міка.

Ден відсахнувся. Міка помер?

— Наскільки до цього доклався справжній Кел, а наскільки «покірний»?

Здається, його питання примусило Кела замислитись. Він обхопив голову руками і важко видихнув. Його очі стали холодними і далекими.

— Знаєш, а це найменш докучливе з усього, що ти мені казав. Мені майже хочеться знайти для тебе відповідь. Я приєднався до них у ранньому віці. Тато погруз у їхніх справах. Коли належиш до товариства так довго, як я, з часом стає важко розібрати, де починаються власні думки, а де — чужі.

Ден тримав руки в кишенях і міг із легкістю дотягнутись до телефона. Він спробував з допомогою швидкого набору ввести номер Еббі, сподіваючись, що заряду батареї вистачить на дзвінок. А що тоді? Буде занадто пізно... Може, Еббі відповість, почує їхню розмову і здогадається, що треба тікати.

Ден почув, як на стежці позаду зашурхотіла трава і посипався гравій. Він подумав, що прийшли інші Багрянні Мантиї, але правда виявилась куди гіршою.

— Гарна робота, Келе, ти постарався, як і наш Фелікс... — То був голос професорки Реес. Ден обернувся, щоб глянути на неї, і його пройняло холодом від її спокійної посмішки.

Він позадкував, хотів перескочити через огорожу, але Кел його випередив.

Коли він залізною хваткою викрутив йому руки, Ден припинив вириватися і крижаним поглядом увіп'явся в професорку. Він йшов до цієї миті, однак зараз, коли нарешті опинився перед нею, відчув, що не готовий. На ній був чорний кардиган і чорні штани — усе чорне, за винятком червоного мерехтливого каменя на ланцюжку, що висів у неї на шії.

— Усі постаралися, чи не так, Деніеле?

— Ден, — різко відповів він. — Фелікс... Це ви його заіпнотизували?

— А хто ж ще. — Жінка засміялась, а Денові здалося, ніби хтось провів гострим нігтем йому по хребті. — Той хлопець не дихне без мого дозволу.

— Навіщо ви це робите? — прошепотів Ден. Його долоні відмерзли, а Келові руки стискали його так, що в легенях не залишилось повітря. — Чому ви не можете припинити це і просто дати нам спокій?

— Хто-хто, а ти мав би знати, що я не можу цього зробити. — Вона закинула голову й знову засміялася. — А зараз ти підеш зі мною і ми трішки побалакаємо. Фелікс виконав свою роль, і Кел теж. — Вишкірившись, професорка загрозливо наблизилась

до нього. Камінець на її шиї спалахнув. — Так, мої маріонетки гарно зіграли свої ролі, — сказала вона, ніжно торкаючись камінця, — і для них вистава закінчилася. Але ти частина цієї вистави, Деніеле Кроуфорд, і для тебе все тільки починається.

Він спробував відіпхнути Кела — смикнувся, відкинув голову назад, намагаючись його вдарити, але Кел передбачив усі його рухи. Професорка Реєс посміхнулася і витягла з кишені штанів довгий шприц. Ден відчував різкий запах її парфумів, бачив пожадливі вогники в її очах. Він навіть не встиг скрикнути, як голка вжалила його руку.

РОЗДІЛ
№ 32

Він думав, що все мине краще. Адже він удосконалив метод... Як він міг припуститися такої грубої помилки, якщо був настільки впевнений у своїх вміннях? Але це вже сталося. Який сенс заціклюватись на невдачах.

Поряд з ним поволі отямлювалась квола дівчина, вкрита цупким білим простирадлом. Він не мав жодних таємниць, коли йшлося про його методи. Такою була ціна, яку вони... він заплатив за досконалість. За контроль.

— Подивись на них, Керолайн, — сказав він. Дівчина витріщалася собі під ноги, а не на довгі дерев'яні ящики, що лежали на траві. Позаду них стояв мовчазний будинок, його камені потемніли і похололи під важкими хмарами, що нависали вгорі. Садам стелився туман, підступаючи до них.

Жінок закопають на задньому дворі. Кладовище — це занадто ризиковано, у нього ще немає достатнього впливу на коледж і міську владу.

— Подивись на них, — суворо повторив він.

Керолайн підняла голову. Її маківка була поголена, тільки пробивалася дрібненька темна щетина, ніби паростки на щойно засіяній землі. Скуйовджене темне волосся прилипло до її шиї. На її голові досі виділялися рожеві шви. Її операція минула бездоганно. А от інші... Усе пішло шкереберть. Спочатку він мав би вдосконалити свої методи, а не гаяти час на курси наркотиків.

«Ну, — подумав він, — я засвоїв свій урок. Не помиляється той, хто нічого не робить».

— Ми будемо вчитися, — зітхнув він. — Застосування кілька — набагато витонченіша процедура, але вимагає спритніших рук, ніж мої.

Керолайн глянула на нього, все ще не бажаючи дивитися на ящики, які опускали в землю.

— Там було стільки крові, — прошепотіла вона. Її руки, що куталися в простирадло, почали тремтіти. — Стільки крові.

Вона, звісно ж, казала правду. Рани на голові завжди були страшенно криваві.

— Ну-ну, Керолайн, слідкуй за словами. Якщо хочеш обговорити процес, ми можемо це зробити, але тільки по-науковому, без цієї театральності. — Він по-батьківськи опустив руку їй на плече. — Я навчу тебе. Ми будемо вчитися разом! Адже це так цікаво, правда? Я впевнений, що ти станеш зразковою ученицею.

РОЗДІЛ
№ 33

Ден прокинувся, голова йому йшла обертом. За кілька секунд він пригадав кладовище, професорку, шприц...

Він спробував підняти голову, але її пронизало таким болем, що його мало не знудило. Язик набряк, у горлі пересохло. Повільно він розплющив очі. Попри слабкість і дію наркотиків, Ден упізнав запилюжені полиці й запах плісняви. Стелажі, картотеки... Розхитаний дерев'яний стіл... Він був у старому кабінеті головного лікаря.

Бруклін.

Хлопець думав, що його прив'язали, але цього разу його ніщо не стримувало. Хтось посадив його в крісло головного лікаря. Коли він підвівся, м'язи нили так, ніби на ньому не було живого місця. Повсюди горіли свічки у формі черепів, багрянний віск крапав на підставки, стікав по стінках стелажів і застигав. Бруклін закрили для студентів, але професорка Реес використовувала його для своїх семінарів з психології.

— Добре, ти знову прокинувся. — Вона увійшла в засклені двері кабінету і залишила їх відчиненими. Замість чорного одягу на ній була багряна мантія.

— Знову? — прохрипів Ден, торкаючись свого пересохлого горла.

— Угу. Ми розбудили тебе на певний час, аби пересвідчитись, що гіпноз подіяв. — Вона усміхнулась, показуючи широку щілину між передніми зубами. — І в мене чудові новини! Подіяв.

Він запанікував, і його почало трясти від вибуху адреналіну. Ден торкнувся носа, чола.

— Ви не...

— О, ні. Ще ні. — Вона кивнула на тацю з медичними інструментами, що стояла на столі перед ним. Він упізнав кілок, який бачив минулої ночі. — Трохи пізніше.

— Чому пізніше? — Ден мусив відволікти її увагу. Може, йому вдасться на якийсь час заговорити її зуби і схопити кілок. Вона здавалася не дуже сильною, він здолає її. — Навіщо чекати?

— Тому що процес може бути... непередбачуваним, а в тебе є інформація, яку я хочу почути до того, як твій мозок перетвориться на желе. — Вона глузливо посміхнулася і вказала на крісло, з якого він щойно підвівся. — Присядь, Дене, і ми поговоримо, як цивілізовані дорослі люди.

— Не вийде, — мовив він, відчайдушно збираючи всю свою силу, щоб ухопити кілок і кинутись на неї.

Він майже дотягнувся до нього, але вона його зупинила:

— Ти не торкнешся його, Деніеле.

Йому здалося, що він запхав кілок собі в голову — гострий біль проштрикував його череп і хребет, доки він не виконав її наказ. Він не міг рухатися, не міг примусити своє тіло слухатися власних думок.

— Сідай, — лагідно мовила професорка, опустила в крісло навпроти столу й нетерпляче зітхнула.

— Що ви зі мною зробили?

— Те, що й з іншими нецивілізованими та неконтрольованими людьми. А тепер сідай. — Вона підняла руки й, відкинувши каптур, спокійно стягнула своє волосся. То була перука, зрозумів Ден, волосся навколо швів від лоботомії так і не відросло.

Не знаючи, що ще зробити, він упав у крісло, а його очі прикипили до таці з інструментами.

— Ти не заподієш мені шкоди, — весело сказала вона. — Тепер я контролюю тебе.

Думки металися в Деновій голові. Мусить бути якийсь вихід, спосіб знову відновити контроль над власним розумом.

— Ви не повинні цього робити, краще відпустіть мене. — Здавалося, що вона зовсім його не слухала, і Ден поквапився продовжити: — Тут немає вашої провини, Керолайн. Він прибрав усе до своїх рук — студентське братерство, Багряні Мантиї, вас, і коледж, і Бруклін. У вас не було вибору. Він викрав вас і перетворив на одну зі своїх маріонеток. Ви жертва, а не злочинниця.

Керолайн вагалася, її нижня губа тремтіла. Раптом вона розсміялась, нестямно, так нестямно, що забризкала мантию слиною.

— Гарна спроба. Дуже зворушлива промова. Але боюся, ти помиляєшся, Деніеле. Я не жертва, а злочинниця. У житті мені

не часто доводилося вибирати, але це точно мій вибір: я *таки* злочинниця. — Вона грохи повернулася в кріслі й гукнула у відчинені двері: — Завозь їх!

То була жахливо знайома картина. Кел по черзі прикотив до кабінету прив'язаних до каталок Еббі та Джордана. Коли всі опинилися всередині, Кел став збоку і презирливо кинув:

— Твої друзі набагато кращі, коли прив'язані, хіба ні? Набагато *покірніші*.

Еббі з Джорданом були при тямі й смикалися, намагаючись вивільнитися від ременів, що стискали їх. Безпорадний, Ден спостерігав, як Кел склав ніжки і коліщатка каталок і притулив їх вертикально до стіни. Його друзі, що тепер були навпроти нього, кричали, стягнуті по руках і ногах, ніби мумії.

— Чому ви не загіпнотизували і їх? — пробурмотів Ден.

— Хто сказав, що я цього не зробила? — Професорка підвелася, підійшла до Джордана й оглянула його з голови до ніг, не виявляючи жодного інтересу. — Насправді, гіпнотизувала їх не я, це зробив наш знайомий Скульптор. Чи Фелікс? Чи зараз він Скульптор? — Вона засміялась, точніше зареготала — і Ден рвонув з крісла, але його голову обпекло тим самим нестерпним болем.

— Кошмари... голоси... Ти справді не здогадуєшся? — Професорка Реес жартівливо прицмокнула язиком, показуючи своє розчарування. — У тій операційній-амфітеатрі ти був повністю у його владі. Нічого дивного, що, озброєний моїми знаннями, він захотів трішки розважитись. Але він не надто вмільний, тому не міг тебе контролювати. А я можу.

— Не вплутуйте сюди моїх друзів, — попросив Ден, ухопившись за край столу. Жар від свічок, що заповнював кімнату, був просто нестерпний. Хлопець спітнів і знову слабко опустився в крісло. — Ви казали, що вам потрібна інформація. Добре. Я дам вам інформацію.

Професорка кивнула, і Кел, слухняно взявши зі столу кілок і молоточок, наблизився до Джордана. Страх голками увіп'явся в Дену шкіру.

— Навіть не сумніваюся, ви хочете його записи. — Ден спробував відволікти її увагу від Джордана. — Я не знаю, де вони.

— Але ти читав їх. — Вона радше вишкірилась, ніж посміхнулася.

— Так, читав.

— Я сподівалася, що ти це зробиш. Закладаюся, ти вважав себе таким розумним, коли розгадав ті координати, знайшов усі крихти, якими я всипала для тебе стежку. Записи чекали на тебе, адже в твоїх жилах тече його кров... Я знала, що ти зрозумієш їх краще за мене. Мені завжди чогось бракувало. Ти бачиш його, чи не так? У снах, наяву... Ти бачиш головного лікаря. Ти можеш бачити те, чого не бачать інші, Деніеле. Саме тому я обрала тебе. Ти ж розумієш, що я не могла викопати Модіра і запитати його сама, правда? — На цих словах її обличчя спотворило жорстока гримаса.

Керолайн смикнула ланцюжка з камінцем, і він опинився у її руці. Відгук сперлася на стіл і почала легенько розгойдувати його з боку в бік перед Деном. Він прикипів до нього поглядом, прагнучи понад усе ніколи не відводити від нього очей.

— Фелікс привів тебе до них. Я привела тебе до них. Ярмарок, фотографії... Я знала — якщо мені вдасться викликати потрібні спогади, я отримаю відповіді. Модір розказав тобі про пароль. Так просто, неймовірно просто. І як я сама про це не здогадалась? Ти дізнався його, так? Тобі відоме слово, яке може розвіяти його гіпноз, зруйнувати всю його роботу... — Вона підняла руку і грюкнула по столу.

Ден відкинувся на спинку крісла і затремтів.

— Не знаю, про що ви кажете... — Він не брехав. Вона мала рацію, Модір справді говорив про якийсь запобіжник, але ніколи не називав його...

— Зроби це! — гаркнула вона. І Ден, ніби паралізований, спостерігав, як Кел підняв кілок і запхав його Джордану в ніс.

— Стій! — Джордан відсахнувся, а тоді заціпенів. — Не... не роби цього. Ден назве слово! Звісно ж! Так, Дене? Ти скажеш, правда? — З Джордана градом котився піт. Він панікував, його голос зривався на високі ноти, майже виск.

Ден повільно похитав головою; він не знав того слова. Чому він його не знав?

«Думай... Думай...»

— Зажди! Я скажу, — мовив Ден, але тільки для того, щоб їх відволікти. Він не міг зосередитись, не міг думати. Він не знав, що вона хотіла почути. Хлопець спробував уявити папери, записи, але що більше зусиль він докладав, то плутанішими ставали слова.

— Скажи мені його! — пронизливо крикнула Керолайн, а червоний камінь у нього перед очима почав розгойдуватися швидше. Він нагадував йому зірку, червону, палючу, що розколювала його череп, доки її слова не зазвучали так, ніби йшли з його власної голови. — Скажи мені пароль, Деніеле Кроуфорд, скажи мені його, і я знову зможу контролювати себе. Я звільнюся. Ви можете скніти тут, але я звільнюся. Скажи його.

Краєчком ока Ден помітив, як Кел замахнувся молоточком, збираючись забити кілок.

— Я знаю пароль! — вигукнув Ден. — Тільки не роби цього, я знаю пароль!

Еббі верещала, вириваючись зі своїх пут.

Чому він його не знав? Чому він не міг їм допомогти?

— *Справді?* — Професорка шкірилася, розмахуючи камінцем. — Може, я вигадала для тебе погане заохочення? Може, ти схожий на нього більше, ніж я думала. — Вона перевела погляд на стіл і тачку з інструментами. — Візьми скальпель, Деніеле, і пристав його собі до горла.

Денові здалося, ніби його розум і тіло існують окремо одне від одного. Він не міг контролювати свою руку, яка подалася вперед і стисла скальпель.

— Гарний хлопчик.

Ден бачив, як лезо наближалось до нього, і холодна сталь торкнулася його шиї. Він розтулив рота, і звідти вилетів безшумний і безпомічний від страху крик.

— Тобі начхати на твоїх друзів — ніякого пуття від того, що я їм погрожую. Ти дбаєш тільки про себе... Як і він. — Вона стишила голос до спокійного байдужного шепоту. — А тепер скажи слово, яке звільнить мене, інакше тобі доведеться різати.

Він глянув на своїх друзів: спочатку на Джордана, тоді на Еббі. Вони дивились на нього, навіть не кліпаючи.

Еббі щось шепотіла, та він не міг розібрати її слів. Її щоки заливали потоки сліз. Ден знову уявив лікареві папери, але марно. Там нічого не було.

— Він не записав його, — пробелькотів Ден, затинаючись. — Не записав... Я знаю, що не записав. Я б запам'ятав. Присягаюся! Присягаюся, він його не записав. Боже, не примушуйте мене робити це...

То було лише одне слово, коротеньке слово, почувши яке він мав скоритися. Йому було не до снаги подолати дуже сильний гіпноз професорки.

— Прокинься, Деніеле, і риж.

Спершу він майже не відчув, як лезо притислося до шкіри і почало повільно полосувати горло. На пальцях з'явилось щось тепле і липке, і перед очима потемніло. Він не міг звинувачувати Міку чи Лару, чи навіть Кела — під дією наркотиків і гіпнозу він зробив би все, що наказала Керолайн. Він пробував чинити опір, та в голові була порожнеча, а кінцівки належали комусь іншому.

— Трішки переляку, аби розворушити твою пам'ять, — жорстко прошепотіла професорка. — Але якщо ти не можеш пригадати... Ну, що вдієш.

Крові витікало все більше, а він не знав, як її спинити, і не знав, що їй відповісти, тож кров так і струменітиме.

Раптом щось пронизало чорну завісу Денової свідомості. Спалах, думка, і щойно він збагнув її, як знову зміг мислити. Він звільнився.

— Святилище! — Це слово викрикнула Еббі й повторювала його знову і знову, усе голосніше і впевненіше. — Святилище! Пароль «святилище»!

Керолайн похитнулася, часто закліпала і нарешті опустила погляд на Дена. Її щойно спантеличене обличчя розпливлося в презирливій посмішці, вона скривилася і кинулась до нього.

— Ось він! Пароль! Це було так просто! Яка ж я дурепа! Але це все, чого я хотіла від тебе, ти мені більше не потрібен. Тепер я можу знищити останнього нащадка того чудовиська!

Він почув, як кілок стукнув об підлогу, вислизнувши з Келових рук. Професорка навалилася на стіл, ухопила Дена за ший і почала душити. У нього перед очима танцювали світляні плями. Він повернув скальпель, підняв руку і спрямував залишки повітря і сили на те, щоб запахти його Керолайн у спину.

Професорка вчепилася в нього нігтями, прагнучи не відпустити, але вивернувшись, щоб витягти скальпель, завалилась набік. Вона випустила червоний камінець, і він упав на папери, розкидані на столі. Схопивши його, Ден перебрався через стіл і тремтливими, залитими кров'ю руками розстібав ремені, які стискали Еббі. Кел уже почав розв'язувати Джордана.

Важко дихаючи, Ден кинув погляд на Кела. Той зігнувся навпіл і трусив головою, ніби хтось зацідив йому в щелепу і він ніяк не міг оклигати.

— Я тебе вб'ю! — крикнула Керолайн. Вона досі борсалась на столі, намагаючись витягти зі спини скальпель. Свічки попадали на підлогу, покотилися в різні боки, підпалюючи папки і книжки на своєму шляху. — Я вб'ю вас усіх!

Полум'я досягло її мантиї, і вона зайнялася. Здавалося, професорка не може вирішити, що їй робити — витягати скальпель чи гасити вогонь, що лизав її ногу.

Ден розстебнув останній ремінь, що стискав голову Еббі. Вона вивільнилась зі своїх пут і кинулась у його обійми.

— Треба забиратися звідси! — крикнув Джордан і, вхопивши Дена за рукав пальта, потягнув до дверей. — Негайно!

Але шлях їм заступив Кел, його вродливе обличчя осунулось і перекошилось. Якщо в його очах і світилось життя, коли Ден уперше його побачив, то тепер воно зникло. Ден не хотів з ним битися, та він не збирався зупинятися зараз, коли полум'я поширювалось, пожираючи кабінет і перетворюючи його на величезну піч.

— Йдіть! — сказав Кел, показуючи на двері. — Забирайтеся звідси, йдіть!

Вони вийшли, але за порогом захеканий Ден зупинився й обернувся до Кела.

— Ти можеш піти з нами.

Позаду хлопця ревіла пожежа, старі запилюжені книжки і папери, миттєво займаючись, підживлювали її. Невдовзі полум'я дійде до дверей.

— Ні, — сумовито посміхнувся Кел. — Вона не може звідси вийти, бо мусить загинути разом з цим місцем. Бери своїх друзів, і тікайте звідси! Дозвольте мені зробити хоча б один бісовий гарний вчинок. — Він відвернувся і кинув через плече: — Подякуй від мене своїй дівчині.

— Дене! Ходімо! — Еббі смикнула його за комір і потягла коридором.

Він так добре пам'ятав цю дорогу, ніби вчора спускався в підземелля Брукліну. Дим і запах горілого наповнювали повітря, позаду було спекотно від пожежі, а вони мчали по коридору, подалі від кабінету. Коли вони добігли до вестибюля старого притулку,

Ден озирнувся і побачив, що вогонь виривається з кабінету і вже захоплює коридор.

Вони дісталися до дверей, але ті були зачинені. Джордан не гаяв часу на відмички, а вибивав двері, доки дерево і метал не піддалися, викинувши їх на прохолодне повітря покинутого гуртожитку.

— Через задні двері, — не зупиняючись, скомандував Джордан. Ден чув, як позаду них тріщить вогонь, який уже перекинувся на притулок. — Не треба, щоб хтось бачив, як ми звідси виходимо.

Вони завернули за ріг і побігли до заднього виходу Брукліну, як раптом Ден помітив на стіні червоний важіль пожежної сигналізації. Джордан та Еббі вибили двері, впустивши морозне вечірнє повітря, і Ден потягнув важіль. Одразу заверещала сирена, луною покотившись порожніми коридорами.

Над верхівками дерев повисли пурпурово-помаранчеві сутінки. Ден ступив кілька кроків, перевів подих і озирнувся, коли здалеку долинув приглушений гуркіт.

Почувся оглушливий хрускіт, і будівлю струсонувло. Фундамент тріснув, і Бруклін почав розвалюватися.

РОЗДІЛ
№ 34

Полум'я ширилося швидше, ніж Ден очікував, і поки вони обійшли будівлю, перед нею вже зібрався чималий натовп.

— Копи забрали наші телефони, — похмуро зауважив Джордан. — Сподіваюся, що хтось набере 911 і Кела витягнуть звідти.

Ден та Еббі зупинилися і здивовано витріщилися на нього.

— Що? — пробурмотів він. — Гадаю, Кел був нормальним хлопцем до того, як йому промили мізки. Хто знає, може, то й не він придумав носити ті мокасини.

Еббі легенько постукала його по плечі.

— Я теж сподіваюся, що його звідти витягнуть.

На галявину заїхала вересклива пожежна машина, і юрба глядачів кинулась урозтіч.

Ден намагався поправити свій розхристаний одяг, занепокоеаний, що вони виглядають так, ніби щойно вибралися з-під завалів Брукліну. Ще бракувало, аби їх розпитували про те, що там сталося.

— Дене! Твоя шия! — Еббі витягла з кишені пачку вологих серветок, відкрила зубами і притисла кілька штук до його горла. Рана страшенно боліла і пекла — навіть більше, ніж до того. — На твоє щастя, поріз не дуже глибокий.

— Угу, — похмуро засміявся він. — На щастя.

З машини висипали пожежники, хутко вишикувались і знайшли найближчий гідрант. Серед натовпу, який тинявся галявиною, Ден упізнав кількох школярів.

Він відчув приємне тепло, коли пальці Еббі переплелися з його пальцями. Втоmlений, він повернув до неї голову й легенько посміхнувся.

Дівчина приклала до його рани свіжу серветку і притисла її, щоб спинити кровотечу.

— Як ти дізналася? — лагідно запитав він. — Про пароль... Ми разом прочитали це слово в його записах, але те, що ти зробила в кабінеті, було неймовірно.

— Просто воно врізалось мені в пам'ять, — ніяково знизала плечима Еббі. — Це слово не в'язалося з іншими нісенітницями, тож я подумала, що воно важливе. Чесно кажучи, я цілила пальцем у небо. Якби воно не спрацювало, я б вигукувала все, що спаде на думку.

— Я радий, що ми сховали ті чортові папери, — пробурмотів Ден.

— Підемо і заберемо їх? — запитала Еббі.

— Пізніше. Кел просив, щоб я тобі подякував. — Ден чув, як пожежники перегукувались між собою, а вогонь уже заповнив перший поверх, вікна якого горіли, ніби очі гелловінських гарбузів. — Може, йому вдасться подякувати тобі особисто.

— Боже, сподіваюся, що так воно й буде. Даремно він залишився там. — Еббі востаннє стисла його руку. — Піду погляну, як там Джордан. З тобою все добре?

Він кивнув.

— Так, просто... хочу якомога швидше повернутися додому.

Еббі розвернулася і пішла до Джордана, а Ден замислився над тим, як пояснити батькам поріз на шиї. *«Певно, настав час розказати їм правду».*

З головного входу Брукліну вискочило кілька пожежників з ношами. Навіть звідти, де він стояв, Ден побачив, що вони винесли ще живого Кела. За кілька ярдів від нього, на тлі заграви, стояли Джордан та Еббі. Джордан розслабився й опустив плечі. Ден пошкандибав до них, відчуваючи, як його нарешті охоплює втома.

— То що тепер? — запитав він, не звертаючись до когось із них конкретно. Те саме він запитував і в себе. Хлопець запхав руку до кишені й стиснув у долоні гладенький червоний камінець. — Будемо ходити... вигукувати «святилище» і сподіватися, що люди отямляться?

— Не знаю, — знизала плечима Еббі. — Але рада, що ми зможемо повернутися додому.

Ден узяв її за руку і, зіціпивши зуби, дивився, як палає Бруклін. З вікон виривалися язики вогню, тріпочучи на вітрі. Ден не сказав цього, але сподівався, що звідти більше не винесуть ноші, що те чудовисько, яким стала Керолайн Реєс, — чудовисько, в яке її перетворили, — згине навіки, поховане в найдоречнішому місці, яке тільки можна уявити.

РОЗДІЛ
№ 35

Дві години по тому вони з Джорданом чекали на автобусній зупинці, а з неба накрапав легенький дощик. Еббі стояла на тротуарі навпроти них, насунувши на очі каптур і сховавши руки в кишені.

— Я залишуся тільки на один день, — сказала вона, — просто хочу ще раз побачити тітку Люсі й упевнитись, що з нею все гаразд. Не хвилюйтеся, я писатиму вам кожних п'ять хвилин.

— Якось не дуже заспокійливо, Ебс. Мені зовсім не подобається, що ти залишишся тут бодай на хвилину, — похмуро зауважив Джордан.

Ден кивнув, але його думки були деінде. Він ніяк не міг випустити з рук той камінь. Він гладив великим пальцем його лискучу дзеркальну поверхню, а сам вдивлявся кудись понад плечем Еббі.

Дощ збирався в калюжах, і він відчував кожну краплю, що падала йому на голову, кап, кап... а його пальці без упину гладили камінчик.

— Дене? — Еббі посміхнулася до нього, стала навшпиньки й поцілувала в щоку. — Усе добре? Ти якийсь неуважний.

— Я думаю про те... що ми розгадали таємницю і таке інше... Та чи це справді нам допоможе? А що, як ми повернемось додому і зрозуміємо, що у всьому винен не гіпноз, не промивання мізків, а потрясіння, яке ми пережили літом?

— Тоді ми просто будемо жити далі, — сказала Еббі. — Як решта.

— Нас *не загипнотизували*. Це все через наркотики, розумієш? — Джордан штовхнув його ліктем.

— Дуже смішно, Джордане, — буркнув Ден.

— Хоч би там як, тепер у тебе є весь той мотлох і папери, тож можеш пізніше подивитися, чи є там якісь згадки про твою

сім'ю, — додав Джордан. — А поки розслабся. Ми їдемо додому. Вчора мені не наснилося жодного кошмару, Еббі більше не чує голосів...

— Ти маєш рацію, — погодився Ден і, глянувши на Еббі, посміхнувся. — Залишимо все позаду, хай йому грець.

Незабаром він повернеться до Пола і Сенді, його знову захопить шкільне життя, вступ до коледжу та інші речі, якими має перейматися звичайний випускник.

— Ось і автобус, — сказала Еббі, вказуючи на дорогу. В пелені дощу і туману виднілися дві помаранчеві світляні плями. — Буду на зв'язку. А ви бережіть себе, добре?

Вона ще раз поквапом поцілувала Дена в щоку, обійняла Джордана і перейшла дорогу якраз перед автобусом. Ден дивився, як Еббі зникла на стежці, якою лише два дні тому вони разом йшли до коледжу. Автобус зупинився навпроти нього і затулив собою стежку. Першим приїхав Джорданів автобус, а Денів стояв позаду нього.

— Щасливої дороги, Дене! Радий був зустрітись, хоч ти і ходяча проблема. — Джордан обійняв його, і Ден розсміявся, спостерігаючи, як його друг відсалютував йому і заскочив до салону.

Коли під'їхав його автобус, Ден заніс усередину валізу, напхану знайденими паперами. Водій навіть не глянув на нього, коли хлопець показав йому квиток. Двері з шипінням зачинилися, і Ден пішов проходом, досі тримаючи одну руку в кишені — його пальці й далі гладили лискучу поверхню червоного каменя.

Він обрав місце в самому кінці і, геть виснажений, важко опустився на сидіння. Зоставшись наодинці, він вийняв камінь з кишені й довго його розглядав. Автобус затримався біля зупинки, пропускаючи сусідні автівки. Було якось незвично думати, що Бруклін нарешті зник, назавжди, згорів, залишивши по собі лише закіптявілі руїни, що чекають, поки їх розберуть.

Більша частина його огидної історії тепер лежить у Деновій валізі й ховається в його долоні. Ден визирнув у вікно, і його серце стислося в грудях, пальці зааніміли, і він не відчував ваги каменя у своїй руці.

Через дорогу, на тій стежці, де щойно зникла Еббі, він побачив знайоме обличчя — не привид Патріка, але таки привид. Високий і широкоплечий, в окулярах з тонкою оправою, з борідкою, він

махав автобусу, який від'їжджав. Його ніс набряк, з однієї ніздрі скрапували згустки крові.

Міка.

— Святилище, — прошепотів Ден, дмухаючи на скло. — Святилище.

Скільки б разів він не повторював, Міка, блідий, як примара, стояв на місці і спостерігав, як він їде.

Ден примружився, притиснув носа до шибки і не міг повірити своїм очам. Міка махав йому обома руками, та раптом поряд пронеслась автівка, Ден здригнувся і кліпнув. Коли він знову розплющив очі, Міки вже не було — ніби він ніколи там не стояв.

ПОДЯКА

Без сумніву, сім'я і друзі відіграють важливу роль у написанні кожного мого роману, їхні терпіння, підтримка і любов допомагають мені здолати всі труднощі. Я також хочу подякувати Ендрю Гарвеллу за величезну допомогу, поради і його знання. Як завжди, мені б нізащо не вдалося написати цю книжку без Кейт Маккін, мого неперевершеного агента. Нарешті, велика подяка Олівії Делеон, Кім Вандевотер і чудовій команді HarperCollins.

ІЛЮСТРАЦІЇ

Ілюстрації до цієї книжки являють собою фотографії, виготовлені на замовлення автора студією Faceout, а також знімки зі справжніх старовинних ярмарків.

Сторінка	Назва	З колекції
Стр. 1, 7	Текстоване тло	Naoki Okamoto/Getty Images
Стр. 5	Дивна дівчинка у темряві	TomaB/Shutterstock.com
Стр. 7	Невиразні обриси дівчинки, вигляд збоку	TomaB/Shutterstock.com
Стр. 25, 34	Розірвані фотографії	STILLFX/Shutterstock.com
Стр. 25, 34	Акробат /«людина-змія»	C Walter Lockwood/Corbis
Стр. 25, 34	Фокусник	Imagno/Getty Images
Стр. 25, 34	Птах	Marina Jay/ Shutterstock.com
Стр. 25, 34	Колесо огляду	Neil Lang/Shutterstock.com
	Фоторамка	Valentine AgapoV/Shutterstock.com
	Плитка на стіні	chalabala/Shutterstock.com
Стр. 25, 34	Велике шатро	Lars Christensen/Getty Images
Стр. 25, 34, 59	Знімок Брукліну	Library of Congress, Prints &Photographs Division, HABS CA-2721-J-2
Стр. 34	Двоє дітей	frescomovie/Shutterstock.com
Стр. 43	Закинута колесо огляду	zhuhe2343603/Shutterstock.com
Стр. 51	Могила («Священно»)	Evoken/Shutterstock.com
	Зів'ялі троянди	Dr Ajay Kumar Singh/ Shutterstock.com
		kornphoto/Shutterstock.com
		suvijakra/Shutterstock.com
Стр. 78	Чоловік на коні й карлик	Everett Collection/Shutterstock.com
Стр. 79	Циркові актори на тлі плагра	Everett Collection/ Shutterstock.com

Сторінка	Назва	З колекції
Стр. 86	Канатоходець	Everett Collection/Shutterstock.com
Стр. 92	Бородата жінка	chippix/Shutterstock.com
Стр. 93	Двоє чоловіків у трико	Brand X Pictures/Getty Images
Стр. 94	Артистка з парасолькою в повітрі (на канаті)	Everett Collection/Shutterstock.com
Стр. 95	Карусель	Sean Nel/Getty Images
Стр. 105	Стара вікторіанська садиба	Woody Upstate/Getty Images
Стр. 107	Мішки з поштою	mcpix/Getty Images
Стр. 109	Привид у куті	Eric Vega/Getty Images
Стр. 110	Вінтажний портрет	Eric Vega/Getty Images
Стр. 120	Циркові слони й клоуни	Everett Collection/Shutterstock.com
Стр. 129	Чоловік, який тримає на підборідді тачку	chippix/Shutterstock.com
Стр. 131	Ланцюжок	Sundraw Photography/Shutterstock.com
	Камінь	Dave White/Getty Images
Стр. 132	Розтоплений віск	Leigh Prather/Shutterstock.com
	Маска черепа в каптурі	Jupiterimages/Getty Images
Стр. 142	Лист і конверти	LiliGraphie/Shutterstock.com
Стр. 142, 191	Старий папір	val lawless/Shutterstock.com
Стр. 148	Бібліотека (полиці)	Tom Grundy/Shutterstock.com
	Хлопчик у тумані	Faceout
Стр. 150	Вінтажні підшивки на полиці	Fiorentini Massimo/Shutterstock.com
Стр. 158	Написи на вказівниках	Faceout
	Дерев'яний вказівник	Picsfive/Shutterstock.com
	Цирк	Creative Nature.nl/Shutterstock.com
Стр. 168	Чоловік зі стертою частиною обличчя	Brenda Bailey/Shutterstock.com
Стр. 181	Старий двоповерховий будинок	lunatic67/Shutterstock.com
	Темні хмари	Serg64/Shutterstock.com
Стр. 185	Зображення дитини в смугастому одязі	Cara Petrus
	Закинута кімната з рамкою на стіні	Anan Kaewkhammul/Shutterstock.com

Сторінка	Назва	З колекції
Стр. 186	Дитина, яка ковтає шаблю	chippix/Shutterstock.com
Стр. 187	Чоловік і жінка-метальниця сокир і ножів	Everett Collection/Shutterstock.com
Стр. 188	Чоловік-еквілібрист із запаленими факелами	chippix/Shutterstock.com
Стр. 189	Клоун і жінка-артистка	chippix/Shutterstock.com
Стр. 191	Напис на щоденнику Дена	Faceout
	Розгорнута стара книжка	spxaix/Getty Images
Стр. 199	Забиті двері й вікно	Andrey Zyk/Getty Images
Стр. 203	Старе стоматологічне крісло	Daniel Schmitt/Shutterstock.com
	Стара шкільна дошка	nuwatphoto/Getty Images
Стр. 215	Старі конверти	DrObjektiff/Shutterstock.com
Стр. 221	Троє дітей у ряд	chippix/Shutterstock.com
Стр. 235	Стара брама й будинок	marcoventuriniautieri/Getty Images
	Гілки дерева	rodho/Shutterstock.com
		Gurgen Bakhshetsyan/Shutterstock.com
Стр. 238	Старе стоматологічне крісло	Peter Dedeurwaerder/Shutterstock.com
Стр. 247	Жінки, які стоять у дверях	Alfred Eisenstaedt/Getty Images
Стр. 250	Дерев'яна скульптура людини	RicoK/Shutterstock.com
Стр. 264	Частини тіла ляльки	Pinkyone/Shutterstock.com
	Голова керамічної вінтажної ляльки	redefine images/Shutterstock.com
	Голова жіночого манекена	Dina Tulchevska/Getty Images
Стр. 281	Закинутий кабінет / письмовий стіл	carl ballou/Shutterstock.com
	Окуляри	Peter Zijlstra/Shutterstock.com
	Гачок	igor gratzer/Shutterstock.com

Початок розділів стор. 8, 10, 17, 21, 29, 35, 44, 53, 60, 66, 73, 87, 96, 111, 121, 136, 152, 164, 169, 174, 192, 197, 207, 212, 222, 230, 241, 251, 255, 260, 267, 271, 276, 279, 289, 296, 298

Текстурний папір; Eky Studio /Shutterstock.com

Ромбоподібний фон Carol Abram/Shutterstock.com

Літературно-художнє видання

РУ Меделін
Повернення у притулок
Роман

Керівник проекту *З. О. Бакуменко*
Координатор проекту *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. В. Стратілат*
Редактор *Т. М. Віланова*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Г. С. Тетельман*

Підписано до друку 18.07.2016. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Мініоп». Ум. друк. арк. 15,96.
Наклад 8000 пр. Зам. № 5939.

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: corp@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
у друкарні «Фактор-Друк»
61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51. Тел.: + 3 8 057 717 53 57

• за телефонами довідкової служби
(050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life);
(067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

• на сайті Клубу: www.bookclub.ua
• у мережі фірмових магазинів
див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

***Запрошуємо авторів, перекладачів,
художників, редакторів до співпраці***

e-mail: publish@bookclub.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Ру М.

Р82 Повернення у притулок : роман / Меделін Ру ; пер. з англ.
Н. Гоїн. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», 2016. — 304 с. : іл.

ISBN 978-617-12-1454-5 (укр.)

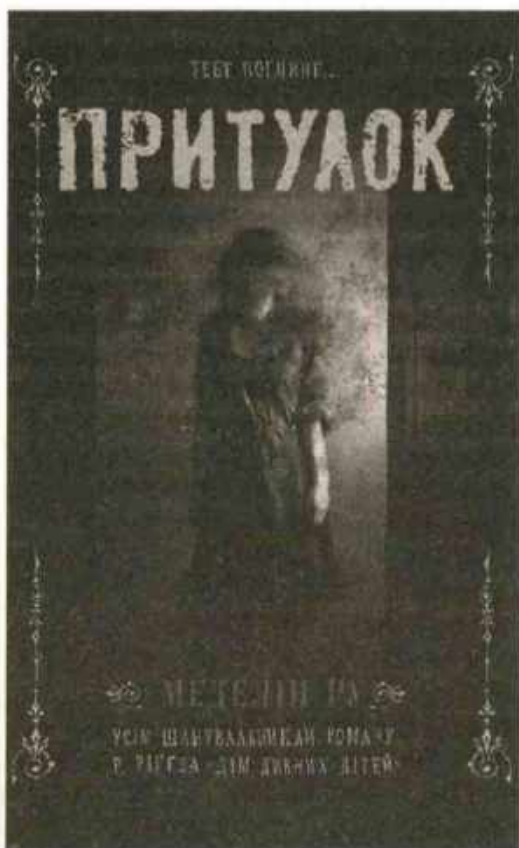
ISBN 978-0-06-222099-8 (англ.)

Ден та його друзі бачать дивні й моторошні сни про те, що сталося з ними минулого літа в коледжі Нью-Гемпшир. Щоб позбутися їх, вихід один — повернутися в те місце й поглянути в обличчя своїм жахам. Коли до кожного з них приходять лячна світлина з написом «З тобою не покінчено», підлітки розуміють, що просто так забути про все не вдасться. Настав час діяти...

**УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)**

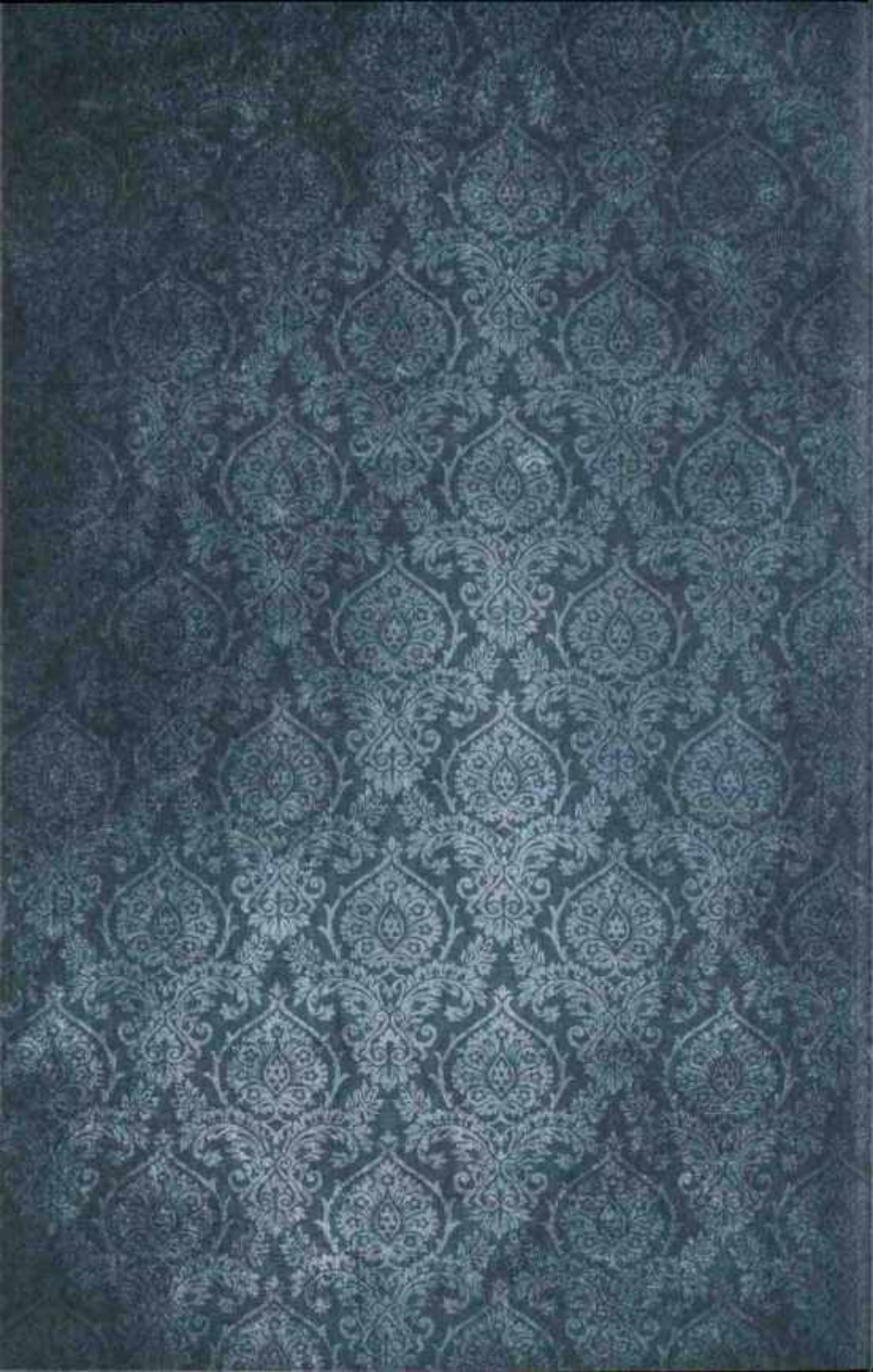
— — — — —

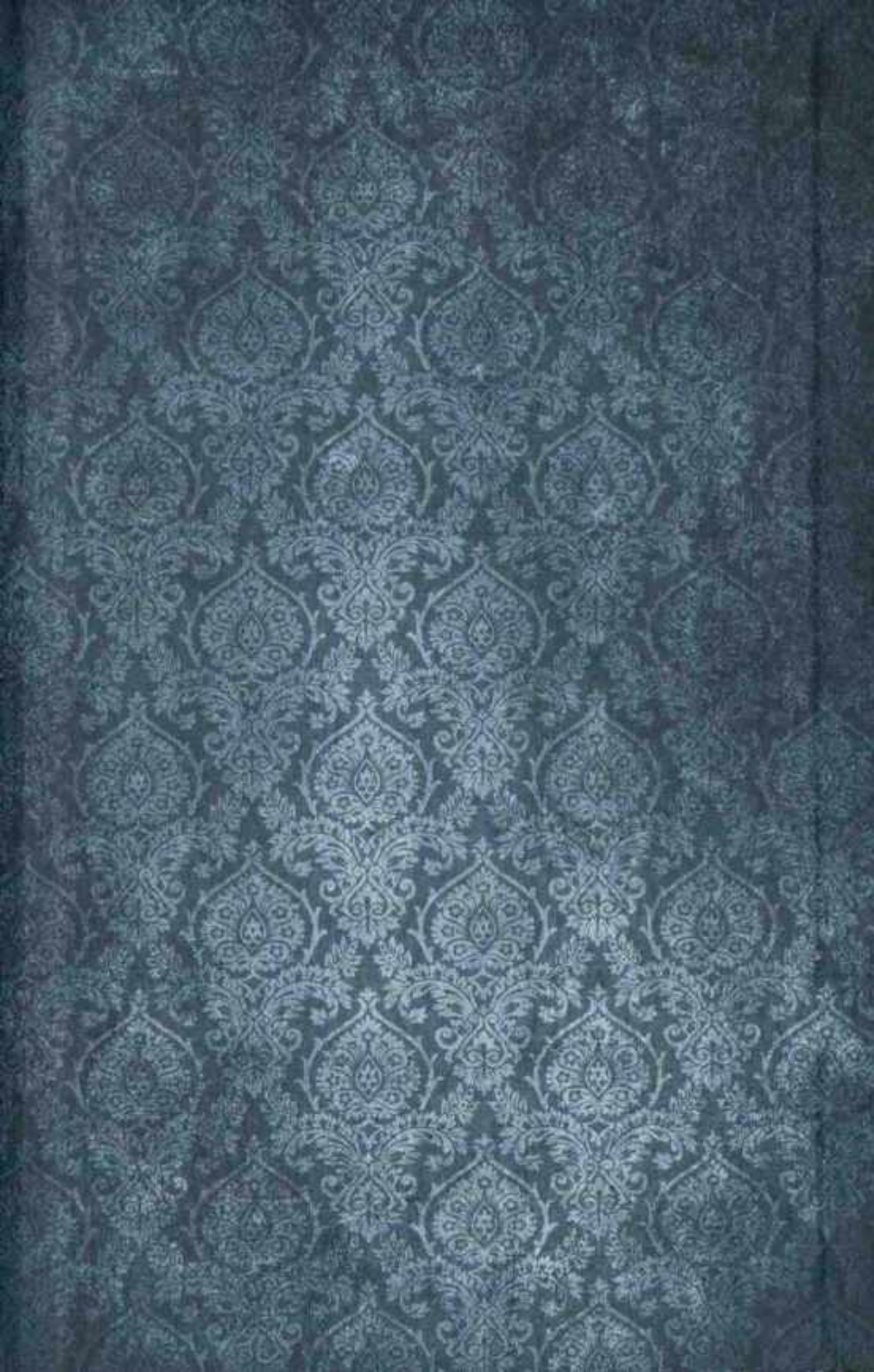
СТАРІ СТІНИ ЗБЕРІГАЮТЬ БАГАТО МОТОРОШНИХ ТАЄМНИЦЬ...

16-річний Ден Кроуфорд і гадки не мав, що в літньому студентському гуртожитку колись була лікарня для душевнохворих злочинців. Досліджуючи потаємні куточки колишньої психушки, Ден зіткнеться тут із темними таємницями, дивним чином пов'язаними з його минулим... Унікальні фотографії реальних занедбаних психлікарень занурять вас у моторошну атмосферу нестримного кошмару!

ЦЕ МІСЦЕ СНИТЬСЯ ЇМ У КОШМАРАХ...

Дев і його друзі мріють забути про те, що трапилося з ними минулого літа. Але жахливі події не залишають у спокої, і пам'ять повертається вночі у вигляді дивних снів. Якось друзі отримують розірвані чорно-білі фотографії, на яких нашкрябано лише кілька слів: «З тобою не покінчено». Вони розуміють, що розгадку таємниці треба шукати в подіях минулого літа. Та для цього їм необхідно повернутися туди, де вони дізналися, що таке справжній страх...

ISBN 978-617-12-1454-5

9 786171 214545

www.bookclub.ua